

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 110 / III Legislatura / Vuitè període

Dijous, 14 de novembre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 80

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dotze minuts.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Organisme Autònom Institut Català de Seguretat Viària (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller de Governació (p. 5545).

Esmena a la totalitat

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: I. Sr. García i Sáez (S). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 5547).

Articles 1 a 3

Article 4

Apartat 1

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 2, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. García i Sáez (S), juntament amb les esmenes núms. 3, 6, i 7 (p. 5548).

Articles 5 a 8

Article 9

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 1*Esmena del G. Mixt (núm. 4, de supressió)***Torn a favor: I. Sr. Ródenas (M), juntament amb l'esmena núm. 5 (p. 5548).****Apartat 2***Esmena del G. Mixt (núm. 5, de modificació)**Debatuda abans (esmena núm. 4).***Addició de nous articles***Esmenes del G. Socialista (núms. 6 i 7, d'addició)**Debatudes abans (esmena núm. 2).***Torn en contra conjunt: I. Sr. Martínez i Planas (CiU) (p. 5549).****Text del Dictamen***Votació dels articles 1, 2 i 3: aprovats per unanimitat (p. 5549).**Votació de les esmenes núms. 2 i 6: rebutjades per 20 vots a favor, 48 en contra i 6 abstencions (p. 5549).**Votació de l'esmena núm. 7: aprovada per unanimitat (p. 5550).**Votació de l'esmena núm. 3: rebutjada per 23 vots a favor, 50 en contra i 3 abstencions (p. 5550).**Votació de les esmenes núms. 4 i 5: rebutjades per 2 vots a favor, 51 en contra i 24 abstencions (p. 5550).***Text del Dictamen****Votació de l'article 9: aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 5550).****Text del Dictamen***Votació de la resta d'articles, disposicions transitòries, disposició derogatòria, disposicions finals, exposició de motius, títol i títols: aprovats per unanimitat (p. 5550).***InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de normalització lingüística (Punt setè de l'ordre del dia.)***Formulació: I. Sr. Font (S) (p. 5550).***Modificació de l'ordre del dia***El M. H. Sr. President anuncia l'alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt dotzè de l'ordre del dia (p. 5552).***InterpeHació al Consell Executiu sobre la política lingüística (Punt dotzè de l'ordre del dia.)***Formulació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5552).**Resposta conjunta: H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5554).**Rèpliques: I. Sr. Font (S) (p. 5457) i I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5558).**Contrarèplica conjunta: H. Sr. Conseller (p. 5559).***InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general del treball penitenciari (Punt novè de l'ordre del dia.)***Formulació: I. Sr. Oliart (S) (p. 5560).**Resposta: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 5562).**Rèplica: I. Sr. Oliart (S) (p. 5563).**Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 5564).***Modificació de l'ordre del dia***El M. H. Sr. President anuncia la posposició del punt desè de l'ordre del dia. Tot seguit, anuncia la retirada del punt onzè (p. 5565).***InterpeHació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de règim especial (Punt catorzè de l'ordre del dia.)***Formulació: I. Sr. Torrent (S) (p. 5565).**Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5567).**Rèplica: I. Sr. Torrent (S) (p. 5568).**Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 5569).***Modificació de l'ordre del dia***El M. H. Sr. President anuncia la retirada del punt quinze de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 5469).***Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política de Formació d'Adults (Punt setzè de l'ordre del dia.)***Presentació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5569).**Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 5570), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5570), I. Sra. Torrent (S) (p. 5571) i I. Sra. Ribes (CiU) (p. 5571).**Votació: rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 5572).**La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts.***Preguntes (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)****Pregunta al Consell Executiu sobre la data d'inici de construcció del CAP d'Artesa de Segre***Formulació: I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 5572).**Resposta: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5573).**Repregunta: I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 5573).**Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 5573).**Preguntes al Consell Executiu sobre la destinació del col·lectiu de malalts drogodependents, d'acord amb l'article segon del Decret 215/1990, sobre les competències que possibiliten que el Decret 215/1990 discrimini un col·lectiu de malalts catalans, en relació*

amb els malalts de la resta de l'Estat en la mateixa situació i sobre la quantitat que els malalts més grans de seixanta-cinc anys han de pagar en els centres socio-sanitaris concertats, segons el Decret 215/1990

Formulació: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 5573).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5573).

Repregunta: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 5574).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 5574).

Pregunta al Consell Executiu sobre la instal·lació d'una Estació d'Inspecció Tècnica de Vehicles a la ciutat de Sabadell o a la rodalia

Formulació: I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 5575).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5575).

Repregunta: I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 5575).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 5576).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'import dels ajuts del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a les empreses agràries, a l'empara del Reial Decret 808/87, sobre el nombre d'ajuts del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a les empreses agràries, a l'empara del Reial Decret 808/87 i sobre l'estat de certificació i pagament en què es troben els ajuts concedits a empreses agràries a l'empara del Reial Decret 808/87

Formulació: I. Sr. Aleu (S) (p. 5576).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5576).

L'I. Sr. Aleu (S) intervé per agraïments (p. 5577).

Preguntes al Consell Executiu sobre el termini de presentació del Projecte de Llei de creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya i sobre si està d'acord en la creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya

Formulació: I. Sr. Rañé (S) (p. 5577).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller de Treball (p. 5577).

Repregunta: I. Sr. Rañé (S) (p. 5578).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 5578).

Preguntes al Consell Executiu sobre les condicions higièniques i sanitàries del dipòsit de detinguts de Tortosa, sobre la resposta amb registre núm. 7161, del 10 de maig de 1989 i sobre les mesures projectades per corregir les deficiències i les irregularitats del dipòsit municipal de Tortosa

Formulació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 5579).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5579).

Repregunta: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 5579). Tot seguit retira la pregunta sobre les mesures projectades per corregir les deficiències i les irregularitats del dipòsit municipal de Tortosa

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 5580).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'escola pública La Muntanya, d'Aiguafreda (Vallès Oriental)

Formulació: I. Sr. Noguer (S) (p. 5580).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5580).

Repregunta: I. Sr. Noguer (S) (p. 5580).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 5580).

Pregunta al Consell Executiu sobre el reconeixement del Consorci per a la Defensa del Riu Besòs com a establiment auxiliar de la Junta de Sanejament

Formulació: I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 5581).

Resposta: H. Sr. Conseller de Medi Ambient (p. 5581).

Repregunta: I. Sr. Martí i Conill (S) (p. 5581).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 5581).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General de Seguretat Viària (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 5582).

Apartat 1

Lletra c)

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb l'esmena núm. 2. Tot seguit retira les esmenes núms. 3 i 4 (p. 5583).

Apartat 2

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 2, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Addició d'un apartat 3

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 3, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Addició d'un apartat 4

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 4, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 5584), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 5584) i I. Sr. Martínez i Planas (CiU) (p. 5584).*

Posició del grup presentant: *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 5585).*

Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 5585).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política General de Regulació Normativa de l'Ensenyament (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5586).*

Addició d'un apartat 6

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5587).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 5588) i I. Sra. Ribes (CiU) (p. 5588).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5589).*

Votació: *rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 5589).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Formació Professional Ocupacional (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5589).*

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Rañé (S) (p. 5590).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 5590) i I. Sr. Sesmilo (CiU) (p. 5590).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5591).*

Votació: *rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 5591).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Reforma Educativa en l'Etapa d'Educació Infantil (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5591).*

Posició dels grups no presentants: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 5592), I. Sra. Torrent (S) (p. 5592) i I. Sr. Jané (CiU) (p. 5593).*

Votació: *rebutjada per 18 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 5594).*

La sessió s'aixeca a les set de la tarda i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 80.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Justícia, d'Ensenyament, de Cultura i d'Indústria.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem en el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Organisme Autònom Institut Català de Seguretat Viària i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

La Comissió corresponent ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa legislativa?

Doncs, té la paraula l'honorable Conseller de Governació senyor Gomis.

**Projecte de Llei de Creació de l'Organisme
Autònom Institut Català de Seguretat Viària**

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en el transcurs dels darrers anys, a Catalunya, s'ha viscut un fort desenvolupament del trànsit en els seus carrers i carreteres com a resultat directe de l'increment del seu parc mòbil, en especial turismes i motocicletes.

La dècada dels vuitanta ha suposat unes taxes continuades de creixement anual, entre el 8 i el 12%, segons el tipus de vehicle. Avui en circulen, en el nostre país, de l'ordre de tres milions, sense comptar els ciclomotors, dels quals dos milions són cotxes particulars. És evident que aquest fenomen té un primer aspecte de caire positiu, tota vegada que és exponent d'un bon nivell de benestar, expressat en termes econòmics.

Si bé, d'altra banda, es pot constatar que l'intens volum de trànsit actual es troba enfrontat, cada vegada més, a les conseqüències negatives derivades de la congestió creixent que genera i que a Catalunya, en contret, és de les més altes del món, tant pel que fa a les molèsties o inconvenients, com per l'augment notable del risc que es tradueix massa sovint en elevades xifres d'accidents amb danys materials i en el que és pitjor: en morts i en ferits.

Des de fa un temps, la problemàtica dels accidents de trànsit s'ha convertit en molts països en una qüestió important, en una qüestió greu. Els governs i els ciutadans s'han sensibilitzat i han generat uns i altres una reacció mobilitzadora d'esforços encaminats a pal·liar, fins on sigui possible, els efectes d'aquesta plaga moderna, tot decidint mesures el conjunt de les quals forma el concepte global entès per seguretat viària, inseparable de la complexa fenomenologia actual de la circulació.

Catalunya és un dels països més afectats pel trànsit i els seus efectes, i fins avui té un índex d'accidentalitat dels més elevats si es comparen amb els del seu entorn. Les persones accidenta-

des reben les conseqüències directes d'aquest procés de progressiva erosió de la qualitat de vida. Mentrestant, en el desplegament de les competències que l'Estatut d'Autonomia atorga a la Generalitat de Catalunya, s'han anat regulant un conjunt d'atribucions repartides entre diferents departaments, que entenen en matèries relacionades amb la seguretat de circulació de vehicles i vianants per les vies públiques catalanes.

El gran bloc, però, de normativa, vigilància, regulació i repressió dels possibles infractors constitueix un conjunt de matèries no transferides, malgrat que un criteri raonat d'eficàcia faria necessària una participació activa de la Generalitat de Catalunya en l'establiment d'una política conjunta i coordinada referida al moviment de vehicles i, per això, els darrers dies vostès han sentit, han llegit, que ens hem pronunciat demanant que la Generalitat pugui fer-se càrrec també d'aquests aspectes.

Malgrat tot, a hores d'ara, hi ha una gran part d'aspectes relacionats amb la seguretat viària que ja estan traspassats al Govern de Catalunya i, a més, resten oberts diversos camps en els quals l'actuació sempre és possible, especialment en relació amb tot allò que cal fer per iniciar i mantenir un canvi d'actituds individuals amb una forta implicació de persones i grups que sigui origen d'una convivència serena, responsable i sobretot lliurement assumida clau de volta d'un descens efectiu i definitiu de l'accidentalitat.

Es poden citar com a qüestions prou importants sobre les quals té competències la Generalitat de Catalunya, entre d'altres, l'educació viària, familiar i des dels primers anys escolars; la formació d'adolescents i adults; la inspecció tècnica de vehicles, ITV, i de tallers de reparació; les mesures curatives i mèdico-assistencials dels ferits en accidents de trànsit; la construcció, senyalització, exploració i manteniment de la xarxa de carreteres de la Generalitat; el transport de viatgers i mercaderies; la coordinació de les policies locals, i d'una manera molt concreta, totes aquelles actuacions institucionals encaminades a la divulgació i informació dels conductors, passatgers i vianants.

En aquestes circumstàncies, el Govern va contemplar també les tasques que realitzaven la Direcció General de Trànsit i les seves prefectures provincials, les quals desplegaven una estratègia fonamentada més en l'actuació sancionadora com a eix bàsic per a la disminució d'accidents que en altres actuacions i actituds.

Aquesta constatació va ser confirmada pels avantprojectes de Llei de trànsit, circulació de vehicles de motor i seguretat viària, que no solament seguien contemplant el trànsit com un problema exclusivament d'ordre públic, sinó que, a més, no va fer cap referència a la que nosaltres considerem decisiva participació de les comunitats autònomes en la tasca de treballar per a la disminució dels accidents.

La fórmula jurídica de la Llei de Bases, desplegada pel Decret Legislatiu, no va permetre cap debat parlamentari al Congrés que permetés reconduir els profunds i rigorosos dictàmens dels gabinets jurídics dels diferents departaments de la Generalitat en matèria competencial i de contingut tècnic; però, especialment, no va permetre fer una reflexió sobre el model que creiem millor per poder incidir en la disminució dels accidents i que és aquell que entén que l'accidentalitat és un problema de qualitat de vida dels ciutadans i que, per tant, pertany al grup de matèries sobre les quals cal incidir per la via del convenciment.

Tanmateix, el Senat espanyol en la seva ponència sobre seguretat viària, recentment publicada, ens ha donat la raó i ha posat en clara evidència els desequilibris de l'esmentada Llei de Trànsit, línia que el dia 22 d'octubre passat va confirmar com a encertada el President del grup d'experts d'alt nivell de la Comunitat Europea, Mister Christian Jerondeau, en la seva conferència en el marc de la jornada europea promoguda per la Gerència de Seguretat Vial.

El Govern va plantejar-se una actuació no solament potenciant i coordinant les tasques que ja tenia atribuïdes amb uns plans anyals de seguretat viària, que incidís en tot allò que és prevenció, informació i recerca. Van ser, precisament, les mancances i omissions d'altres òrgans les quals van fer decidir la intervenció de l'Administració catalana.

Pel Decret 54/89, de 10 de març, es creà l'actual Gerència de Seguretat Vial, adscrita al Departament de Governació com a unitat específica i especialitzada, que és l'òrgan gestor permanent d'exclusiva dedicació a la lluita contra els accidents de trànsit, creant, a la vegada, la Comissió Catalana de Seguretat Vial com a òrgan de participació, de representació, de debat i de recerca que amb un òrgan plenari, vuit subcomissions i deu grups d'experts mobilitzen cent quaranta-dues persones que, a títol d'exemple, el 1990 es van reunir cent cinquanta-sis vegades per analitzar les pluridisciplinàries i multifactorials vessants del problema i les solucions que convé promoure.

La Comissió Catalana no solament té representants de l'Administració autonòmica, la comarcal, la municipal i les diputacions, sinó que també té representants dels fabricants de vehicles, de tallers de reparacions, d'estacions d'ITV, de concessionàries d'autopistes, d'autoscoles, companyies d'assegurances, automòbils i motoclubs, mutualitats de conductors, departaments universitaris, entitats cíviques i culturals.

I creiem també molt important d'oferir-nos a l'esforç de la gerència en crear nuclis de seguretat viària en el si dels consells comarcals com a òrgans tècnics d'anàlisi dels problemes d'homogeneïtzació de solucions en tots els àmbits de Catalunya.

El nostre Projecte que té, al marge dels comentaris fets, un exquisit respecte pels temes competencials, pretén aconseguir una aturada definitiva de l'increment de l'accidentalitat i assolir, a mig termini, una inflexió per deixar els índexs de mortalitat a nivells inferiors com els que han aconseguit països de la nostra extensió, motorització i demografia, per exemple, Suïssa i Dinamarca.

Els estudis realitzats a nivell internacional ens demostren que els països que han decidit un model com el que proposem, amb òrgans especialitzats combinats amb una alta participació institucional, que treballen per a la millora de la convivència sobre rodes, mitjançant l'anàlisi i l'estudi de la causalitat dels accidents i dels grups de risc, aconsegueixen resultats espectaculars.

El nostre objectiu és generar un clima de prevenció i tranquil·litat viària a Catalunya i això sabem que requereix una feina constant i intensa, que necessita la participació de tothom. Per això volem col·laborar amb la Direcció General de Trànsit, per tal de potenciar les respectives iniciatives; volem, també, recollir els esforços d'altres sectors públics i privats i intentarem animar tothom perquè conjuntament s'aconsegueixi un imprescindible efecte multiplicador.

La societat civil és, per a nosaltres, la peça clau del projecte. A banda dels aspectes organitzatius, des del 1989 i des de la vessant operativa, s'han elaborat, aprovat i realitzat els plans catalans de seguretat viària dels anys 1990 i 1991, essent aprovat el pla del 1992 a la reunió del ple de la Comissió Catalana del proppassat 24 d'octubre. Els plans anyals s'han preparat en les subcomissions i grups d'experts i la Gerència s'ha encarregat de la seva impulsió i seguiment. Val a dir que l'experiència recollida en aquesta primera etapa –incipient etapa– de funcionament, es pot considerar com a altament positiva i esperançadora.

Les iniciatives han estat molt ben acollides per la societat civil catalana que, a través de les seves entitats més importants i representatives, ha col·laborat molt activament, recolzant les nombroses i diverses actuacions realitzades en aquest període.

Les primeres avaluacions permeten establir ja uns resultats positius i donen la confiança suficient per poder assegurar que és possible a Catalunya l'obtenció de millores notables en el nivell de seguretat viària.

Tot plegat palesa la conveniència de seguir avançant amb fermesa en la mateixa direcció, la necessitat d'incrementar els mitjans i els recursos i permet també delimitar el perfil definitiu d'un òrgan gestor previst en la legislació en la forma d'un organisme autònom administratiu, que és el que permet dotar la Gerència de Seguretat Vial de les condicions d'agilitat i eficàcia precises per al compliment d'un objectiu tan important i prioritari com és per a Catalunya l'estalvi de tantes vides.

L'estructura que s'articula ara com a aplicació del legítim principi d'autonomia organitzativa contempla les característiques fonamentals següents: especial atenció a les tasques de coordinació amb els òrgans de l'Estat i, especialment, a les actuacions que els diferents òrgans de la Generalitat de Catalunya puguin realitzar amb programes conjunts per a la millora de la seguretat viària; segon, accentuació dels criteris de col·laboració i coordinació amb les administracions perifèriques de Catalunya, consells comarcals i ajuntaments, per tal de fer arribar els programes i les actuacions de seguretat viària de la manera més pròxima possible als administrats; tercer, racionalització i simplificació de l'aparell administratiu aprofitant serveis, col·laboracions i recursos econòmics procedents de diverses administracions i entitats públiques; quart, promoció constant per a la més àmplia participació de la societat i de les institucions a tots nivells ja existents per arribar a arrelar l'objectiu de la convivència a les vies públiques a tot Catalunya; cinquè, aprofitament òptim de la despesa pública per la via de la coordinació dels recursos existents; sisè, mobilització de les entitats i empreses públiques i privades disposades a contribuir econòmicament.

Els condicionaments abans apuntats obliguen a fer una formulació prudent i realista, però, al mateix temps, oberta i suficientment flexible que permeti una àgil adaptació a les successives fases de desenvolupament de l'objectiu. La seguretat en la circulació necessita ja a Catalunya una normativa específica que, d'una banda, aclareixi el posicionament i participació dels diferents òrgans de la Generalitat i, de l'altra, que permeti vehicular la resta de col·laboracions.

Vull agrair, molt sincerament, les aportacions que han presentat amb les seves esmenes particulars els grups parlamentaris i algun senyor diputat. Creiem, senyors diputats, que aquesta

és una bona Llei, perquè dona la importància reglamentària que correspon a un dels problemes socials més importants de Catalunya; estem convençuts que el model que proposem és altament constructiu i que donarà resultats beneficiosos per al nostre país.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Com que suposo que no hi ha cap diputat encomanat per la comissió per presentar el Dictamen, passarem al debat del Projecte de Llei. He d'advertir que hi ha una esmena tècnica a la Disposició Final Segona; on diu: «El Conseller del Departament al qual és adscrit l'Institut», ha de dir: «El Conseller de Governació». Aquesta esmena tècnica s'incorporarà al Dictamen.

Hi ha reservada una esmena a la totalitat de retorn del Projecte al Govern, presentada pel Grup Socialista; per defensar-la té la paraula l'illustre Diputat senyor Lluís García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Efectivament hem mantingut, després del debat en ponència i en comissió per ser substanciada avui al Ple, una esmena de devolució del Projecte de Llei de Creació de l'Organisme Autònom Institut Català de Seguretat Viària per poder explicar i contrastar amb les senyores diputades i els senyors diputats el que ha estat fonamentalment el treball de ponència i poder-los explicar l'orientació política del meu Grup Parlamentari en relació amb aquest tema, tot i ja anunciar que des del punt de vista del Grup Socialista, el contingut, el fons de tota la problemàtica que envolta la creació d'aquest Institut té una vessant política expressada —que expressaré a continuació— i una vessant purament formal o tècnica, que és la que ha portat el meu Grup Parlamentari, va portar el meu Grup Parlamentari a plantejar aquesta esmena a la totalitat de devolució.

Pel que fa referència a aquesta vessant, ens hauríem de preguntar: per què un institut, un organisme autònom? Vostès saben —avui estem ja en fase d'esmenes de pressupost— que la creació d'organismes autònoms és un mecanisme de l'anomenada Administració institucional molt sovint utilitzat per aquest Govern per crear mecanismes d'actuació de forma molt particular, molt adaptats a unes determinades circumstàncies o bé de tipus polític o bé de tipus moltes vegades personal. En aquesta Cambra hem discutit, no fa molt, la creació d'un organisme autònom —l'Institut Català d'Estudis Mediterranis— que, des de l'oposició, va estar titllat amb aquestes consideracions de..., més que de sentit d'oportunitat, d'oportunisme en la seva creació.

El Conseller ens explicava que el Govern de Catalunya havia actuat, via legislativa, creant, a través del Decret corresponent, la Gerència de Seguretat Vial, i una gerència, per la seva mateixa definició, és un..., no un òrgan, és un instrument, és un servei de la mateixa Administració subjecte a un conjunt de normativa —la normativa de l'Administració pública— que el fa moltes vegades farragós en el seu tràmit, però que, en definitiva, és un mecanisme —el mecanisme— ordinari, normalitzat en el qual ha de treballar tota administració pública.

Ens ha explicat que ha donat uns resultats: la Gerència creada pel Decret corresponent, ens ha explicat que ha fet tot un conjunt d'actuacions davant del problema polític que tenim plantejat, que té plantejat la societat catalana, de forma particu-

lar, el seu Govern, i els diputats d'aquesta Cambra, que és la problemàtica, la gravíssima problemàtica de l'accidentalitat, de la mort, dels ferits que causen els accidents de trànsit de les nostres ciutats i les nostres carreteres.

Per què, per tant, és necessari modificar aquest mecanisme de gestió? Quina és la base que ens permet pensar que això quedarà resolt amb un organisme autònom que, en definitiva, el que fa és sortir de l'Administració, donar-li personalitat jurídica pròpia a una institució, un pressupost, un personal, perquè pugui actuar, perquè pugui desenvolupar la seva feina —feina que el Conseller ens explicava que passa bàsicament per coordinar el que són les mateixes competències, aquestes sí, molt absolutes, que té el Govern de Catalunya?

Ens ha fet una llista de competències; ens ha dit: és bo que l'Institut pugui actuar perquè tenim competències en indústria, ITV —això afecta la circulació, afecta la seguretat viària—, en educació, ensenyament. Afecta la seguretat viària en la mesura que vostè està plantejant una política preventiva i, per tant, educativa respecte a les generacions futures. Afecta carreteres.

És evident que una de les causes —i vostè ho ha dit en aquesta Cambra en resposta a una interpellació d'una companya del meu Grup Parlamentari— d'accidentabilitat, una de les causes és la carretera, les condicions de les carreteres o dels carrers de les nostres ciutats. En això també tenen competències. Vostè citava la de coordinació de policies locals, tenint en compte que aquesta és una competència típica dintre de l'ordenament jurídic constitucional dels ajuntaments, etcètera.

Per tant, estem veient que el fonamental per poder instrumentar un mecanisme de gestió eficaç és que el Govern es coordini; coordini i impulsi en una sola direcció el que són les polítiques, les diferents polítiques als departaments. Aquesta última reflexió és la que ens ha portat, al Grup parlamentari, no només a plantejar l'esmena, sinó a debatre, a discutir, a través de més de quaranta esmenes o trenta esmenes presentades pel meu Grup parlamentari, el que era la política a desenvolupar, no tant el mecanisme de gestió, que ja estava una mica qüestionat que fos necessari un organisme autònom, havíem qüestionat la necessitat política i tècnica d'instrumentar aquesta gestió a través d'un organisme autònom. Podia perfectament continuar sent la mateixa Gerència la que desenvolupés aquesta gestió, si més no a través d'una comissió interdepartamental, de tantes i tantes que ha creat aquest Govern.

Al llarg del debat, hem coincidit amb el Grup de la majoria, amb la resta de Grups parlamentaris, de tota la feina feta, de les esmenes, produint una Llei pràcticament per consens, per no dir per unanimitat. Ens hem posat d'acord en l'orientació política de com abordar aquest gravíssim problema, això que el Conseller ha qualificat de plaga. Aquesta ha estat la raó per la qual nosaltres creiem que independentment de l'organisme de gestió, del mecanisme de gestió, allò important és que existeix una política. Vostès en el Projecte de Llei no havien plantejat una política; havien plantejat un instrument tècnic per fer una política que desconeixien. Una de les esmenes admeses en el tràmit de ponència de comissió genera un mecanisme, el famós Pla de Seguretat Viària, ja instrumentat pel Departament de Governació al llarg dels últims anys que, almenys, defineix què ha de ser, com s'ha d'orientar, quina és l'activitat que ha de tenir aquest organisme. No cal, no és suficient dir «coordinarem, impulsarem, fomentarem, farem campanyes, estudiarem estadísti-

ques», ha de tenir una orientació. Aquesta coordinació, aquest impuls ha de servir per conduir a un objectiu; a l'objectiu de disminuir els accidents a casa nostra. Com a mínim, aquest frontispici de la Llei, que justifica qualsevol actuació, ve instrumentat a través d'un mecanisme de planificació de gestió que és el que nosaltres compartim, molt sincerament, amb el Grup que dona suport al Govern.

Per aquesta raó nosaltres hem volgut mantenir aquesta esmena a la totalitat, per poder explicar el que ha estat la nostra filosofia i, senyor President, li anuncio que la retirem perquè no té sentit, després del que he dit del pacte, de l'acord, del consens, continuar qüestionant un instrument de gestió que, en definitiva, és un mecanisme tècnic que ha de servir per conduir a l'objectiu, per produir l'objectiu fonamental i és que els accidents de Catalunya desapareguin al més aviat possible.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor García. L'esmena a la totalitat queda retirada, però malgrat això hi ha torn en contra, si vol fer ús... No es fa ús d'aquest dret. I, per consegüent, podem passar al debat de la part dispositiva. Hi ha reserves diverses esmenes a l'articulat. La primera esmena és a l'article quart, que és la inclusió d'una nova lletra. El Grup Socialista és el que ha presentat aquesta esmena, la número 2. Senyor Lluís García té la paraula per defensar-la.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Senyor President, li anuncio que l'esmena número 2 de l'ordenació del Dictamen, l'esmena número 3, l'esmena número 6 i l'esmena número 7, les defenso conjuntament, per estalviar temps, en una sola intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Són totes?

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Són totes, senyor President, les que havia mantingut el Grup Socialista. Posar l'accent especialment en la part constructiva de les esmenes, no en la part de crítica que després anunciaré. La part constructiva de l'esmena, en definitiva, ve a representar la definició, des del nostre punt de vista, de què ha de ser el Pla de Seguretat Viària. Estic parlant de l'esmena número 6 i..., bàsicament l'esmena número 6. Després del pacte assolit en la ponència a comissió amb el senyor Martínez, introduint el que ha de ser la definició fonamental del Pla Català de Seguretat Viària, havíem mantingut aquesta esmena perquè pensàvem que era molt important deixar ben clar que el Pla Català de Seguretat Viària té una actuació prioritària, que és la de la coordinació de les mateixes competències amb els departaments i trobar l'orientació política adequada per tal que això sigui efectiu.

D'altra banda, aquesta és una matèria —la matèria de la Seguretat Viària, de l'accidentabilitat— que necessàriament requereix la cooperació, la participació, l'acord, el pacte de totes les administracions implicades, de les entitats privades, de les empreses, de les persones, en definitiva, que poden aportar una petita o una gran solució a aquest problema. És per això que nosaltres fèiem una esmena en aquest sentit, és a dir, que el Pla Català de Seguretat Viària contemplarà uns programes adequats a la solució d'aquest problema comptant amb la participació del conjunt d'administracions i de les entitats o empreses privades.

Independentment de l'acceptació d'aquesta esmena, sabem que aquest és un objectiu, és una pràctica necessària i difícilment es podrà fer d'una altra manera, independentment del que contempli —segurament per un excés de «reglamentisme»— aquesta esmena, l'objectiu fonamental és que això s'ha de fer

així; és pràctica habitual; són les recomanacions de la Comunitat Econòmica Europea, en el grup d'alt nivell que es preocupa d'aquest problema; són les recomanacions de la ponència al Senat. És a dir, és la política moderna, l'orientació moderna la que porta, la que condueix a la implicació de totes les parts en la solució d'aquest problema.

Una altra de les esmenes planteja la necessitat que aquest Parlament estigui informat. Això va ser subjecte a una resolució; aquest Parlament va aprovar una resolució en la qual demanava al Govern que l'informés periòdicament de les actuacions dutes a terme en matèria de prevenció d'accidents, i, en definitiva, el que la meua esmena número 7 ve a aportar, ve a contestar, és recollir aquest suggeriment: que el Govern de la Generalitat doni comptes al Parlament del compliment del Pla.

I una última esmena, en to menor però important, és la que fa referència a la definició del personal. Amb quin personal ha de treballar l'Institut? Nosaltres hem mantingut que, necessàriament, com a organisme autònom que és, el personal adscrit ha de ser personal funcionari; és a dir, ha de ser personal depenent, amb una relació administrativa i no laboral, de l'Administració. El projecte planteja la filosofia de laborals. Jo crec personalment que és una contradicció, que és absurd; no es pot estar firmant pactes, acords amb els sindicats transformant laborals en funcionaris, és a dir el pas contrari, i crear un Institut i dotar-lo de personal de plantilla de caràcter laboral. Però és que, a més, crec que em dona la raó en el sentit que la jurisprudència del Tribunal Constitucional —la doctrina més moderna— obliga necessàriament que el personal d'aquest Institut, pel seu caràcter administratiu —ni entitat, ni financer, ni mercantil, ni empresa pública—, hagi de ser funcionari. Que no opta això perquè es pugui reservar, dintre del catàleg de llocs de treball o de la relació, algunes funcions a personal laboral, però un organisme autònom només amb personal laboral ens sembla que no solament no és adequat, sinó que podria tenir algun problema de tipus jurídic, que no volem en cap cas anunciar, però sí que pensem que no està ben resolt.

Aquestes són les esmenes que nosaltres havíem mantingut pel Ple. Quedava una última que feia referència a la composició del Consell de Direcció de l'Institut. Pensem que la possibilitat contemplada en una esmena socialista que un representant de l'Ajuntament de Barcelona, per la seva mateixa dimensió, per la seva mateixa problemàtica, per la dimensió del problema que genera la seguretat a la ciutat, hauria de ser present en el Consell de direcció de l'Institut. Això ho hem mantingut a la ponència, al debat, ho volem explicar al Ple d'aquesta Cambra, i amb això, senyor President, donem per defensades totes les esmenes del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor García. El torn en contra el farà conjuntament a totes les esmenes que hi ha, que només n'hi ha dues més, que són del Grup Mixt, la 4 i la 5. Per la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Com vostè bé ha dit, les esmenes número 4 i 5 fan referència a l'article 9 del Projecte i, de fet, l'il·lustre portaveu del Grup Socialista ja m'ha tret algun dels arguments que nosaltres volíem utilitzar.

El que es tracta fonamentalment amb aquesta esmena és fixar amb claredat que el personal de l'Institut aquest Autònom Català de Seguretat Viària ha de ser funcionari. Això té una lò-

gica jurídica, constitucional i fins i tot purament laboral. No podríem fer unes modificacions en base a les possibles especificitats de la tasca a realitzar, com ens va dir o ens dirà el portaveu de la majoria, en el sentit que aquesta tasca és massa específica i necessita gent de fora que no sigui funcionària. Això és absurd; a part que la nostra esmena —que tècnicament crec que és millor que la socialista— ja preveu la possibilitat que excepcionalment es pugui contractar personal en règim laboral.

Que no se'ns digui tampoc que l'Institut Català de Seguretat Viària serà un Institut que tindrà molt poc personal. Ho creiem, perquè no cal que tingui massa personal; però això tampoc justificarà la necessitat que hagi de ser personal estrictament regit per les condicions laborals, amb els problemes que allò comporta. Si és Administració —i l'Institut autònom és Administració, almenys així ho pensem—, ha de ser funcionari. Per tant, creiem que és una... són dues esmenes, la primera de supressió per la redacció, i la segona en el sentit de dir que el personal de l'Institut serà funcionari de la Generalitat o, en el seu cas, de l'Administració de l'Estat. És exactament el mateix article que planteja el Projecte, però al revés totalment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Torn en contra, té la paraula l'illustre Diputat senyor Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ I PLANAS: Gràcies, senyor President. Per fer el torn en contra a aquest conjunt d'esmenes.

I, en primer lloc, per dir que respecte a l'esmena número 2, del Grup Socialista, referent a incorporar un representant de l'Ajuntament de Barcelona designat per aquesta Corporació, tal com diu aquesta esmena, nosaltres no hi podem estar d'acord, malgrat que en el fons estem d'acord amb el que ha dit el senyor García. És a dir, nosaltres, evidentment, per nosaltres l'Ajuntament de Barcelona és molt important. Un ajuntament que, a part d'una població de quasi dos milions d'habitants i de prop de 3.000 agents de la policia local..., evidentment l'hem de tenir molt en compte. Però el que estem discutint en aquest punt és la composició dels òrgans de govern de l'Institut i, concretament, del seu Consell de Direcció. Si repasem l'article cinquè punt número 1, veiem que les funcions són aprovar novament el Pla d'Actuació Interior, aprovar el seu reglament, etcètera.

Penso que l'aportació valuosíssima que està fent l'Ajuntament de Barcelona, i que, evidentment, estic convençut que continuarà fent, serà a nivell de la Comissió Catalana de Seguretat Viària, de les seves subcomissions i dels grups d'experts. És aquí, penso, on hi ha d'haver la gran aportació, ha de continuar la gran aportació de l'Ajuntament de Barcelona. No creiem necessari que sigui en el seu Consell de Direcció, més quan ja en tràmit de ponència varem acceptar una esmena socialista en què, en aquest Consell de Direcció, hi haurà un representant de la Federació i un representant de l'Associació Catalana de Municipis, perquè hi hagi màxima transparència i màxima col·laboració d'aquests òrgans, tant importants en aquest tema.

Respecte a les esmenes 3, 4 i 5, la 3 del Grup Socialista, i la 4 i 5 del senyor Ródenas, nosaltres pensem que, en primer lloc, estem parlant d'un organisme autònom, i que no es tracta de fer un vestit a mida per a ningú. Penso que seria considerar que el Govern té molt poca visió política si pretengués, a través d'aquest organisme autònom, fer vestits a mida per a ningú.

Penso que aquest Institut, que és, evidentment, hereu, o serà hereu, de la Gerència, que, evidentment, té un personal funcionari a nivell administratiu, etcètera, lògicament, tot aquest personal passarà a l'Institut, però aquest Institut, si realment volem que sigui multidisciplinar —com deia l'honorable Conseller a la seva intervenció—, necessita tenir la possibilitat de contractar, ja no sols amb contractació per a tot l'any, és a dir de personal fix, personal laboral molt especialitzat en temes de *marketing*, etcètera, sinó que també necessita tenir la possibilitat de poder contractar, encara que sigui per un temps determinat, per a una tasca determinada, personal bastant especialitzat —com deia abans— i que a través del règim funcional seria molt difícil.

Per tant, nosaltres creiem que hem de seguir defensant aquest tipus de contractació per a poca gent, per a pocs experts, que a l'Institut, evidentment, li seran molt necessaris.

Respecte a l'esmena 6, socialista, en la qual es diu que el Pla contindrà diferents programes, pensem que aquest és un tema de desplegament reglamentari; és a dir, nosaltres no voldríem que, per un excés de previsió en aquesta Llei, haguéssim de tornar-la a portar per a una modificació d'aquí a poc temps. L'experiència de la Gerència d'aquests dos darrers anys penso que ha sigut important, però, evidentment, no ha esgotat tot aquest immens camp que —ho repeteixo una vegada més— el Conseller tractava com a multidisciplinar. Per aquesta raó, pensem que aquest article 18 que el Grup Socialista pretenia introduir és de contingut estrictament reglamentari, ja que varem acceptar una altra esmena en tràmit de Ponència en la qual es definia què era, quins eren els paràmetres d'aquest Pla Català de Seguretat Viària.

I respecte a l'esmena número 7, senyor President, no faré torn en contra perquè anuncio que la votarem favorablement, perquè quedi clar que el Govern de la Generalitat no pretén amagar absolutament res amb aquest Institut Català de Seguretat Viària; que el tema aquest de personal de què parlàvem abans queda claríssim que per a nosaltres ha de ser totalment transparent. Ho repeteixo, senyor President, nosaltres acceptarem l'esmena número 7.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martínez. Acatat el debat, passarem a les votacions.

En primer lloc, votarem els tres primers articles, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests tres primers articles han quedat aprovats per unanimitat.

Se sotmet a votació, ara, l'esmena número 2, del Grup Socialista, que fa referència a l'article 4.

Vots a favor... (Pausa.) Què? Les vol votar conjuntament, totes les socialistes? Molt bé, doncs... (Pausa.) Sí? Separadament la número 7.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor President, podrien ser separades, per favor?

El Sr. PRESIDENT: Totes i cada una?

La Sra. MONTSERRAT: Podria ser un grup de la 2, la 6 i la 7.

El Sr. PRESIDENT: La 7 ha d'anar separada.

La Sra. MONTSERRAT: Ah! Doncs, la 2 i la 6.

El Sr. PRESIDENT: Farem 2 i 6 i després una altra votació per a la 3.

Molt bé, doncs: 2 i 6, esmenes socialistes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 20 vots a favor, 48 en contra i 6 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena número 6, del Grup Socialista.

Vots a favor? (*Remor de veus.*)

No, la 6 l'havíem votat: és la 7.

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, votarem les esmenes del Grup Mixt. Es poden votar conjuntament, senyor Ródenas? Doncs votarem les esmenes...

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Senyor García?

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: La número 3 queda pendent de votació, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Com diu?

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: La número 3 queda pendent de votació.

El Sr. PRESIDENT: La número 3. Doncs, votem la número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 50 en contra i 3 abstencions.

Esmenes del Grup Mixt: 4 i 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 2 vots a favor, 51 en contra i 24 abstencions.

A continuació es vota l'article 9 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, votarem els següents articles: 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, disposicions transitòries, disposició derogatòria, disposicions finals, exposició de motius i títol i títols. I l'article 4, també.

Vots a favor?

Tots aquests extrems han quedat aprovats per unanimitat.

Ara els grups poden participar per fer explicació de vot. Alguna grup vol fer explicació de vot? (*Pausa.*)

Doncs passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el setè: interpellació al Consell Executiu sobre la política general de normalització lingüística, que formularà el Diputat il·lustre senyor Daniel Font, del Grup Socialista. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de normalització lingüística

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Hem formulat aquesta interpellació sobre normalització lingüística de la llengua catalana perquè, de la política del Departament de Cultura, se'n deriven uns interrogants en les seves actuacions...

El Sr. PRESIDENT: Esperis's, senyor Font, que hi hagi una mica més de calma. (*Pausa.*) Continui.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Dèiem que hem presentat la interpellació per uns interrogants que ens sembla copsar en la política lingüística del Departament, i voldríem, primerament, abans d'entrar en l'anàlisi d'aquests interrogants, fer alguna consideració de tipus general sobre política de normalització lingüística, sobre els eixos que haurien de bastir la política de llengua, en contraposició o en contrast amb algunes facetes de la política del Departament que ens semblen insuficients o que ens preocupen, d'alguna manera.

Hem de dir que els dos objectius fonamentals que han de presidir la política lingüística —el primer és una obvietat, però l'hem de dir— són recuperar plenament la llengua catalana com a llengua pròpia de Catalunya. Aquest és un objectiu estatutari i és un objectiu que ha de presidir les actuacions nostres, perquè la llengua catalana és encara deficitària i insuficient i subsisteix una situació de fet en la qual està en una situació de condició desfavorable. Conseqüentment, el nord ha de ser recuperar plenament la llengua catalana com a llengua pròpia de Catalunya. Aquest és l'objectiu número u. Però hem de dir un segon objectiu, i aquí també el voldríem emfasitzar, que és que la normalització lingüística s'ha de plantejar com a factor d'unitat nacional. No el podem plantejar com un factor de divisió, o de crispació, o de divisió en comunitats lingüístiques, o de fractura social: l'hem de plantejar com un factor d'unitat social i nacional de Catalunya, promovent el seu coneixement i comprensió, no per a uns, sinó per a tots, per al conjunt de la població de Catalunya.

Hem de dir també, com a criteri general, que no hi ha normalització lingüística possible sense implicar en aquest objectiu el conjunt de la societat catalana, amb les contradiccions que té la societat catalana, perquè és una societat plural; però també hem de dir que té energies i té esperança, i que és necessari que les actuacions estiguin presidides per una idea que hem vist poc fins ara en la política del Departament —l'hem vist poc i la voldríem veure més—, que és la idea de concertació social sobre l'ús de la llengua. És necessari concertar socialment la llengua amb els interlocutors socials, i és necessari, en definitiva, que tothom assumeixi com una gran empresa col·lectiva la normalització lingüística, com un gran objectiu de tots, des del punt de vista del que és la sedimentació de la construcció nacional de Catalunya.

I en aquest sentit, hem de dir que és inútil proclamar la nostra voluntat en aquest terreny, i més en concret, és inútil preparar projectes de llei —ahir vam aprovar la Llei de Comerç, hi ha la de Consum en perspectives, s'ha parlat de la modificació de la Llei de Normalització Lingüística: totes fan referència en algun moment a llengua—, és inútil legislar si no és concertant aquesta voluntat i aquestes mesures amb els interlocutors socials sobre l'ús. La seva efectivitat real com a fet positiu depèn essencialment, ens sembla a nosaltres, d'això: no d'imposar, sinó de concertar i motivar els agents socials per a l'ús del català.

I aquesta ens sembla que és una gran tasca que sobretot té el Grup del Govern, perquè hem de dir nosaltres que certs ambients influents de la societat catalana mantenen les seves activitats professionals —en el terreny de les professions— o industrials —en el terreny de la indústria i del comerç—, de gran repercussió social —de gran repercussió social—, del tot alienes a

qualsevol mòbil normalitzador en matèria de política lingüística. I aquí hi ha una gran tasca a fer. Tenen —crec—, senyor Conseller, vostès una gran tasca prop de la indústria i del comerç a fer en el terreny de la normalització. I crec que ho poden fer.

Hem de dir, també, en termes d'eixos generals, que ens vindria superar una mica l'esma, és a dir, la continuïtat per la continuïtat: ens cal obrir una nova etapa que ens permeti anar més enllà d'on hem arribat fins ara. Hem aconseguit moltes coses; els ajuntaments van fer molt, des que hi ha ajuntaments democràtics; hem aconseguit el Consorci per a la Normalització Lingüística; hi ha un gran instrument, imponent, formidable, per a la normalització lingüística, que és TV3, que s'ha d'utilitzar en aquest sentit i s'ha d'orientar correctament; els Jocs Olímpics seran una plataforma imponent, també, per a l'ús i el coneixement internacional de la llengua; s'ha avançat molt des del punt de vista d'entendre el català: més d'un 35% de la població el sap escriure, més d'un 70 el sap parlar i més d'un 80, entre la joventut, l'entén i el parla. Consegüentment, gràcies al consens i gràcies a l'entesa que va presidir la Llei de Normalització Lingüística del 83 i la filosofia que els grups polítics han agafat en la política lingüística, hem avançat i no s'ha viscut això com un problema, sinó com un element de normalitat.

I hem de dir nosaltres que aquest nou impuls, que és necessari en aquests moments, superant l'esma, superant la continuïtat per la continuïtat, hi ha una única manera de fer-lo i plasmar-lo en realitat, que és a través d'un renovat consens entre les forces polítiques sobre aquest punt, almenys entre els seus interlocutors principals, com correspon a un tema de tanta transcendència col·lectiva, que cal vetllar perquè no sembli un tema d'una part, que no sembli un tema de part d'alguns dels catalans, sinó del conjunt de la població de Catalunya com a element, com a objectiu motivador de la construcció de la societat catalana, i que és un element mobilitzador de tots, de tots i cada un dels catalans, en el qual participen, accepten i promouen.

Aquests són els eixos de política general en matèria lingüística que ens sembla que hauríem d'emfasitzar més en les accions concretes del Govern de la Generalitat.

Però anem a l'important: anem al moll de l'os, que és el que motiva la interpellació que avui presentem. El que realment motiva la interpellació és una contradicció oberta entre l'aplicació dels recursos i allò que es diu que es farà. Hem d'emfasitzar aquesta idea, que el que es diu que es vol fer sovint no es correspon, doncs, amb el que es fa realment i, per tant, denunciar una certa política de gest en matèria lingüística que no es correspon amb la realitat. I aquest és el cas, ens temem, de l'aplicació dels 7.000 milions procedents del conveni entre els governs de l'Estat i la Generalitat, tema aquest sobre el qual existeix en aquests moments un gran interrogant, un enorme, gegantí interrogant, sobre què s'ha fet amb aquests 7.000 milions procedents del conveni entre governs. On són i a què s'han aplicat els 7.000 milions procedents de l'Estat per a la normalització de la llengua catalana?

Sobre aquest punt hem de dir que, li ho direm amb tota cordialitat, senyor Conseller, però han practicat vostès una política sistemàtica d'ocultació; d'ocultació que no ha fet res més darrement que engrandir l'interrogant; cada cop és més gros l'interrogant perquè vostès no aclareixen com s'han aplicat aquests 7.000 milions. L'interrogant desapareixerà en el moment que vostès clarifiquin aquest punt. I he de dir que tenen l'obligació

de justificar això —els ho hem demanat des del Parlament de Catalunya— i crec que haurien de procurar donar una resposta adequada a aquesta demanda i tots els detalls que convinguin a aquest respecte.

Sobre l'origen d'aquests 7.000 milions, hem de dir que a finals del 89 i primers del 90 es produí la negociació del conveni entre els dos governs per a la normalització lingüística; que l'abril del 90 s'aconseguí arribar a una signatura; el conveni tenia uns continguts concrets en quatre capítols, que ara no detallaré perquè no ens podem allargar, en què l'Estat col·laborava, ni més ni menys que amb 7.000 milions. Era una quantitat considerable. Les actuacions s'havien de produir el 90 i el 91 i el finançament, a raó de 3.500 milions cada any, va ser signat pel Ministre Almunia, per part del Govern de l'Estat, i pel senyor Miquel Roca i el Conseller Guitart, aquí present, per part del Govern de Catalunya. Es van comprometre en un text, en unes quantitats, en uns objectius.

Hem de dir, i diem sense pedantaria, que la posició i acció del nostre partit, del Partit dels Socialistes, en aquesta signatura va ser, senyor Conseller —vostè ho ha de saber— determinant. Li diré que Raimon Obiols, que és el secretari general del nostre partit, parlava recentment del preu que hem pagat sovint els socialistes per un escreix de responsabilitat. I jo li he de dir que va ser en ús d'aquesta responsabilitat, exercint aquesta responsabilitat, que el secretari general del nostre partit es va comprometre personalment, personalment, en la negociació; va defensar davant del Ministre Almunia i davant del Ministre Solchaga, en més d'una ocasió, més d'un cop, la necessitat que l'Estat entrés a col·laborar en la normalització de la llengua catalana. I els va dir: «Hi heu d'entrar, en això; heu d'entrar a normalitzar la llengua catalana i a col·laborar amb la Generalitat». Va aconseguir trencar la tesi que al 86 ja s'havia produït el pacte de finançament i que no era plantejable qualsevol finançament complementari, si no al cap de cinc anys; és a dir, al 91, ara, per la qual cosa no hi havia lloc per a negociacions complementàries per a una altra tesi —que va aconseguir que s'implementés— que és que la llengua catalana era també una responsabilitat del Govern de l'Estat i que l'Estat havia de fer seva l'acció de normalització del català, col·laborant amb la Generalitat. Això els ho va dir el secretari general del nostre partit i va sortir; és a dir, va ser una acció que hem de dir que va ser efectiva i decisiva en aquest sentit; vostès en podran dubtar, però, diríem, va ser una acció també discreta —no s'ha dit això, ho diem ara perquè plantejem l'interrogant—, però va ser així. Ja els ho dic jo, va ser així; això va anar així.

S'ha aconseguit també una altra cosa, de passada, que és acabar amb la discussió estèril que plantejava purament i simplement el pagament de factures endarrerides. Es deia «escolti, es tracta de pagar unes factures que no tenim dintre el pressupost, que tenim, que ens han aparegut, etcètera...» Per tant, jo diria que del total, de 7.000 milions, només n'hi ha demostrats clarament 970 de subvenció a la premsa en català, el 90. Hem de dir que tots els fons han entrat a la Generalitat a excepció feta de novembre i desembre, perquè això va per dotzenes parts. El Conseller Macià Alavedra té els fons, no existeix cap relació de projectes que detallin la quantitat o la concreció d'aquesta despesa; ens diuen diferents interlocutors que existeix una desconfiança generalitzada que els fons s'hagin aplicat efectivament a normalització lingüística. I també ens diuen aquests

interlocutors que fins i tot pot ser que aquests fons ni s'hagin gastat; és a dir, que hagin anat, purament i simplement, a finançar dèficit, és a dir, a equilibrar liquidacions del 90 i del 91. Això és el que ens diuen, no ho diem nosaltres; ens ho diuen a nosaltres i nosaltres els ho plantejem perquè els correspon a vostès aclarir-ho, aclarir aquest interrogant.

També els hem de dir que no existeixen partides identificables en cap dels pressupostos del 90 i del 91; cap partida fa referència a aquests 7.000 milions de manera explícita; ni el 90, ni el 91; escolti'm, el 90 potser no tocava —acabaré de seguida, senyor President—; el 91 sí que tocava, era preceptiu i no hi consta; està emmascarat diguem; no consta enlloc, això.

S'ha practicat una política d'obstaculització pressupostària. Miri, el mes de juny el Conseller Guitart ens responia «escolti, l'any 90, com s'ha gastat tot això?» i ens deia «no ha sigut un organisme, no ha sigut el Departament; han sigut» —deia— «tretze organismes de dotze conselleries». Ni més ni menys: tretze organismes de dotze conselleries, on no hi havia ni la Direcció General de Política Lingüística, ni el Consorci per a la Normalització Lingüística, que si després tenim temps, tornarem sobre aquest punt. Hi ha hagut, doncs, una política d'emascarament, d'obstaculització del seguiment pressupostari.

Es diu que la despesa concreta es trobarà a les liquidacions: fals. Miri's una liquidació, miri —és un llistat informàtic—, allà no diu absolutament res; hi ha xifres. A les liquidacions no consta. I li diré per últim, senyor Conseller, que no consta a les liquidacions perquè no hi ha el detall de la despesa, hi ha els totals per organismes, però no hi ha el detall de la despesa i volem el detall sobre aquests 7.000 milions.

Li diré, per últim, que el diari *Ya* —i li ho diré amb tota cordialitat també; no em deixi..., no ho diem nosaltres, ho deia un altre, nosaltres només ho ressenyem, la qual cosa pot ser il·lustrativa del que està passant en aquests moments—; el diari *Ya* anunciava recentment la subvenció del diari *El Observador* per la Generalitat, per valor de 600 milions —ho deia a primera pàgina—, amb càrrec al fons de la normalització lingüística del català.

Vostès, el mateix dia i l'endemà, ho varen desmentir; però ho varen desmentir i ens vam assabentar d'una cosa en el moment que ho desmentien, que és que no n'havien donat gens, però n'havien donat 25. I jo els pregunto: on estan en el pressupost aquests 25 milions que vostès van donar a *El Observador*? Per què, és que no es poden pressupostar, si vostès han de donar 25 milions a *El Observador*? És que hi havia un criteri d'emergència, l'any 91, per donar 25 milions a *El Observador*? Hi havia un criteri d'emergència? Jo em pregunto: quantes emergències més entre els 25 milions d'*El Observador* i els 7.000 dels fons generals de normalització lingüística, quantes més?

Vostès ho han de detallar, amb concreció, perquè aquest interrogant s'esvaeixi; només el poden esvaïr vostès i no aclarir-lo suposa engrandir-lo, i jo li ho dic, senyor Conseller, en sortim perjudicats tots; en surt perjudicada la societat catalana, en surten perjudicats vostès, la seva credibilitat, i en sortim perjudicats nosaltres, perquè hi estem compromesos a fons.

Gràcies, senyor President.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT. Moltes gràcies, senyor Font. Hi ha una altra interpellació sobre la mateixa matèria, les acumularé;

aquesta crec que és el dotzè punt de l'ordre del dia, que la formula el Diputat l'il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira, de l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política lingüística

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, presentem aquesta interpellació quan fa ja un any i mig que vam presentar també davant d'aquesta Cambra una altra interpellació amb un objectiu idèntic i amb un tema concret. Diuen que els símbols són importants i vull entendre que el fet que tingui el llum roig —o vermell en la variant oriental— encès no implica cap mena de connotació restrictiva de l'ús de la llengua, si més no des d'aquesta tribuna.

Deia que fa un any i mig vam presentar en aquesta Cambra una interpellació sobre la mateixa matèria que avui ens ocupa, sobre política lingüística, i que un any i mig després molts dels interrogants que ens plantejàvem, moltes de les propostes que fèiem i bona part de les crítiques que sosteníem segueixen essent encara avui vàlides. Ho segueixen essent perquè, onze anys després d'obtinguda l'autonomia i una bona colla d'anys després de les primeres eleccions i del primer marc institucional democràtic, potser ja ha arribat el moment d'arribar-nos a plantejar el tema concret i específic de la política lingüística des de la seva mateixa arrel, és a dir, des del marc legal i institucional sobre el qual recolza, es veu forçat a recolzar la política lingüística avui el nostre país.

Aquest marc legal —i ho diem ja d'entrada, clar i sense embuts, perquè no hi hagi confusions— és un marc legal que conté disposicions clarament discriminatòries i que fa possible un desequilibri legal molt poc democràtic contra la llengua catalana. Efectivament, sovint sentim a dir, quan apareixen possibilitats que en algun text legal figuri això que se'n diu: «l'obligatorietat de l'ús o de la presència de la llengua catalana», sentim tot un rosari d'afirmacions com ara «connotació coercitiva», «ús forçós», «perill de crispació civil», «mal clima social», «és millor convèncer que no pas obligar»; és a dir, tot un rosari de tòpics habituals que es refereixen sempre i només a una hipotètica obligació de conèixer, d'utilitzar, d'emprar el català.

Ni un sol comentari, però, ni una sola crítica a l'hora de referir-nos a l'article tercer de la Constitució Espanyola, quan estableix justament l'obligatorietat del coneixement de la llengua castellana per a tots els ciutadans i ciutadanes de l'Estat. Es veu que allò que és bo per als uns, no és bo per als altres.

Vegi, sinó, fins a quin punt hi ha hagut una reacció emblemàticament destacada en el conjunt de l'Estat espanyol, després de la decisió del Parlament, de l'Assemblea de Puerto Rico, de fixar la seva pròpia llengua, l'espanyol, com a únic idioma oficial, deixant, doncs, al marge, l'oficialitat, fins aquell moment, de l'anglès. Una mesura que nosaltres, com a demòcrates, aplaudim i que, en tot cas, lamentem que una proposició de salutació d'aquesta mesura no mereixés la categoria de ser admesa a tràmit en aquesta mateixa Cambra.

D'entrada, doncs, el punt de sortida legal ja és absolutament diferent; el punt de sortida legal no és democràticament igualitari per a totes les llengües de l'Estat. L'Estat espanyol i el seu marc legal on es recolza afavoreix clarament, encara avui, en

un context de llibertats individuals, una llengua per damunt de les altres llengües. Hi ha, doncs, dues categories d'idiomes, dos nivells reals d'oficialitat: una, l'oficialitat real del castellà; l'altra, l'oficialitat simbòlica, encara avui en molts camps, de les altres llengües. La democràcia plena, doncs, encara no ha arribat a la llengua.

Ja hem dit «les altres llengües», però quines són les altres llengües? Segons la Constitució Espanyola, resulta que no ho sabem. La Constitució ignora el nom de les llengües; no mereixen ni l'honor de ser citades pel seu mateix nom en el text que figura que estableix les regles del joc democràtic. Hi ha, doncs, un silenci legal de partida sobre la identitat de les llengües; un silenci que permet intents constants de secessionisme lingüístic, que permet absurditats com el fet que l'acadèmia d'una llengua emeti opinions sobre el caràcter d'altres llengües; que permet que les Corts espanyoles facin, en determinats moments, edicions dialectals d'una sola de les llengües de l'Estat, però, en canvi, no surtin edicions de textos legals en andalus, en extremeny o en altres variants igualment exquisides des del punt de vista filològic. I és evident de pensar quina seria la reacció que provocaria una mesura d'aquestes característiques, només de veure quin ha estat ja el simple comentari de què podria passar si es llevés una lletra petita per sobre de la lletra *n* en determinats programes informàtics.

El català és, avui, la segona llengua de l'Estat; és una llengua oficial, com a llengua pròpia, en tres comunitats autònomes; és una llengua oficial per a prop d'11 milions de ciutadans de l'Estat espanyol. Hauria de ser, i no ho és encara, qüestió d'Estat; és, a la pràctica, qüestió malgrat l'Estat, i ben sovint qüestió contra l'Estat. On és la sensibilitat plurilingüística, per exemple, a les Corts espanyoles? Tenim encara pendent el tema del català al Senat, en els documents d'identitat, en els passaports, en les monedes; que, per cert, en els passaports apareixen llengües —i no només l'anglès— que no són oficials a l'Estat espanyol i hi apareixien ja abans de l'ingrés a la Comunitat Europea. Hi ha, en aquests moments, dificultats, per exemple, per part que determinats presos en centres penitenciaris espanyols es puguin comunicar, oralment o per escrit, amb la seva família en la seva llengua, quan en canvi aquestes mateixes dificultats no hi són per als presos de llengua francesa o de llengua anglesa.

L'Estat espanyol, en conseqüència, no s'articula com un Estat pluricultural i plurilingüístic, perquè ja no s'hi estructura des de la mateixa Constitució. L'últim exemple: els pressupostos de l'Instituto Cervantes; ni un sol ral per a la projecció exterior de la llengua catalana. La responsabilitat en aquest camp, però, no és només del Govern de l'Estat, sinó òbviament de tots els grups que en el seu moment van donar el suport al marc legal que permet aquesta situació d'ara.

I la pregunta és: aquesta situació lingüística d'ara, no plenament democràtica perquè no dóna el mateix tracte a tots els idiomes, és ja per sempre, aquesta legalitat coercitiva i no democràtica des del punt de vista lingüístic? S'hi avé ja, per sempre, el Govern de la Generalitat a no pensar a modificar aquest marc? Tretze anys després d'haver demanat el suport a aquella Constitució, el Grup de la majoria considera adequat l'articulat pel qual va demanar el vot favorable? Adequat, convenient i útil per a la normalització de la llengua catalana, que hi hagi un sol idioma obligatori a l'Estat i que no ho siguin els altres?

L'Estatut atorga a la Generalitat, no com a simple competència, sinó com a mandat explícit, com a mandat democràtic, popular, nacional, la normalització lingüística. Però hem de convenir que pel que fa a determinats àmbits, avui, el català s'hi troba encara absent, minoritari, marginalitzat i té una presència exòtica. Exòtica és la presència, malgrat campanyes intenses i plenes de bona voluntat —després en parlarem, si cal— per exemple, en l'àmbit de l'Administració de Justícia. Exòtica és la presència del català en determinats, sobretot, àmbits de l'Administració de l'Estat.

Sap el Conseller de Cultura que periòdicament, gairebé cada mig any, li formulo una pregunta sobre l'estat de la normalització a RENFE i que ell sovint em contesta que s'estan preparant uns acords i uns convenis per tal que la normalització sigui efectiva; tornem a preguntar-ho, amb la mateixa bona voluntat que ens caracteritza. Correus?, hi ha, per exemple, en aquests moments, limitacions per tal que els cursos de català que es fan no vagin més enllà de la ciutat de Barcelona i es redueixin només a uns pocs funcionaris. Parlar de la presència del català en comissaries o en casernes no és ja exòtic, sinó que frega gairebé la morbositat filològica.

Tenim una mica la sensació, onze anys després, que no hi ha, per part de la Generalitat, la voluntat decidida de fixar amb claredat democràtica l'horitzó lingüístic que es vol per a Catalunya.

I, encara més, per part de determinats sociolingüistes, hem pogut entendre com s'insinuava la possibilitat del perill d'un cert traspàs de la responsabilitat governamental del Govern de Catalunya, de traspasar aquesta responsabilitat al conjunt de la societat. Aquell «Depèn de vostè» en podia ser una il·lustració indirecta.

En definitiva, la responsabilitat és de tots, és de la Generalitat, però, en primer lloc. La llengua ocupa avui, a Catalunya, un lloc impropï d'una llengua pròpia; un lloc indigne d'una llengua digna.

La presència del català als mitjans àudio-visuals de transmissió de la cultura és, en aquests moments, en alguns àmbits, francament ridícula. Obrim el diari d'avui, qualsevol diari d'avui de Barcelona, fixem-nos en les pel·lícules que s'hi fan: 74 pel·lícules a la ciutat de Barcelona, quatre, només, són en la llengua pròpia de Catalunya i totes quatre, per cert, de dibuixos animats. Fóra bo de veure, obrint els diaris de Madrid, obrint els diaris de París, quantes pel·lícules tenen en la llengua pròpia d'aquestes ciutats i també, per curiositat i se suposa que per intercanvi democràtic —posats a dir—, quantes pel·lícules fan en català a Madrid.

Tenim —i acabo, senyor President— elements claus que mostren com, quan ha existit una pressió popular, s'ha forçat la maquinària governamental en línies correctes i adequades. Recordi si no, tot el tema dels problemes de la cançó en català, que després de pressió dels professionals del sector es va aconseguir l'inici d'un suport institucional que ha fet possible aquest esclat del moviment de *rock* en català.

El mateix podríem dir sobre la premsa escrita, ens hi vam referir en el seu moment, en la Comissió de Política Cultural, quan no va poder prosperar una proposta nostra a favor de millorar els canals de distribució de la premsa en català i se'ns va contestar que el problema no era de distribució, sinó que quan poguessin les noves generacions de l'escola ja es veuria com això canviava radicalment.

Feliçment, tenim el Conseller d'Ensenyament aquí i aleshores li voldria fer arribar la meua inquietud sobre el que és, en determinats instituts, manca de criteris en el moment de fixar, per exemple, la llengua d'impartir els cursos. Sovint moltes assignatures, en el moment de començar el curs, el professor pregunta en quina llengua volen que es faci i, en algun cas, en algun institut concret, s'ha arribat a donar la circumstància que es fan les classes un dia en una llengua, un altre en una altra.

Òbviament, tot això té molt poc a veure amb uns objectius definits, no només de normalització lingüística, sinó també en aquest cas, de dignitat civil; la mateixa dignitat civil que en altres països ja han obtingut els seus ciutadans per a les seves mateixes llengües.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller de Cultura, senyor Joan Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, permeti'm, en primer lloc, que els digui que comparteixo aspectes del discurs que acaben de realitzar els dos diputats que m'han precedit.

En el primer cas, el cas del senyor Font, em penso que la primera part del seu discurs..., jo de totes maneres li explicaré el que jo pensava dir-los i veurà com hi ha elements molt importants de coincidència amb els objectius fonamentals, amb la implicació de tota la societat, etcètera. Em fa l'efecte que aquests són aspectes que —no ho sé, penso— vostè assenyalava o remarcava que es produeix una coincidència.

Amb algunes de les coses que ha dit el senyor Carod-Rovira, nosaltres..., em penso que quan el mateix President diu que la normalització lingüística, que el català és un element prioritari de la nostra acció de govern, em fa l'efecte que amb això mateix ja expressa que cal seguir insistint i que, per a nosaltres, és prioritària aquesta insistència i aquest treball. Per tant, algunes de les seves... de l'exposició de les mancances que es produeixen, nosaltres hi coincidim.

Per a nosaltres —i d'una manera molt esquematitzada— el propòsit en matèria de Política Lingüística és aconseguir el ple coneixement i l'ús de la llengua catalana en totes les àrees de la nostra societat per tal de fer possible el dret dels ciutadans de relacionar-se i de viure en la llengua pròpia de Catalunya. Penso que això, d'alguna forma, és el que diu vostè quan deia que la llengua catalana encara era deficitària, vol dir que si és un objectiu, vol dir que encara no és un objectiu assolit; hi estem caminant, recuperar-la com a llengua pròpia —li ho acabo d'explicar.

Aquesta implicació de la societat, jo em penso que en aquest sentit m'he referit manta vegades a la necessària acció directa de la societat per assolir la plena normalització lingüística a Catalunya. Nosaltres, els organismes públics en general, podem fomentar i donar suport a la normalització; i això és molt important i crec que s'està fent molt en aquest sentit, probablement s'ha de fer més; però no seria suficient encara que dupliquéssim o tripliquéssim l'esforç humà i pressupostari. Encara que disposéssim de la llei més excellent, si no hi hagués al darrera la gent que vol viure en català...

Per tant, aquesta complicitat, aquesta participació social és absolutament imprescindible. El mateix President de la Generalitat, en el darrer discurs de l'11 de setembre, deia que el català i tots els que el parlem portem segles de persecució i de discri-

minació que ens han fet mal. És just, per tant, que ara reclamem un tracte favorable i sobretot una comprensió gran per part de tothom i un esforç, també, per part de tothom. És a dir, em penso que coincidim amb la necessitat que sigui... que siguem tots plegats, els organismes públics i els privats, els que d'alguna forma fem possible aquesta normalització del català.

En aquest sentit, jo li voldria, responent quan deia que aquesta concertació social... doncs nosaltres anem per aquí, senyor Diputat. Nosaltres, al Decret 28/1991 es creava el Consell Social de la Llengua Catalana i amb aquest Consell pretenem obrir-nos a tots els sectors de la societat per tal que fessin possible aquesta... no només aquest Consell, sinó aquesta capacitat de proposta i actuació.

I el Pla General de Normalització Lingüística, aquest nou impuls que reclama el senyor Carod, a través de... amb el Consell Social i el Pla General de Normalització Lingüística, nosaltres pensem que són dos instruments necessaris i imprescindibles.

Jo, si vostès m'ho permeten, els voldria... em voldria referir, d'una manera especial, a aquest Consell Social de la Llengua al qual, com vostès saben, estan representats, a part que el presideix el mateix President de la Generalitat, i hi sóc jo mateix com a vice-presidents i el Director General de Política Lingüística i el President de l'Institut d'Estudis Catalans, hi ha especialistes de diferents àrees que hi són a títol personal, hi ha el Tribunal Superior d'Estudis de Catalunya, organitzacions empresarials, sindicats, consells escolars, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, les universitats, mitjans de comunicació i organitzacions municipals científiques, culturals i esportives.

Les funcions d'aquest Consell, que ja ha celebrat dues reunions plenàries i ha aprovat el seu reglament, són, per un cantó, prendre part en el procés de normalització lingüística, impulsant-lo en els diferents àmbits sectorials representats al Consell, i per l'altra, informar i expressar el seu parer sobre els projectes de planificació lingüística general que hagin de ser aprovats pel Govern, i assessorar en relació amb les consultes que se li puguin adreçar des de la Generalitat. Està establert en ponències d'ús oficial; d'educació, recerca i joventut; de mitjans de comunicació; indústries i culturals, àmbit socio-econòmic, àmbit socio-cultural.

I, pel que fa referència al Pla de Normalització Lingüística, aquest Pla pretén posar en relació les transformacions econòmiques, socials i polítiques amb el canvi socio-lingüístic i articular la resposta de la societat civil amb la intervenció dels poders públics. És a dir, nosaltres entenem que és fent possible, estructurant i fonamentant els projectes globals com s'aconseguiran uns resultats positius. Moltes vegades els desigs són necessaris, són necessaris per establir els objectius, però després els objectius s'assoleixen quan s'estableixen, quan es formalitzen veritables instruments de treball, de col·laboració i de participació.

Nosaltres, com vostè sap, senyor Carod, nosaltres tenim, hem demanat... amb la resposta a la Moció que es va aprovar en aquest Parlament, es va endegar un estudi sobre l'actualització de la Llei de Normalització Lingüística, aquest estudi el disposem, nosaltres estem disposats a comentar-lo i a aconseguir el mateix que es va fer amb la llei del 83; és a dir, el màxim consens per tal que la normalització vagi pels camins més adequats. El màxim consens possible, de vegades ho és, de vegades no ho és; però el nostre propòsit és, en tot cas, cercar aquest consens.

És a dir, aquestes són —em fa l'efecte— les respostes als aspectes generals als quals es referia el senyor Font i als aspectes específics que demanava el senyor Carod. El marc legal; jo li explicava el que hi havia en relació amb el marc legal, serà sempre el mateix?, doncs no, senyor Carod, nosaltres estem, hem fet estudiar, estem treballant perquè no sigui sempre el mateix, perquè les lleis no es poden mantenir estàtiques —com vostè sap—, la vida és dinàmica, la societat també i, per tant, les lleis s'han d'anar adequant.

Vostè explica les mancances del català en relació amb el cinema, amb el *rock*, vostè parlava que havia sigut per la pressió d'una tancada. Aquella tancada, senyor Carod —no sé si vostè la recorda bé—, el que pretenia era una presència en els mitjans àudio-visuals oficials. El *rock*, la... diguem-ne, el nostre projecte per llançar el *rock* era anterior a aquesta. Hi ha documents i actuacions que ho certifiquen; és a dir, nosaltres des d'un bon començament ens ho vam proposar. Estem afavorint i fem el possible per incrementar el nombre, tant de la producció cinematogràfica catalana com de les versions catalanes de pel·lícules estrangeres. És a dir, jo crec que en tots aquests sectors s'està treballant, jo crec que amb eficàcia, jo crec que amb contundència; probablement, com vostè diu, cal fer-ho més, però em penso que la seva preocupació és la nostra i en aquest sentit s'hi està treballant.

En relació amb el marc legal, com li deia abans, disposem dels elements positius per tal d'emprendre aquesta actualització de la Llei.

El senyor Font em deia en el seu parlament, aquesta primera part, que ell —si més no ho feia veure— ens explicava que podia haver-hi coincidències, em sembla que deia que d'alguna forma hi havia elements de coincidència, com jo li reafirmava, però em deia que el moll de l'os de la interpellació no era aquest, precisament. Diu: «el moll de l'os de la interpellació és el gran interrogant en relació amb el tema dels serrells lingüístics»; aquest és el moll de l'os de la interpellació.

Ens explicava com aquests serrells havien sigut aconseguits —ens deia ell— per la intervenció, pels bons oficis del seu partit; i és possible, senyor Font, no li ho puc negar, si vostè ho diu, doncs jo en prenc nota. El que passa és que la qüestió dels serrells lingüístics —com vostè recordaran— és una qüestió que es va plantejar gairebé immediatament després o al mateix temps que es va aprovar la revisió del finançament. Ja aleshores, es va dir que hi havia dues qüestions que no havien quedat resoltes, una era en el tema dels serrells lingüístics i l'altra era el de la policia autonòmica. I sobre l'exigència d'aquests serrells lingüístics, vostè... hi ha una ample, moltes referències, en podríem recollir molts aspectes.

És a dir, havien sigut reclamats i reivindicats amb energia des de la mateixa Generalitat, pel mateix President, pels diversos consellers..., és a dir, s'havia convertit en un dels elements fonamentals per tal que es pogués restablir una relació com la que s'havia produït quan es va donar la revisió del finançament. Per tant, és possible que vostè hi hagin influït; el que sí que és cert és que això va ser el resultat, en primer lloc, d'uns dèficits que hi havia en el finançament, i, segon, d'una gran pressió, d'una gran insistència i de moltes sollicituds i de molts requeriments per part del Govern de Catalunya.

No cal dir —nosaltres vam dir-ho— que ho vam celebrar quan això es va produir, aquests serrells, i pensem que és un element

positiu per a la normalització lingüística, i, a més, és un element de justícia.

De totes formes, quan vostè deia que no hi havia hagut respostes, no és cert, senyor Diputat. Jo mateix, el 12 de desembre de l'any 1990, en una pregunta que em va adreçar el Diputat senyor Carod-Rovira, precisament jo feia..., explicava una distribució, la distribució quantificada dels 3.500 milions per al 1990, es distribuïa en àrea social i es donava l'import en àrea de mitjans de comunicació, en àrea d'administracions públiques, en àrea cultural, en àrea educativa..., i es donaven els imports. I, després, a instància del senyor Magí Cadevall, responíem, en una altra pregunta, quant a una quantitat assignada a la normalització lingüística durant l'exercici del 90, i aquí responíem en relació amb els de l'àrea educativa, els 1.080 milions de l'àrea educativa, és a dir..., i aquí s'especificaven els programes d'inversió lingüística, el fons bibliogràfic, etcètera.

És a dir, jo crec que en nosaltres no hi ha hagut, com vostè diu, cap intent d'ocultació, no hi ha hagut absolutament cap voluntat d'enterbolir res, sinó que nosaltres, com sempre, estem decidits a complir i a fer complir el que s'estableix en els acords. Tots els diners que nosaltres..., tot el que diu la nostra despesa, com vostè sap, senyor Diputat, passa per totes les actuacions legals necessàries i imprescindibles.

Però com que em sembla que vostè, d'aquesta qüestió, en volen fer una..., la volen convertir en una qüestió especial, jo procuraré, si més no, fer un esforç de concreció per veure si, d'una vegada, s'aclareix aquesta qüestió; és a dir, perquè, si no..., és el discurs de mai no acabar, nosaltres diem una cosa i vostè diuen: «no ens ho han explicat»; jo dic: «sí que els ho hem explicat»; diuen: «bé, és que ens agradaria que ens ho haguessin dit d'una altra manera»... A veure; jo faré un esforç per veure si aquesta vegada vostè queden contents. Abans es referien a la premsa; em penso que ara vostè..., la primera interpellació que va fer el senyor Soto sobre aquesta qüestió era en relació amb la premsa. Avui he tingut la satisfacció de sentir per boca seva que havia quedat completament aclarit el tema de la premsa. Menys mal! Perquè recordi que el de la premsa no havia quedat aclarit, sinó que semblava que també havia quedat... que no era prou clar. M'alegra molt sentir per vostè que aquesta qüestió, en aquest cas, ha quedat perfectament clara.

El dia 19 d'abril de 1990, el Govern de l'Estat i la Generalitat de Catalunya varen signar un acord en virtut del qual es rebrien 7.000 milions de pessetes repartits en dues anualitats, 1990 i 1991, per tal d'impulsar actuacions en diversos àmbits de la política lingüística. Vull remarcar aquestes paraules: «impulsar en diversos àmbits», perquè, quan vostè diu que en els nostres pressupostos no hi ha partides específiques; evidentment, no hi ha partides específiques perquè el mateix document parlava que el que es tractava era d'impulsar coses que ja s'estaven fent i d'altres. És a dir, no ens inventem res: els capítols de què aquí es parlava eren coses que ja s'estaven fent: suport a... Per exemple, li'n llegiré unes quantes: traducció de material científic al català, edicions universitàries de caràcter científicotècnic, suport a projectes concrets d'investigació de la Secció Filològica, subvencions a l'ajuda d'estudis, foment de l'ensenyament del català als programes d'educació d'adults... És a dir, totes aquestes coses, com diu el mateix document, ja s'estaven realitzant, i era per incrementar, per donar-los un impuls. Per tant, no són partides específiques, moltes vegades són partides

que ja s'havien fet i que això representa un reforç, com diu el mateix document, d'actuacions. D'altres no, d'altres, en tot cas, podrien ser partides noves.

Les aportacions de 1990 es van haver d'incorporar al pressupost un cop aquest ja havia estat aprovat pel Parlament de Catalunya, i, per tant, es van realitzar diversos acords del Govern per tal d'establir la corresponent distribució temàtica i departamental. Afectava, com deia vostè molt bé, diversos departaments; el Govern va actuar legalment per tal de distribuir aquests recursos entre els diversos departaments.

En canvi, pel que fa a l'aportació de l'any 1991, no va ser necessari realitzar una assignació específica amb posterioritat a l'aprovació del pressupost, sinó que es van incorporar d'entrada en l'aprovació del pressupost de 1991, i així es va dir –així es va dir. Es va elaborar el pressupost, es va dir que els serrells estaven aquí –suposo que vostè ho deu recordar.

Cal tenir present que les primeres transferències de crèdit provinents de Madrid per donar compliment al conveni arribaren a la Generalitat el 25 de setembre de 1990: els primers diners, el 25 de setembre de 1990; és a dir, quan faltaven poc més de tres mesos per tancar l'exercici. Aquest endarreriment explica per què una part dels crèdits corresponents al 1990 fou executada durant aquell mateix exercici, i l'altra no fou possible; la resta fou incorporada a aplicacions del pressupost de 1991, encara vigent. Així doncs, encara s'estan realitzant activitats amb càrrec als serrells de 1990 i, per aquesta raó, no es podrà trameure la memòria final d'aquest exercici abans no es clogui el pressupost que encara està vigent. Està clar?

Pel que fa als serrells de 1991, es procedirà de la mateixa manera, un cop s'hagi liquidat i tancat l'exercici pressupostari en curs. Encara l'estem visquent. No li podem dir en què ens l'hem gastat; encara estem gastant l'exercici corresponent a l'any 1991. Està clar que estem a l'any 1991 i estem gastant el pressupost de 1991? Que no podem donar compte del que encara ens estem gastant? Ho donarem documentadament quan s'hagi acabat.

No cal dir que aquest Parlament, així com també els organismes competents en la matèria –la Sindicatura de Comptes–, tindran absoluta i total informació sobre la destinació i quantificació dels fons dels serrells lingüístics. En aquest sentit, es respondran les preguntes parlamentàries realitzades donant, òbviament, la mateixa informació que contindran els informes que han de ser lliurats a l'Estat en base a l'establert en la darre-ra clàusula del conveni signat. Vostè té una gran preocupació, però nosaltres varem signar un conveni en el qual ens comprometem a donar a l'Estat aquestes explicacions. El vam signar nosaltres, senyor Diputat; per tant, les donarem nosaltres. Ens hi vam comprometre. Haguéssim pogut dir que no volíem fer-ho; les donarem, no es preocupi.

Ara bé, no crec que sigui cap indelicadesa envers la comissió poder avançar les dades referents als serrells del 1990. Les actuacions dissenyades amb càrrec als serrells del 90, amb indicació de la seva corresponent dotació pressupostària, són les següents, agrupades d'acord amb les cinc diferents àrees contemplades al conveni.

Ara li diré el que nosaltres hem pressupostat, o es va pressupostar, gastar el 1990 per a les diverses àrees. Això és el que després justificarem, corresponent als 3.500 de l'any 90. Està aquí. És a dir, no estan..., algunes d'aquestes coses, com li deia,

encara estan en vies d'actuació, però corresponen a l'exercici del 90 acabat. Àrea educativa... Hi ha, com jo li deia, hi ha l'àrea educativa, la cultural, l'àrea social, àrea de mitjans de comunicació, àrea d'administracions públiques. Total general..., si vostè m'ho permet i si vostès em perdonen el discurs, jo els precisaré tots els números, perquè així... per satisfer els il·lustres diputats.

Àrea educativa: programes d'immersió lingüística per a professors i alumnes, 300 milions de pessetes; fons bibliogràfic i materials didàctics amb suport lingüístic per a l'FP i batxillerat, 65 milions de pessetes; ensenyament universitari i professorat d'EGB, reforç lingüístic a estudiants no catalanoparlants, 70 milions de pessetes; edició de manuals universitaris en llengua catalana, 40 milions de pessetes; promoció del català a les universitats estrangeres, 50 milions de pessetes; textos de terminologia científica catalana, 10 milions de pessetes; suport a la normalització lingüística de les universitats, 70 milions de pessetes; suport a l'Institut d'Estudis Catalans, 67 milions de pessetes; suport a l'Institut de Sociolingüística, 3 milions de pessetes; suport a l'ensenyament de català a adults i catalanització de la formació a distància, 405 milions de pessetes. Total àrea educativa, 1.080 milions de pessetes.

Àrea cultural: Any *Tirant lo Blanc*, 50 milions de pessetes; promoció del llibre en català, 20 milions de pessetes; promoció de música cantada en català, 30 milions de pessetes; publicacions i estudis del Departament de Cultura, 10 milions de pessetes; edició i distribució de vídeos i documentals sobre Catalunya i de lleure en català, 5 milions de pessetes; traducció d'obres d'escriptors catalans, 20 milions de pessetes; suport a l'ús del català per a ciutadans davant l'Administració de Justícia, 5 milions de pessetes; ajut a entitats per a campanyes de normalització lingüística, 25 milions de pessetes; edició de vocabularis i manuals terminològics de diferents sectors d'obres públiques i transports, 8 milions de pessetes; edició de diversos vocabularis especialitzats del sector agroalimentari, 8.600.000 pessetes; campanyes d'assessorament lingüístic per al sector turístic i comercial, 3.375.000 pessetes; publicacions sobre esports olímpics i sobre l'esport a Catalunya, 47.200.000 pessetes.

Àrea social: suport a les activitats dels centres i casals catalans, 17 milions de pessetes; suport a empreses, establiments i entitats per a la retolació i senyalització en català, 122 milions de pessetes; actuacions de suport a la normalització lingüística en diversos àmbits socials, 25.725.000 pessetes; accions per a la catalanització de les cartes dels restaurants, bars i cafeteries, 15.200.000 pessetes. Total àrea social, 179.925.000 pessetes.

Àrea de mitjans de comunicació: suport als mitjans de comunicació escrits en català, 970 milions de pessetes. Total àrea de mitjans de comunicació, 970 milions de pessetes.

És que no podré acabar de fer el llistat, perquè falta tota l'àrea de les administracions públiques, President.

El Sr. PRESIDENT: Acabi el llistat. També els altres...

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Però també... (*Remor de veus.*) Ja els la donaré. Me'n fan... Molt bé.

És a dir, em penso que amb això queda, senyor Font, em penso que tot allò referent a l'any 1990... hem de justificar l'acompliment d'això? Ho justificarem. Hi ha algunes coses, algunes factures d'algunes impremtes que no han arribat, hi ha coses que... però quedarà plenament justificat, dins d'aquest marc, suposo que sense variacions.

Vull reiterar, per últim, la voluntat de donar tota la informació referent a l'any 1991, un cop liquidat, «auditat» i tancat l'exercici. De tota manera, i a fi de no donar la sensació de no voler-ne dir res, em prenc la llibertat de llegir-los —ja abreuja— la relació d'algunes activitats que, en virtut dels serrells lingüístics de l'any 1991 estem afrontant —ho dic des del mateix Departament meu, de Cultura—, com són, per exemple: foment de l'activitat cinematogràfica en català, promoció del llibre en català, música en català, Institució de les Lletres Catalanes, normalització lingüística a les universitats, Institut d'Estudis Catalans, ensenyament del català als adults, Consorci per a la Normalització Lingüística, Any *Tirant lo Blanc*, etcètera. Això que he llegit ja suposa quantitats per sobre dels mil milions de pessetes.

És obvi que les xifres es podran concretar amb molt més detall, i per tots els departaments, un cop estigui tancat l'exercici pressupostari, com els deia. Així com també informar aquesta Cambra que l'esmentat conveni preveia el següent: arran de l'elaboració del futur sistema de finançament, que es prevegi un tractament idoni de la matèria que, amb vocació de permanència, eviti nous plantejaments periòdics i insuficiències i propostes de solució no coherents amb el conjunt dels mecanismes financers de l'Estat de les autonomies.

I ara és quan jo li demanaré, a vostè, també, el seu ajut; ja que el van fer una vegada, ara tindran ocasió de retratar-se adequadament. Donat que l'acord del nou sistema de finançament encara no s'ha produït, i potser quan diem «acord» s'ha de fer extensiu, fins i tot, al mateix Govern central; la Generalitat de Catalunya ha hagut de fer un esforç suplementari d'endeutament al pressupost del 92, a fi de no tallar de cop les iniciatives endegades i les expectatives creades amb els serveis lingüístics, i, al mateix temps, el Grup Parlamentari Català ha presentat una esmena als pressupostos generals de l'Estat del 1992, que preveuen una pròrroga dels ajuts per al proper any, fins que no hi hagi acord de finançament definitiu. Els demano —de manera especial, a vostè, que amb tan lluïment diu que varen aconseguir els primers serrells lingüístics—, demano que, en el Parlament, a les Corts Generals, votin precisament aquesta esmena a favor de la incorporació dels 3.600 milions de pessetes, perquè, si no, moltes d'aquestes que s'havia previst que serien per als anys fins a la revisió del finançament..., si no, aquest any, ens trobarem amb una greu descompensació pressupostària.

Vegi per on, vostè tindrà oportunitat, una vegada més, de demostrar-nos la seva coherència, i amb la votació dels seus diputats podran fer possible que prossegueixi, amb la mateixa intensitat i illusió, aquest procés de normalització lingüística a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Font té cinc minuts per fer rèplica.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Dir, en primer lloc, que és bo veure que, en qüestions de política general, en matèria lingüística podem coincidir; és a dir, és bo que els temes de llengua els portem en un règim de consens, i, per tant que, en termes de concepte, matisant i parlant-ne, es pugui coincidir. Això és bo.

Ara, jo li diré: la motivació de la interpellació no era bàsicament sobre això; era perquè divergim en un altre aspecte, que

és el de l'aplicació dels fons, i concretament divergim en com s'hagin pogut aplicar els 7.000 milions procedents del conveni de l'Estat. Jo li he de dir que aquests milions, que vostè em sembla intuir que, per la intervenció que ha fet, tornava a la filosofia dels deutes inicial, ens ve a dir: «és que hi havia molts deutes, hi havia molts deutes fora de pressupost; s'havien de resoldre aquests deutes, l'Estat havia de donar els diners...», aquesta filosofia, la filosofia serrells, Conseller Guitart, la filosofia serrells, la liquida la signatura del conveni.

El conveni és un conveni de col·laboració entre governs, no per liquidar serrells; és un conveni que té un contingut específic en unes àrees, i té vint-i-cinc pàgines que especifiquen exactament què és el que s'ha de fer amb aquests fons, en unes àrees determinades que vostè ha ressenyat molt bé. Això és el conveni, no és el pagament de deutes: és el compliment d'uns objectius que es diuen en el conveni, com un règim de col·laboració entre governs. No em digui vostè, senyor Guitart, que tenia moltes factures per pagar, perquè el conveni no és això, i el Govern de l'Estat no està per pagar deutes, ni per pagar factures pendents, ni serrells. Està per arribar a un acord, per entrar en el terreny de la normalització lingüística i col·laborar-hi tant com calgui, en les condicions que calgui, en les condicions que es determinin, però no per al primer dels supòsits.

Jo li diré ara una cosa, senyor Guitart, sobre la relació de xifres que vostè m'ha llegit. Vostè m'ha llegit l'ordinari. Jo li diré una cosa —vostè m'ha llegit les partides de l'ordinari, i jo li diré una cosa—: aquest conveni no era per finançar el pressupost ordinari. Aquest conveni era una acció complementària a l'acció ordinària del Govern de la Generalitat. I es diu així tres vegades, en aquest conveni. Es diu en tres modalitats diferents, en tres expressions diferents, en tres pàgines diferents, que és una acció que es planteja complementària a l'acció que ja d'ordinari ve a establir la Generalitat per a uns objectius que es defineixen al conveni. No em digui vostè, o no m'intenti vostè justificar aquests 7.000 milions amb partides que ja estaven pressupostades d'ordinari, que és el que crec sincerament que vostès estan intentant fer: justificar amb despesa ordinària, ja prevista d'antuvi des del 90 i el 91, els 7.000 milions que havien d'haver anat a despesa complementària de normalització lingüística.

Això és el que ens diuen a nosaltres i això és el que en aquests moments, després de la lectura que vostè ha fet, jo crec que estan fent: justificar amb ordinari el que ha de ser un objectiu extraordinari establert en un conveni. I no qualsevol objectiu: l'objectiu que estableix aquell conveni. Per tant, senyor Conseller, si es tracta de retratar-se, jo crec que la prova més palpable d'aquesta línia d'actuació que és la justificació desviada —desviada— l'acaba de donar vostè amb la lectura.

Per tant, jo li diré: no ens en sortirem —perquè la discussió pressupostària sap vostè que no té fi—, no ens en sortirem fins que no puguem veure els expedients. Els volem veure, un a un, i podrem fer una estadística per saber què estava previst d'ordinari i què no, què té relació amb normalització lingüística i què no. I sabrem que s'ha complert el conveni en un tant per cent —gran o petit, depèn del que surti. Però jo crec que, d'aquesta discussió de què vostè, avui, en donava unes xifres, algunes de les quals ja les sabem, no ens en sortirem si no concretam el detall de la relació de despesa.

Ens diu que els fons són al 91; el 90 no va poder, però que els fons són al pressupost del 91. Escolti, és que no els hem tro-

bat per enlloc. I miri vostè, miri vostè la diferència interanual entre la totalitat dels organismes que vostè va dir que van gastar aquests fons l'any 90 i l'any 91, sumi'ls tots, faci la diferència interanual i, sap què li surt? No li surten els 3.500 milions del 90 i els 3.500 del 91; havien de sortir unes quantitats, que es corresponguessin... Amb això surt, purament i simplement, l'increment IPC interanual, lineal que es va aplicar en el pressupost del 91 per cada una de les secretaries generals tècniques. Per tant, o sabem els organismes i sabem els expedients i els veiem, o no hi haurà manera d'aclarir aquest tema. Per tant, jo crec que aquest és l'objectiu.

S'han dit —no aquí: s'han dit aquests dies— alguns altres destinataris d'aquests fons. S'han dit. Jo venia preparat, en tot cas, perquè pensava que vostè reiteraria el que algun conseller de la Generalitat ha dit a algunes persones —no ho ha dit en públic. Per exemple, s'havia dit havien anat a TV3. Jo venia preparat per això, per respondre-li-ho. No li ho respondré perquè vostè no ha dit que han anat a TV3. Però en tot cas és un tema que haurem de prosseguir els pròxims dies i, per tant, jo diria... —essent que s'encén la llumeta—, i ultra unes altres consideracions que volia fer sobre la subvenció a la premsa escrita en català, les quals... Miri vostè la política de normalització lingüística sobre quina lògica erràtica s'està marcant.

Diu: «El 90 subvencionem la premsa escrita en català amb 90 milions, el 91 no la subvencionem —res, a pa i aigua el 91—, el 92 la multipliquem per quatre». Jo em pregunto quina sorpresa ens guardaran vostès per al 93 i, sobretot, qui pren aquestes decisions? Qui és que les pren? Perquè tenim la impressió que només en part les domina vostè, Conseller Guitart. Tenim la impressió que vénen mediatitzades per algun organisme, per alguna persona més externa a la Conselleria. Voldríem saber qui és. Qui és que ha fet l'aplicació dels 7.000 milions, i a qui es deu la decisió personal d'aplicar un any la subvenció de premsa en català, un altre any no, després del mullader, multiplicar per quatre la dotació ordinària, a l'any següent, a la millor, restar per dos-cents... Escolti, a qui es deu aquesta política? Qui fa aquesta ziga-zaga? Qui fa aquesta política erràtica? Voldríem més continuïtat en la política lingüística i, sobretot, en allò que divergim; no en la concepció general: en allò que divergim, que és en la política d'aplicació.

Per tant, jo li he de dir, senyor Conseller, una cosa. Aprecio l'esforç que ha fet vostè, però li hem de dir que hem de progressar encara més en la justificació d'aquests fons, en el sentit de veure amb concreció cada un dels expedients, perquè puguem veure si vostès estan justificant amb ordinari o no, i si vostès han fet una despesa relacionada amb els objectius del conveni entre governs i relatius a la normalització lingüística. És necessari clarificar-ho i, per tant, jo li puc anunciar ara que proposarem, en el pròxim Ple, una moció que insti el Consell Executiu a presentar al Ple seguidament la relació detallada dels expedients de despesa i apunts comptables i organismes corresponents que permetin reconstruir amb precisió la composició de la despesa, verificar la seva relació amb la normalització lingüística i el contingut del conveni de col·laboració entre governs esmentat al començament.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. L'il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira té cinc minuts per formular la seva rèplica.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Amb les interpe·llacions sovint es té la sensació que passa una cosa aproximada al que ocorre en els debats de pressupostos amb les esmenes a la totalitat de determinats departaments i organismes i instituts autònoms, on una cosa és la intervenció del diputat interpe·llant i on, sovint, en determinats moments, el diputat interpe·llant té la sensació que la resposta, independentment d'allò que s'interpe·lli, ja ve en bona part preconcebuda o preparada. Per exemple, el Conseller ens ha parlat —i li agraïm la informació, tot i que en principi no n'havia dit res—..., les seves paraules sobre el Consell Social de la Llengua Catalana. Ja que n'ha parlat, doncs, aprofitem per demanar-li si en aquest Consell, l'abast territorial d'aquest Consell supera el del límit estricte sobre el qual té jurisdicció la Generalitat i es basa, per tant, en raonaments filològics estrictes o no. Volem saber, també, després d'aquell mandat de la Comissió de Política Cultural sobre la necessitat que les televisions privades, que no emeten en català a Catalunya, fessin un canvi en la seva orientació i, per tant, hi hagués una acció institucional, si el Departament ja ha iniciat passos en aquest sentit.

I voldríem saber, també, com li demanàvem abans, aquells estudis, o converses, o negociacions, o aquell «hi estem treballant», que sovint ens diu el Conseller Guitart quan fa referència a alguns temes concrets, que ens digui en què estan treballant concretament; per exemple, en l'àmbit de normalització de la RENFE, concretament.

Fa un any i mig, en aquesta mateixa Cambra aprovàvem per unanimitat una moció amb quatre punts, tres dels quals mereixen que ens hi detinguem per uns instants. Per una banda, instàvem el Govern a avançar i aplicar mesures concretes i programes efectius en uns terrenys: el sòcio-econòmic, el mercantil, el laboral i l'industrial, en alguns dels quals cal reconèixer —per exemple, alguna llei que hi ha en tràmit en aquests moments en aquesta Cambra— que s'està avançant, i que s'està avançant de manera positiva.

Ara bé, n'hi ha dos sobre els quals les nostres reserves són, francament, molt més absolutes. Fa aquests dies tres anys —tres anys— que també per unanimitat la Comissió de Política Cultural del Parlament de Catalunya aprovava la necessitat de signar un conveni de col·laboració en matèria lingüística amb la Generalitat Valenciana i amb el Govern Balear. Tornem a preguntar, senyor Conseller, quins són —més enllà de les declaracions de bones intencions, que sens dubte compartim—, quins són els passos concrets, documentats, si existeixen, que s'han fet en aquesta línia.

L'any passat la Consellera de Cultura del Govern balear, el mes de juny del 90, contestava al Parlament de Mallorca una pregunta del Grup Parlamentari d'Esquerra Nacionalista en el sentit que el Govern Balear estava obert a tota mena de col·laboracions i de convenis, però que esperaven la petició formal de signatura d'aquest conveni per part del Govern de la Generalitat.

S'ha fet ja aquesta petició formal? En quins termes s'ha fet? Aquell Consorci per a la Projectió Exterior de la Cultura Catalana que va arribar després de dos intents —un primer d'Esquerra Republicana, amb una proposició no de llei que instava el Govern a crear un institut de projecció exterior, que després va ser articulat pel Grup d'Iniciativa—, aquest Consorci per a la Projectió Exterior de la Cultura Catalana, serà també, en la seva composició, un consorci que fragmentarà l'àmbit lingüístic i

cultural? Què han fet concretament, senyor Conseller, concretament en aquest àmbit de convenis de col·laboració en matèria de política lingüística.

I finalment, ens hem hagut d'assabentar –i ens dol d'haver-nos d'assabentar pels diaris quan el conducte reglamentari hauria de ser aquest Parlament– que finalment està ja enllestit aquell informe sobre el marc legal que nosaltres havíem proposat i que aquesta Cambra per unanimitat –que nosaltres celebrem i compartim– va aprovar. Fóra bo de conèixer, més enllà d'algunes declaracions seves en alguna ocasió, del senyor Director General de Política Lingüística, que ens escolta des de la llotja de convidats, i d'altres càrrecs institucionals, fóra bo que sabéssim, directament, aquesta Cambra, que és qui va aprovar la necessitat i la conveniència d'aquell estudi, quin n'és el contingut. Dit més clarament: són partidaris els autors d'aquest estudi de modificar o no modificar el marc legal actual? Si en són partidaris, digui'ns si us plau en quina direcció.

Ha arribat el moment, creiem nosaltres, de fixar –i ho dèiem fa uns instants– uns objectius clars en matèria de política lingüística. I per a nosaltres, en bona part, aquests objectius no només s'han de recolzar en un marc legal adequat, sinó també en els instruments més convenients. I aquests instruments més convenients han deixat de ser, per a nosaltres, a hores d'ara ja, un aspecte que pot ser considerat formal, però que no ho és ja per a nosaltres: és l'adscripció de la Direcció General de Política Lingüística al Departament de Cultura. Això pot ocupar, encertadament o no, una fase transitòria en la normalització de la llengua, però hem de superar ja aquell estadi on la llengua sigui vista només i exclusivament com un fenomen cultural. Hem de «desculturalitzar» la llengua des del punt de vista departamental per nacionalitzar-la a tots els sectors de l'activitat catalana en aquests moments, perquè la política lingüística no pot ser competència d'una Direcció General d'un sol Departament, sinó que ha de merèixer el rang i la categoria d'una Secretaria General adscrita a Presidència, que coordini tots aquells àmbits que són els àmbits de tots els Departaments de la Generalitat de Catalunya, en els quals la llengua té incidència. Si això fos així, nosaltres ens n'alegraríem, com ens alegraríem que, finalment, es procedís a la reforma d'aquest marc legal, perquè ha dit el Conseller: «No serviria de res tenir una llei magnífica si no tinguéssim també la gent que vol viure en aquesta llengua».

Nosaltres potser tenim la gent que vol viure en aquesta llengua, però a Madrid, senyor President, tenen la gent i tenen la llei. Nosaltres no. I en tot cas, posats a aspirar, no tenim per què aspirar a menys d'allò de què els altres, legalment i amb el vot democràtic, també disposen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable senyor Joan Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor President, senyores i senyor diputats, senyor Carod, li agraeixo les paraules que vostè ha dit abans. Diu que no és només el marc legal, sinó que són el marc legal i els instruments; em fa l'efecte que això, en la meua intervenció, el que he volgut explicar-li era aquest..., que feia falta, que el marc legal era important, però que em penso que els instruments que hem posat en funcionament són els instruments adequats, tant en la recerca de la participació com, també, buscant un programa que sigui, realment, positiu per donar resposta a tots els diversos àmbits.

Vostè acaba fent una referència a la mateixa –diguem-ne– organització de la Generalitat. Em penso, i si vostè m'ho permet..., jo crec que el dret del Govern a organitzar-se com entengui, em fa l'efecte que és una de les atribucions que li corresponen. En tot cas, no és tan important l'adscripció sinó, sobretot, el funcionament, les competències i les característiques que sobre això s'estableixen. És a dir, arribaria un moment que probablement hauríem... I no dic que no sigui positiu; és a dir, ara no vull fer cap actuació ni en defensa ni en oposició, però, vull dir, arribaria un moment que arribaríem a la conclusió que tot ha de dependre de Presidència, que tot depèn... Diguem, l'estructura de la Generalitat ja té una certa base funcional i jo crec que el que s'ha de buscar és l'eficàcia, i l'eficàcia, qui té l'obligació prioritària de cercar-la és el mateix Govern. Jo li demano que vostès li facin confiança en aquest sentit. És a dir, no seria un gran triomf d'Esquerra Republicana que això passés a Presidència. Em fa l'efecte que, en tot cas, si un dia convé es farà i si no convé es deixarà com està, o es farà d'una altra manera. És a dir, no crec que això faci..., tingui res a veure amb l'eficàcia que pugui tenir la mateixa Direcció General.

En relació amb la Llei, jo proposo una cosa, senyor Diputat. Jo proposo..., els ofereixo una presència a la Comissió de Cultura per explicar el resultat d'aquest Informe. Em fa l'efecte que amb això respondria alguna de les seves sol·licituds.

Vostè em pregunta també –i vull contestar-li, si vostè m'ho permet–, em pregunta les actuacions que s'han tingut amb altres territoris en què es parla en llengua catalana. Podria explicar-li coses que s'han fet a l'Alguer, coses que s'han fet en la zona de la Catalunya Nord: aquesta col·laboració amb la ciutat de Perpinyà en matèria lingüística, que es va signar el 24 de gener del 91, conveni de col·laboració en matèria lingüística entre el Departament de Cultura i la ciutat de Perpinyà; el que es va fer amb l'Ajuntament de Perpinyà per fundar les actuacions de normalització lingüística amb la Cambra de Comerç i Indústria, també de Perpinyà; els diversos convenis que s'han fet amb l'Alguer; amb les Balears, efectivament, hi ha hagut, a part d'intercanvis d'informació i de materials per a l'ús del català, que és constant, hi ha un acord que fa equivalents els certificats expedits per la Junta Permanent de Català, i per la Junta Avaluadora de Català, que es va signar l'octubre de l'any 1991; és a dir, no fa gaire temps; i un conveni, amb el suport del Govern Balear, entre la Universitat de les Illes Balears i les institucions que representen el TERMCAT per a la creació d'un centre col·laborador d'activitats terminològiques. És a dir, el conveni aquest a què vostè es referia es va signar l'octubre del 91, i ara aquest amb el TERMCAT.

Hi ha altres col·laboracions, per exemple, en aquest moment nosaltres, en el Palau Marc tenim una exposició del pintor Ramis, a Mallorca hi ha l'exposició del *Tirant lo Blanc* que va fer la Generalitat, i després hi ha aquesta voluntat, expressada per part de la Conselleria de Balears, per veure les possibilitats d'incorporar-se precisament en el COPECC aquest Consorci per a la Projecte Exterior, estudi que fan a instàncies nostres.

En relació amb la Comunitat del País Valencià, hi ha intercanvi d'informació, de materials, hi ha contactes tècnics entre la Junta Permanent de Català i la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià; hi ha una col·laboració entre la Universitat de València per a l'establiment d'un centre d'autoaprenentatge de català i per a aspectes de didàctica i de formació de

professorat —aquest conveni es va signar el 19 de febrer de l'any 1991—; hi ha un conveni entre la Universitat de València i les institucions que representen el TERMCAT; hi ha una col·laboració amb el centre Carles Salvador, per a elecció del curs de promoció de professors. Tot això em refereixo a acords recents, no als de fa quatre anys, tot això correspon... I una participació en el Seminari d'Iniciació a la Sociolingüística, organitzat per la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat Valenciana; hi ha hagut participació conjunta en exposicions i fires; la que es va realitzar a París, amb el Govern Balear i amb el Centre de Documentació i Difusió de la Cultura Popular, de Perpinyà; i la de Ginebra, amb el Govern Balear.

Finalment, hi ha una voluntat expressada al Conseller de València, de la Comunitat del País Valencià, de reforçar la nostra col·laboració en el marc de la Fundació Ramon Llull; això és una cosa recent, d'això en varem parlar, precisament, aquest diumenge passat en una entrevista que varem tenir amb motiu de la meua visita en l'exposició de l'escultor Andreu Alfaro.

Li haig de donar una notícia positiva: a la Comunitat Valenciana, en un any, s'han expedit 36.000 certificats de català, de la Junta Qualificadora de València; em fa l'efecte que aquesta és una cosa que a vostè li alegrarà i que vol dir que, d'alguna manera, mantenim i es manté aquesta relació que voldríem més intensa, però que, si més no, s'està produint.

Senyor Font, de vegades, jo mateix em quedo una mica trist i desmoralitzat quan després de tot el que li he explicat tinc la impressió que vostè no m'ha entès, i, llavors, jo m'atribueixo a mi mateix la culpa que no se m'hagi entès. Li vaig a dir una cosa: evidentment que nosaltres divergim en la manera com s'apliquen els fons, per això som opcions polítiques diferents; podem coincidir en aspectes de política general —no en tot—, en aspectes de política general, però el que és difícil és que fem exactament la mateixa política; per tant, hi ha una divergència en la manera com l'estem realitzant, vostès la farien d'una manera, nosaltres l'estem fent d'una altra; no cal que es preocupi per això, forma part de la discrepància democràtica.

Jo no deia que..., no he dit mai la paraula «deute», no crec que l'hagi pronunciat, no han servit els serrells per pagar deutes, en tot cas em podria haver referit a un deute històric, però no era per pagar deutes. Els serrells corresponents a l'any 1990, senyor Font, li ho diré tres vegades, els serrells corresponents a l'any 1990 i els corresponents a l'any 1991 suplementen crèdits, diners, que ja estaven previstos, «suplementen», no «substitueixen», ho entén? A més, el de l'any 1990 és molt clar, perquè el pressupost ja estava fet i tot allò que jo li he llegit són quantitats que complementen les que ja hi eren: està clar, 1.000 pessetes dels serrells complementarien 10 milions de pessetes que ja estaven previstos, no ha servit per pagar deutes, no ha servit per a res, ha servit per complementar i la relació que jo li he llegit eren les partides corresponents a aquest complement de l'any 1990, que són un pressupost complementari, perquè el pressupost ja estava aprovat.

Però, a més, quan vostè diu: «no són aquestes, no són aquestes», es corresponen precisament a les que figuren al document, perquè el document que varem signar amb l'Estat parla «d'àrea educativa», jo també en parlava, d'«àrea de cultura», jo també en parlava, «àrea de mitjans de comunicació social», «àrea d'administracions públiques», etcètera. Per exemple, l'àrea de mitjans de comunicació social, que és la més curta, diu el De-

cret: «que els diners serveixin» —després es deixa un marge— i diu: «per a altres coses que es puguin decidir». Però, per exemple, parla de «subvencions a la premsa periòdica diària en llengua catalana». Nosaltres ja teníem previstos 200 milions de pessetes o 200 milions i escaig, els que es varen aplicar complementaven aquests, no substituïen, complementaven. Però aquí ho diu també: «en suport a les publicacions periòdiques de pensament i cultura en llengua catalana». Aquests dos apartats, que figuren en el document signat amb ells, eren partides que ja existien en el nostre pressupost, perquè quan vam demanar els diners, els vam demanar per enfortir la normalització en coses que ja fèiem, no en coses que no fèiem. No sé si m'entén. És a dir, no són per pagar deutes, han sigut complementàries. Diu vostè: ho voldrem veure. Escolti, nosaltres, tot el que fem, tot el que es gasta, ho veuen els de la Intervenció, ho veu la Sindicatura de Comptes, ho justificarem a Madrid. És a dir, escolti, els comptes de l'Administració són molt clars. Bé, escolti, si ho entenen tan bé com vostè ho entén, potser que... Entén el que vull dir? És a dir, que són complementàries en relació amb això.

Està clar, senyor Font? No hi ha cap misteri, no hi ha cap alternativa, és complementari; no ha servit per pagar deutes, està... El que jo li he llegit correspon exactament al que estava previst en relació amb els 3.500 milions de pessetes, si vol li tornaré a llegir el detall, però em penso que vostè m'ha dit que no calia, que ja el veuria. Escolti, no hi ha pitjor entenedor que el que no vol entendre, però jo estic convençut que, en aquest sentit, el que jo li he explicat és absolutament el que correspon al que s'ha fet.

Finalment, senyor Font, vostè no m'ha entès el que li he dit, espero que ara ho hagi entès. (*Remor de veus.*) Simplement li voldria repetir una pregunta, que vostè no m'ha contestat. És a dir, vostè me n'ha fet moltes, jo he intentat respondre-les totes. Vostè, senyor Diputat, ens varen ajudar —diu vostè—, per aconseguir els serrells. Votaran l'esmena del Pressupost de l'Estat que reclama la incorporació, una vegada més, d'aquests 3.500 milions de pessetes, per enfortir la política lingüística. Ho faran o no ho faran? Si no ho fan, senyor Font, vostès ens hauran donat diners i ara ens els treuran una altra vegada: seria una mala actuació. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, honorable Conseller. Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política general del treball penitenciari, que formularà el Diputat, l'il·lustre senyor Joan Oliart, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general del treball penitenciari

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, fa uns mesos un jutge de vigilància penitenciària de Barcelona, en una resolució que denegava un permís de sortida, va afirmar algunes afirmacions —molt controvertides després— sobre la inutilitat del tractament penitenciari.

Aquesta afirmació, naturalment, és impròpia d'un jutge de vigilància penitenciària, que té precisament com a finalitat la de vetllar perquè siguin garantits els drets dels interns, però, naturalment, no és l'objecte de la interpellació d'avui, malgrat que sigui —ho repeteixo— una afirmació molt impròpia.

Ho esmento perquè és l'exemple d'una manera de pensar, que creu que el tractament penitenciari, tot el sistema penitenciari modern no serveix per a res, no val per a res. Si això fos així, és indubtable que l'únic que demostraria, si fos veritat que no hi han estadístiques, o que les estadístiques que existeixen sobre la reinserció social són tan negatives, l'única cosa que demostraria seria que el sistema no s'aplica bé. I, aleshores, es faria a la víctima, culpable, precisament, del mal funcionament del sistema.

El tractament penitenciari, senyores i senyors diputats, és un conjunt d'activitats, d'accions encaminades a fer que l'intern pugui reinserir-se en la societat, sigui una persona útil al cap del temps que estarà detingut. És un deure que té la societat envers aquest intern, aquest delinqüent que ha estat ja penat i sentenciat, perquè no hi ha dubte que és fruit de la marginació —la delinqüència, les estadístiques això sí que ho diuen ben clar— i és també un dret del mateix intern. Però, a més a més de ser un deure i un dret, és una oportunitat, és una oportunitat que té la societat per reconvertir una persona que delinqueix en una persona útil a la societat, i és també una oportunitat de la mateixa persona que, si en els seus primers anys no va tenir l'oportunitat de tenir una professió que li permetés de guanyar-se la vida dignament, doncs, precisament aprofitant el moment del seu internament, és quan, precisament, doncs, té aquesta oportunitat que no va tenir els primers anys.

Dins d'aquesta concepció del tractament penitenciari, no hi ha dubte que el treball penitenciari n'és la peça fonamental. I, això està reconegut, no solament en la nostra Constitució, sinó també són drets reconeguts a les Nacions Unides, l'any 1955, i, al Consell d'Europa de 1972. La Constitució Espanyola, en el seu article 252, reafirma aquest dret fonamental de l'intern.

Doncs, ara anem a veure si realment el sistema de treball penitenciari que tenim en els nostres centres penitenciaris és eficaç, està ben organitzat i compleix aquestes finalitats. Si fos així, és indubtable que seria molt positiu i si els efectes fossin negatius seria la víctima, o sigui l'intern, el culpable que no hi hagués veritablement una política de reinserció —diguem-ne— positiva. Però si no està ben organitzat, significaria el que he dit al començament, que és el sistema que no funciona.

L'anàlisi del treball penitenciari a les nostres presons, senyores i senyors diputats, ens mostra que els interns que treballen a tot Catalunya, en aquest moment, almenys a finals de l'any 1990, segons dades de la mateixa Conselleria, era de 773. És a dir, el 15%, aproximadament, de la població penal total. Treball formatiu: bé, quasi nul. Salaris: tots per sota del salari mínim interprofessional. Cobertura de la Seguretat Social: 5 de cada 100, 5%, només.

Anem a veure la radiografia d'una de les presons, perquè segurament que, d'aquesta manera, podrem veure més de prop què és el que passa, i la radiografia que proposo és la de la presó Model. Tenim totes les dades —dades que estan tretes d'un informe molt recent de la Fiscalia de Vigilància Penitenciària de Barcelona. Ens diu aquest informe el total d'interns que treballen: 259; és a dir, el 12% de la població de la Model. Classe de treball: fusteria, 87 —però la majoria manipuladors, és a dir manipulen coses, no construeixen, no fan treballar les màquines—; marroquineria, 43; impremta, 12; taller de flors, 109; forn de pa, 8; total: 259, i, d'aquests 259, 32, podríem dir que estan fent un treball formatiu, un escàs tant per cent, un escàs percen-

tatge. Salaris i cobertura social d'aquests treballadors: cap, ni un de sol d'aquests treballadors arriben, els seus ingressos mensuals, al salari mínim interprofessional, tots estan per sota. Cobertura de la Seguretat Social, només 12, només 12 d'aquests treballadors. No cal dir, senyores i senyors diputats, que això és una vulneració de la legislació vigent.

Però, a més a més, hi ha un altre tema; destins sense cobrar: 275. Aquests destins, que són persones que fan treballs dins de la mateixa presó, doncs, no se'ls paga, no els donen diners, només els fan promeses o propostes de reduccions de condemna, de 40 a 45 dies per trimestre. És a dir, de bàsicament un dia treballat, un dia de condemna, un dia menys. Però, aquests treballs tenen totes les característiques d'un treball que ha de ser remunerat, tenen horaris fixos, és un treball contemplat a l'article 192 del Reglament Penitenciari, com a productiu i que suposa, d'acord amb l'article 86.4 del mateix Reglament, l'efectiva reducció de la despesa pública, l'efectiva reducció de la despesa pública. Però és que, a més a més, també s'assenyala en aquest informe l'absència de qualsevol programa continuat de formació professional o taller-escola, l'absència de qualsevol programa, i hi ha, sí, multitud de cursos, d'activitats diverses, però sense control, de forma que els interns s'apunten en un i en un altre, encara que siguin simultanis, encara que siguin coetanis. Per què? Perquè també se'ls promet propostes de reducció de condemna.

En definitiva, són aquests uns cursos —i tots els funcionaris, amb els quals aquest Diputat ha tingut ocasió de parlar-ne, hi coincideixen—, són cursos per passar el temps, per tenir els interns entretinguts. Cap d'ells és formatiu ni els servirà després a la vida en llibertat. Per dir-ho, en alguns d'ells, en bastants, els monitors són els mateixos interns.

Es va crear una institució aquí, una empresa pública, el CI-RE, Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, de la qual s'esperaven, doncs, grans resultats, però en els dos anys, senyores i senyors diputats, cap avenç, la situació és pràcticament la mateixa i sols ha significat —això sí— un increment de les despeses de superestructura. Però després, en aquest informe, s'assenyala una cosa que es considera un escàndol i és l'escàndol dels beneficis penitenciaris extraordinaris: l'any 1988, 106.229 dies de condonació penal en concepte de benefici penitenciari de caràcter extraordinari a la presó Model, que signifiquen —en números rodons— 300 anys; l'any 1990, dos anys després, 208.679 dies de condonació, 500 anys, és a dir s'han doblat en dos anys. Això, saben vostès què significa? Doncs que les excarceracions reals dels interns, dels condemnats, resulta que en menys de cinc anys de condemna es compleixen penes de vint anys.

Les raons d'aquesta situació —tothom hi coincideix—: tenir les presons tranquil·les, tenir les presons tranquil·les. Les conseqüències d'aquesta situació: l'intern —i és el principal— no surt preparat per viure en llibertat. La justícia —aquesta és la segona conseqüència— es veu defraudada perquè, en aplicar de manera generalitzada aquests criteris, hi ha una indiscriminació i, per tant, no es pot —i vostès saben, senyores i senyors diputats, que, precisament, el tractament penitenciari es basa en la individualització d'aquest tractament—, per tant, quan es fa una política generalitzada d'aquest tipus s'entra en una indiscriminació en l'aplicació. Els ciutadans, consternats que passi això; els ciutadans consternats. I l'última conseqüència, molt negativa: més veus, més veus en defensa d'un rigor penal major.

Senyor Conseller, raons de la situació tan desastrosa que acabo de descriure? Després de set anys de serveis traspassats, és aquesta la situació? Pot vostè explicar-nos per què aquesta situació? Algun pla de reforma sobre això? Senyor Conseller, vostè té la paraula.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Senyor President, senyores i senyors diputats, permetin-me que comenci expressant la meua sorpresa pel to impregnat de catastrofisme de l'illustre Diputat interpellant, que res no justifica, afortunadament, en aquests moments, la situació de les nostres presons en cap aspecte i menys que en cap, en els que fan referència al treball penitenciari.

Jo estic d'acord, almenys en una cosa, amb el Diputat senyor Oliart, que crec en el tractament penitenciari i que crec, també, que el treball, el treball penitenciari, és una peça clau d'aquest tractament, i no sé a què vénen al·lusions a determinades resolucions judicials que, en tot cas, no porten la signatura de la Conselleria.

Jo he de..., abans de rebatre, en concret, algunes de les afirmacions que ja dic —amb tot el respecte, amb tota la cordialitat si es vol— que no són exactes, he de parlar en termes generals del que entenem per treball penitenciari i de quins són els propòsits de capteniment de la Conselleria i dels assoliments fins al dia d'avui. Com no pot ser d'altra manera, els nostres propòsits de capteniment en aquesta matèria s'inspiren en el compliment dels principis establerts a la Constitució, a la legislació, a la Llei General Penitenciària, al Reglament Penitenciari i a la normativa vigent i també a la jurisprudència, a les sentències del Tribunal Constitucional i d'una manera molt especial a la més recent de 19 d'octubre de 1989.

Això vol dir que assumim l'obligació que ens imposa aquesta legislació de facilitar treball als reclusos en tant que sigui compatible amb l'organització i la seguretat dels nostres establiments, d'acord amb el paràgraf d) de l'article 26 de la Llei General Penitenciària, i volem que aquest treball sigui formatiu, creador i conservador d'hàbits de treball productiu o terapèutic d'acord, també, amb el paràgraf c) del mateix precepte.

He de dir, també, —i recordar— que l'article 27 de la mateixa Llei General Penitenciària assenyala que el treball dels interns comprèn diverses modalitats, entre les quals s'inclouen la formació professional, l'estudi i formació acadèmica, les prestacions personals en serveis auxiliars comuns als establiments, les activitats artesanals, intel·lectuals i artístiques, i que només el treball directament productiu serà remunerat.

He d'afegir encara, per acabar la introducció al tema pel que fa referència al marc normatiu, que el dret dels interns al treball és un dret d'aplicació progressiva, l'efectivitat del qual es troba condicionada als mitjans de què disposi l'Administració en cada moment, i que no es pot pretendre la seva total exigència de forma immediata. Repetidament, aquesta doctrina de condicionar el treball penitenciari a les possibilitats de l'Administració i considerar-lo com un dret d'aplicació progressiva ve consagrada, especialment, en sentències del Tribunal Constitucional, la 82 del 1986, la 2 de 1987 i la més recent —que he citat abans— d'octubre del 89.

Aquest quadre normatiu, aquest marc normatiu del treball penitenciari, queda complet fent menció de l'article 191 del Reglament Penitenciari que es remet, igual que la seva Disposició Transitòria Quarta, a la normativa que haurà de promulgar-se —cosa que encara no s'ha fet— sobre la relació laboral penitenciària, d'acord amb el que disposa també l'estatut dels treballadors.

Per tant, mentre les coses segueixin així, la normativa bàsica aplicable és la de la Llei General Penitenciària i el Reglament Penitenciari. Queda clar, a més, d'acord amb aquesta Llei, que encara que parli de treball penitenciari no totes —ni de molt— les activitats que es realitzen en les presons sota aquesta denominació de treball, de treball penitenciari, tenen el caràcter de treball en sentit estricte, és a dir, de relació laboral, sinó únicament el treball productiu. I encara, encara aquest, el treball productiu, amb certes matisacions per tractar-se d'una relació laboral que el mateix estatut dels treballadors qualifica d'especial, de relació o de treball especial. Atesa, doncs, tota aquesta normativa i adequant-se a ella, el Govern de la Generalitat i, en concret, la Conselleria de Justícia ha distingit entre el treball penitenciari directament productiu de les altres modalitats que he esmentat abans, que no impliquen una relació laboral.

Per promoure el treball productiu, es va crear —ho ha mencionat ja el Diputat interpellant— l'empresa pública CIRE, les sigles de Centre d'Iniciatives per a la Rehabilitació, denominació que confirma la nostra creença gairebé identificadora de rehabilitació i treball penitenciari i deixa en mans de la mateixa Administració penitenciària l'atenció de les altres modalitats, treball penitenciari en sentit ampli o genèric.

El CIRE ha perseguit en el curs dels dos anys d'actuació efectiva —i el nostre propòsit de capteniment és que continuï en aquesta línia— ha perseguit tres objectius primordials: Primer, augmentar els llocs de treball; segon, millorar la qualitat del treball, i tercer, incrementar les remuneracions. I aquests objectius ens han portat... i amb això sento, senyor Oliart, haver de contradir les seves afirmacions —que no puc menys de qualificar de gratuïtes— que l'esforç i la presència del CIRE no s'ha notat, perquè les xifres ho desmenteixen completament.

Per aconseguir aquests objectius, el CIRE ha començat per connectar amb empreses, amb empreses importants perquè ens proporcionin el treball que necessiten els nostres reclusos. De vint-i-dues empreses que ens facilitaven treball abans de la creació del CIRE, s'ha passat actualment a vuitanta-vuit, vuitanta-vuit empreses entre les quals —em ve ara a la memòria— la casa Raimat, que ens proporciona treball abundant i degudament remunerat, entre moltes altres. Un augment considerable d'empreses. També s'han buscat espais, millora de les infraestructures en els nostres centres penitenciaris per a noves instal·lacions, i jo li puc dir que en el curs d'aquests dos anys, per no..., perquè després no em manqui el temps no llegeixo la relació, però s'han creat quinze noves instal·lacions, quinze nous tallers i n'hi ha unes altres en construcció en aquests moments.

Les inversions en maquinària, que el 1989, abans de l'actuació del CIRE, van poder ser només de 4 milions, han passat a 33 milions el 1990, i enguany, les previsions ens fan creure que arribarem als 50 milions. I com a conseqüència d'aquest esforç, ha augmentat extraordinàriament la xifra de reclusos que disposen de treball productiu i remunerat i també l'import d'aquestes remuneracions. Jo li donaré algunes xifres per il·lustrar aquestes afirmacions.

El desembre de 1989, eren 583 els reclusos que treballaven en règim productiu; el desembre de 1990, després d'un any d'activitat del CIRE, aquesta xifra va passar a 773, i el juny darrer, era ja de 1.014. És de preveure, sense pecar d'optimisme, que acabarem aquest any amb més de 1.100 interns en règim de treball productiu i he de dir-li que les xifres que vostè ha mencionat, concretament en relació amb la Model, no responen a la realitat: l'any 89, eren 245 els interns que treballaven; 286, l'any 90 i el juny d'aquest any 374.

Això significa, aproximadament, que el 20% dels nostres interns actuen, treballen en aquesta modalitat de treball penitenciari, el treball productiu. Quan vam assumir les competències —sí, fa sis o set anys, però les coses han canviat molt—, en aquells moments treballaven 180 reclusos, cosa que significava un 11% del total; d'aquest 11% del total, s'ha passat a un 20%. L'augment percentual és, doncs, significatiu sobretot si es té en compte que s'ha produït en relació amb una població reclusa també en augment, que significa, doncs, que, en xifres absolutes, és encara més considerable. Aquesta afirmació que acabo de llegir és extreta, literalment, de l'informe del Defensor del Poble que tantes vegades s'ha esgrimit contra l'Administració penitenciària i que, a més a més, va ser elaborat en relació amb la primavera o l'estiu del 1990, quan les circumstàncies del treball penitenciari estaven molt per sota de les actuals.

Pel que fa a les remuneracions, han augmentat també considerablement. Jo puc afirmar que avui en dia no s'accepta un treball d'aquestes vuitanta-vuit empreses que ens el faciliten, que no permeti que els reclusos que treballen rebin el treball... rebin, perdó, el Salari Mínim Interprofessional. Naturalment, en la forma que estableix l'article 206 de la Llei General Penitenciària; és a dir, d'acord amb els mòduls que s'estableixen, aquest salari es cobra íntegre, si és íntegre la jornada de treball, i el rendiment, normal. I s'ha d'aplicar proporcionalment a les hores de treball que mai són, en les nostres presons, de tota la jornada, perquè després els reclusos han de tenir activitats de tipus formatiu, cultural i d'exercici físic, i amb el rendiment que donen en relació amb el normal, que és també per sota del que es dona en el món lliure, com a conseqüència de la manca d'hàbit de treball, de la manca de qualificació professional, de l'absentisme i altres circumstàncies que responen a la formació, aquesta pobra formació, a la qual alludia el mateix senyor Oliart, amb què ingressen en els nostres centres penitenciaris.

Jo voldria parlar, encara —perquè el senyor Oliart hi ha alludit i no ho voldria deixar sense resposta—, voldria parlar encara dels serveis auxiliars aquests, comuns en els nostres centres, a les destinacions —com ell els ha anomenat—, que —però que el temps no m'ho permet— espero fer-ho en l'altre torn de paraula, si, com és lògic, tinc ocasió d'exhaurir-lo. Però sí que hi ha una afirmació amb què, almenys, vull deixar acabada aquesta primera exposició.

Pel que fa als beneficis penitenciaris, en la qual cosa el senyor Diputat interpellant ha posat molt èmfasi, he de dir-li que, si bé aquest és un tema que no guarda una relació estricta amb el que ens ocupa, amb el que és objecte de la interpellació, no tinc inconvenient en dir-li, primer, que si per cas aquests beneficis són excessius, és culpa de la Llei i no de l'Administració penitenciària, perquè el que no se'ns pot dir, en cap cas, és que es donen beneficis que estiguin al marge o fora del que assenyala la Llei. I, en segon lloc, li he de dir que qui aconsegueix

aquests beneficis no és l'Administració penitenciària, sinó els jutjats; els jutjats de vigilància, aquests que, segons el senyor Oliart, no creuen en el tractament penitenciari.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Oliart té el tràmit de rèplica per cinc minuts.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Celebro, senyor Conseller, que coincidim que el tractament penitenciari, doncs, ha de ser eficaç i que una de les peces fonamentals del tractament penitenciari és, sens dubte, el treball penitenciari.

Vostè diu que el treball penitenciari s'adequa, el que vostès organitzen en els seus centres penitenciaris, en els centres penitenciaris de la Generalitat, a la normativa vigent. Naturalment que s'hi ha d'adequar. El que passa és que no es compleixen les normes. I això vostè no m'ho ha pogut pas desmentir. Quina és la situació general a Catalunya? Doncs, cobertura de la Seguretat Social —ho he dit—: un tres o un quatre per cent, de tots els que estan treballant, dels que estan fent treball productiu segons les seves mateixes paraules. Vostè això no m'ho ha desmentit. Quants interns arriben al Salari Mínim Interprofessional? Cap, ni un. Li llegiré les xifres de la Model: 82 interns van cobrar l'any 1990 8.000 pessetes o menys; 23 interns van cobrar de 8 a 10.000 pessetes; 22 interns, de 10.000 a 15.000 pessetes; 17 interns, de 15.000 a 20.000 pessetes; 25 interns, de 20.000 a 25.000 pessetes; 14 interns, de 25.000 a 30.000 pessetes; 19 interns, de 30.000 a 35.000 pessetes, de 30 a 35.000 pessetes —perdó—, i 31, quelcom més de 35.000 pessetes, però sense arribar mai al Salari Mínim Interprofessional. Això són dades de l'informe del Fiscal de Vigilància Penitenciària de Barcelona, que suposo que coneix bastant bé —dic jo— la situació de la presó Model de Barcelona. I sols 12, 12 —ho repeteixo— estaven sota la cobertura de la Seguretat Social.

Vostè s'ha referit bastant al CIRE perquè naturalment s'hi havia de referir —és el Centre d'Iniciatives per a la Reinsecció— i va ser creat, precisament, per organitzar el treball penitenciari.

Miri, jo he fet una suma dels tres, dels tres pressupostos que tenim en el nostre poder, i sumant resulta que el total dels salaris i sous de personal puja a 351 milions de pessetes, i el total de salaris i sous dels interns, a 446 milions. És a dir, que quasi, quasi cobren tant els funcionaris que han d'organitzar aquest treball penitenciari com tots els interns que hi treballen.

Però ara anem a la comparació dels salaris dels interns segons els pressupostos del 91 i les expectatives que vostès tenen per al 92, perquè vostè ens ha dit «hi ha hagut un gran increment i, a més a més, hi ha nous centres penitenciaris, hi ha més instal·lacions i, per tant, es preveu un increment extraordinari». Doncs, les xifres són les xifres; i són les seves, de xifres, senyor Conseller; i fixi's bé que l'any 1990 estaven pressupostats 179 milions de pessetes per a salaris i sous de treballadors interns i saben vostès, senyors diputats, quant està pressupostat per a l'any 1992? 185, 185 milions. És a dir, 6 milions més que el pressupostat l'any passat; és a dir, un 2% només. I aleshores tot aquest increment que vostè ens ha explicat de tantes empreses que estan ara treballant amb el CIRE, que tenen contracte amb el CIRE, i aquestes grans expectatives, es veuen només reflectides en 6 milions de pessetes més d'increment dels salaris i dels sous dels interns? Realment, és extraordinari això, és extraordinari. I això tenint en compte, senyores i senyors diputats, que

pel sol creixement dels centres penitenciaris —perquè hi ha la de Can Brians i després hi ha Quatre Camins, sobretot, que entrarà en ple funcionament l'any que ve—, doncs, solament en les previsions dels interns que haurien de treballar en aquest centre nou, ja hauria de tenir com a mínim un increment d'un 30 o un 40% sobre el pressupost anterior; i no és veritat.

Bé, és veritat, això sí, que hi ha hagut un increment en les inversions en maquinària; són veritat els 50 milions que vostè ha dit, senyor Conseller, però 50 milions de pessetes en maquinària, repartits per tots els centres penitenciaris de Catalunya, bé, no ho sé, segurament deuen servir, doncs, per comprar mitja dotzena de màquines de cosir i alguna cosa més.

Bé, les xifres del CIRE, ja les hem dit. De la formació professional, senyor Conseller, vostè no n'ha parlat. Quan anirà seriosament això? Els destins sense cobrar? Bé, aquí es salta una altra vegada la normativa, i no sóc jo qui ho diu, eh? Miri, aquí hi ha la referència d'una sentència que reconeix el dret a cobrar pensió de viuda d'un pres de Lleida 2 «*que no cotitzó a la Seguridad Social*», que no va cotitzar a la Seguretat Social. Vostès tenen ara, aquí: cinquanta presos «*piden en un juicio a la Generalitat un salario y cotizar a la Seguridad Social*».

Saben vostès? amb aquests destins d'aquests interns que estan treballant en els serveis essencials, però que es considera treball productiu, d'acord amb el reglament penitenciar; jo he fet el compte: vostès s'estalvien anualment 700 milions de pessetes —700 milions de pessetes. Però si ara resulta que tots els treballadors que estan treballant en aquest treball productiu, que vostè defineix, que no cotitzen a la Seguretat Social, que no cobren el Salari Mínim Interprofessional, tots ells interposen les demandes corresponents, escolti, el seu..., la seva Conselleria, el pressupost de la seva Conselleria —millor dit— farà fallida; farà fallida perquè no podrà cobrir ni les indemnitzacions, ni les multes, ni naturalment posar-se al dia; no ho podrà fer.

I quant als beneficis extraordinaris, senyor Conseller —i acabo perquè se m'ha encès el llum—, tindria moltes més coses de què parlar, naturalment que vostès apliquen la legislació, la legislació vigent, el Codi Penal i el Reglament Penitenciar, la Llei General Penitenciària, faltaria més! naturalment que sí; no és això, al que jo em refereixo. I naturalment, també, que són els jutjats els que han de dir sí o no a aquestes propostes de condonació de penes, naturalment. Però, com que les propostes, com que les propostes arriben amb tanta quantitat i tan seguides, doncs, passa el que l'informe de la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de l'any 1990 ressalta, que diu: «*Es indiscutible que la actividad laboral y de reinserción es ínfima, pese a lo cual se proponen beneficios penitenciarios, como se ha dicho, en proporciones tales que propician el automatismo en la aprobación por los órganos jurisdiccionales*». Aquesta és la realitat que està succeint, senyor Conseller; aquesta és la realitat que està succeint.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. L'honorable Conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President. Jo lamento també, senyor Oliart, que els límits del temps de la interpellació permetin un intercanvi tan breu d'idees, d'afirmacions i de demostracions d'aquestes afirmacions. Per tant, per poder abastar tot el que vostè ha dit hauré de ser molt concís.

Respecte als beneficis penitenciaris que vostè ha tomat a alludir, no obstant les explicacions que jo he donat abans, li he de dir que aquest fiscal —ho dic amb tot el respecte a la fiscalia, naturalment— que ha fet aquest informe i que fa aquesta queixa hauria pogut, si hagués cregut que eren impropis, interposar recurs, perquè per això és un fiscal de vigilància penitenciària i no és l'Administració penitenciària a qui incumbeix aquesta funció.

Tomo a un altre dels seus arguments sobre les remuneracions. Del mateix informe, vostè n'ha tret unes dades —jo aquí no tinc l'informe per constatar la seva exactitud; dono, per descomptat, de tota manera, que vostè sí que, quan les ha mencionat, les extreia d'aquest informe—, però li he de dir que, en tot cas, aquestes remuneracions, que poden coincidir exactament amb la realitat, no van especificades, vostè no ha mencionat a quantes hores de treball corresponien per intern, ni amb quin rendiment, perquè l'article 206 del Reglament Penitenciar, a què ens hem d'atendre, diu que el mòdul per a la fixació del salari, a temps, vindrà determinat per la quantia del Salari Mínim Interprofessional, però comprenent la jornada màxima legal i el rendiment normal. Si la jornada és menor, es fixarà el mòdul proporcionalment a les hores treballades. Si el rendiment normal no s'aconsegueix, el mòdul es fixarà també amb el mateix criteri de proporcionalitat. I jo li puc assegurar que en cap dels nostres centres penitenciaris, en cap, es cobreix la jornada legal, perquè hi ha altres missions, altres funcions que han de complir els reclusos, i que són pocs aquells que tenen una qualificació professional i un hàbit de treball suficient perquè els permeti el rendiment normal que, a més a més, es cronometra i tinc informes d'enginyers i de perits solvents que acrediten que realment se segueix aquest sistema amb tota rigurositat.

Pel que fa a la cobertura dels serveis socials, li he de dir que avui la tenen tots els interns que treballen en el camp productiu; la tenen en els termes que assenyala la legislació vigent, que no cobreix, no és obligat cobrir totes les contingències de la Seguretat Social, sinó la malaltia professional i l'accident de treball. I això ho cobrim i ho complim d'acord amb una resolució, o dues resolucions de la Direcció General que, especificant tots els nostres centres de treball, totes les instal·lacions, indica que aquesta és la cobertura suficient que s'ha de donar en aquests moments.

Per tant, avui... és possible que fa uns anys les coses fossin diferents, per tant, que aquesta sentència que vostè ha mencionat respongui a un fet ja absolutament, a una situació absolutament superada; avui cobren tots, tenen tots els beneficis de la Seguretat Social, limitat al que el treball productiu penitenciar exigeix.

Vostè ha assenyalat una nòmina important de funcionaris del CIRE que treballen per proporcionar treball als reclusos. No vull entrar en si és excessiva o no; jo penso que quan més alta sigui més treball es pot produir, en el sentit de facilitar-lo als nostres reclusos, i que, per tant, més aviat hauria de ser un motiu de felicitació que tinguem una plantilla completa i que pugui treballar amb intensitat en aquest camp. En tot cas li he de dir que aquestes retribucions no carreguen mai el treball dels reclusos, perquè provenen de les subvencions que el Govern de la Generalitat i la Conselleria de Justícia facilita al CIRE.

L'augment que vostè considera ínfim del pressupost en relació amb la nòmina dels reclusos obeeix a dues circumstàncies. La primera, que l'any passat vam pecar per excés i no es va exhaurir tota la nòmina prevista, i per tant aquest any, encara que

L'augment sigui, en xifres absolutes, reduït, tenint en compte el que realment es va gastar i que, a més, si és necessari es completarà per altres mitjans, pensem que aproximadament doblarà el pressupost de l'any passat. I encara que... Jo demano, senyor President, si se'm permet, uns moments més per parlar. Molt breument, explicaré, simplement, una anècdota en relació amb els destins, amb aquest personal de confiança que realment no és remunerat més que amb una gratificació que respon a la realitat, a allò que la llei estableix. Aquest és un treball que té una finalitat diferent; és un treball per mantenir els hàbits per a l'aprenentatge —en alguns casos— d'una professió, d'un ofici, que té aquesta petita compensació econòmica, en forma de gratificació, d'acord amb el que diu l'article 394 del Reglament Penitenciari. No s'ha de pagar d'altra manera: ho estableix aquest article; i, a més a més, el benefici de la redempció de penes pel treball, dintre de la normativa també vigent, i no és possible que es tracti d'un treball productiu i remunerat. Em baso únicament en aquest fet que vull explicar.

El gremi de Restauració de Barcelona ens diu —cito només un dels diversos exemples que podria citar— que la cuina, el servei de cuina del centre de Quatre Camins, prèviament calculats els menjars que ha de confeccionar cada dia, ha de ser servit per un cap de cuina, un segon cap de cuina, dos cuiners, tres ajudants, tres *pinches* —no sé si la paraula és l'adequada— i, al marge, un dietista, que és el que simplement fa, dibuixa les dietes.

Bé: aquesta cuina està servida, actualment, a més a més del cap de cuina i un segon cap de cuina, que són uns professionals, que no són reclusos, està servida no per aquestes vuit persones més que faltarien, sinó per una xifra de reclusos que oscil·la entre els trenta-sis i els quaranta-sis. De manera que es necessiten entre trenta-sis i quaranta-sis —diguem quaranta reclusos— per fer la feina de vuit professionals tan poc qualificats com són un ajudant de cuina o un *pinche*. Què vol dir això? Quina és la conclusió? És que no hi ha una jornada continuada, és que no es fa un treball seguit, és que hi van més reclusos dels que hi són necessaris, per aprendre l'ofici de cuiner i com es porta i es maneja una cuina, i que, per tant, en cap cas és un treball productiu, i si un dia haguéssim de pagar-lo, doncs, sí que seria realment una autèntica disbauxa. Però jo no penso que mai se'ns pugui condemnar a retribuir amb el salari mínim interprofessional quaranta reclusos que treballen en règim d'aprenentatge en un servei de cuina fent la feina que uns professionals no qualificats podrien fer, només vuit.

Res més. Gràcies, senyor President; gràcies senyores i senyors diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. El punt desè de l'ordre del dia, la interpellació corresponent ha estat posposada.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reconversió vinícola

El punt 11 és una interpellació que ha estat retirada; per tant, podem passar al punt 14: Interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de règim especial, que formularà la Diputada, la il·lustre senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de règim especial

La Sra. TORRENT: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, la interpellació que formulo fa referència a quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a l'ensenyament de règim especial, al Títol II de la LOGSE.

El Títol II de la LOGSE fa referència en concret als ensenyaments artístics. Vostès, a més, segons el Reial-Decret 986, de 1991, i d'acord amb el Ministeri, tenen la possibilitat d'anticipar determinats ensenyaments, com són els d'arts plàstiques i dissenys. Catalunya és un país ric en cultura i té una tradició artística ben important, de la qual cosa ens vanagloriem i, a la vegada, se'ns reconeix arreu; forma part del nostre patrimoni com a poble i dóna contingut a la nostra concepció de nacionalitat. Ben cert, com deia, que ens en sentim ben orgullosos.

Ara bé, situats als anys noranta, suposo que tothom estarà d'acord amb mi que cal avançar en aquest terreny, i cal avançar en el sentit següent: és necessari que per potenciar totes les capacitats artístiques, creatives, culturals del poble de Catalunya hem de ser capaços de crear un ambient general que faci que aquestes capacitats es desenvolupin; que faci d'alguna manera que aquestes capacitats estiguin a l'abast de tothom, i és per aquest motiu que, havent avisat ja el senyor Conseller, en aquesta interpellació faré referència a dos apartats: Un d'ells és l'art en l'ensenyament i l'altre és l'ensenyament de les arts, encara que el títol de la interpellació o l'explicació a la interpellació fa més bé referència al segon punt que he esmentat. De tota manera, el que diré crec que el senyor Conseller, —o a qui li demani que em contesti—, crec que el senyor Conseller m'ho podrà dir amb facilitat.

També volia deixar assentada una qüestió: el tema de l'art, de la cultura, no correspon només a la Conselleria d'Ensenyament; això és evident. Ara, sí que crec que a la Conselleria d'Ensenyament li correspon crear determinades condicions per estimular, per exemple, els nostres infants i adolescents, les seves capacitats creatives en un tant per cent ben elevat. Crec que això sí que correspon a la Conselleria d'Ensenyament.

Correspon també a la Conselleria d'Ensenyament garantir els continguts adequats en tot el que fa referència als ensenyaments reglats en la matèria de la qual parlo. Una altra qüestió que també correspon a la Conselleria d'Ensenyament és garantir la professionalitat dels equips encarregats de crear i despertar els hàbits artístics en l'ensenyament reglat. També correspon a Ensenyament fer que l'ensenyament reglat artístic sigui possible; i que sigui possible vol dir que hi hagi planificació, que hi hagin espais, que hi hagin professionals adequats, que hi hagin recursos, per tant, també, que hi hagi finançament.

Ben segur que si els nostres menuts i adolescents des de ben petits o des de l'etapa escolar obligatòria adquireixen uns determinats hàbits artístics creatius, ben segur que quan hagin de fer l'opció, per exemple, de triar entre quin tipus de batxillerat, o si s'encaminen, per exemple, al batxillerat artístic, ja hauran adquirit, ja hauran desenvolupat determinades sensibilitats i, per tant, podran fer, en una etapa com és la de l'adolescència —que està plena de dubtes, en molts casos, això ben bé que ho sabem—, podran fer una opció molt més clara. Per tant, l'ensenyament artístic és bàsic i ens obre el ventall de possibilitats per a

les ofertes professionals posteriors però, a la vegada també, per a aquelles ofertes culturals complementàries.

És per això que la interpellació l'he dividit –com deia– en dos apartats i feia referència a aquest tema concret de les arts en l'ensenyament. Ara entraré ja en concret en aquesta matèria i vull parlar... Quan em referiré en general a ensenyaments artístics, però, en algun cas concretaré: en el cas de la música. De tota manera, crec que el que parlo dels temes de la música és bastant extensible a l'altre tipus d'ensenyament de les arts.

Es dona el cas, per exemple, que els mestres o professors que imparteixen música a l'ensenyament general, en molts casos, no tenen la preparació adequada. S'està fent un postgrau a les escoles de mestres però, en canvi, en molts casos, els que donen música no són els especialistes que han sortit d'aquestes escoles. M'han parlat, senyor Conseller –i això sí que voldria que m'ho clarifiqués–, que s'han creat molt poques places en les oposicions d'aquest any per ensenyar música. Jo voldria, si em podia dir... A mí m'han parlat de quaranta/quaranta-cinc places; jo crec que això és ben minso i, per tant, no cobreix les necessitats d'aquest país. Per tant, li voldria preguntar quin pla tenen previst per cobrir les necessitats de l'ensenyament musical en l'ensenyament general; i quin pla tenen previst per tal que en l'aplicació de la LOGSE s'aconsegueixi ja des de l'ensenyament primari, s'aconsegueixi la possibilitat que tothom pugui accedir a aquests ensenyaments musicals per veritables professionals.

Sap vostè que l'any que ve comença la implantació de la primària obligatòria. Per tant, clar, jo abans li deia que li feia aquella pregunta perquè pensava que vostè podia tenir resposta a aquestes preguntes que li faig, donat que l'any que ve comença ja la implantació de la primària. Als postgraus que s'estan fent de música, per exemple, en un principi s'hi podia accedir posant un substitut a l'escola; ara es dona el cas que, en molts casos, no hi han substituïts i que les persones que opten per fer el postgrau es troben que ho han de fer no en horari lectiu. Jo crec que això va en detriment de la qualitat de l'ensenyament musical. I passaré ja al motiu de la interpellació, més clarament. De tota manera, sí que crec que el senyor Conseller em podrà contestar algunes d'aquestes preguntes.

I el motiu explícit i implícit de la interpellació fa referència a l'ensenyament de les arts i, com deia abans, a la possibilitat que tenen vostès de fer una anticipació de l'aplicació de la LOGSE en aquests ensenyaments. Per tant, la pregunta directa seria quines previsions es tenen al respecte. A la futura Llei catalana, a la futura LOGSE catalana, quines són les previsions que fan respecte a aquests ensenyaments.

Jo crec que el que s'hauria de fer és una planificació general i, per tant, vostè m'hauria de poder contestar com pensa estar orientada, com s'orientarà. Els problemes actuals són diversos: hi ha problemes de finançament, d'espais, d'infraestructures, de professorat. I la pregunta següent també toca molt directament el cor de la Conselleria d'Ensenyament: és si tenen previst o si estan treballant el mapa de Catalunya dels ensenyaments de règim especial.

Jo sé que aquesta pregunta... Normalment quan es parla de mapes vostès responen que s'està elaborant; jo, m'agradaria que no em digués que s'està elaborant, sinó que ja el tenen fet. Per tant, aquest tema és molt important, i almenys, si no el tenen fet, un tema que va molt lligat a aquest aspecte és com es-

tan treballant, o com estan consultant els municipis, perquè, veritablement, els que estan suplint o els que estan fent tasques d'ensenyament de les arts i de la música, tots els ensenyaments artístics en general, són els ajuntaments. Per tant, jo li voldria dir: què tenen pensat, com tenen preparat el mapa escolar dels ensenyaments de règim especial en l'apartat a què feia referència?

També suposo que en els pressupostos del 92 hauran previst alguna partida per a algun pla que tingui previst el tema aquest dels ensenyaments artístics en general. Per tant, també seria una de les preguntes que m'agradaria que el senyor Conseller em pogués contestar. Li deia abans que els ajuntaments de Catalunya estan desenvolupant tasques d'ensenyament en aquest sentit, jo diria que gairebé en situació de monopoli; que són els ajuntaments de Catalunya els qui estan desenvolupant tasques en aquest sentit i, de fet, fan una tasca supletòria d'allò que hauria de fer la Generalitat.

Amb la LOGSE, tots els ensenyaments de règim especial, com són els ensenyaments artístics, passen a estar englobats dintre de la concepció del que és el sistema educatiu. Per tant, es dona un pas endavant; però es dona el fet que són els ajuntaments els que estan portant endavant aquestes tasques d'ensenyament i aquí es dona, de cara als ciutadans, una paradoxa. Una paradoxa que és la següent: els ajuntaments, els municipis, estan desenvolupant aquestes tasques; els ajuntaments tenen el seu sistema de finançament: els ajuntaments cobren impostos. Llavors es dona el cas que també els ciutadans paguen els seus impostos per via de la renda, que van a l'Estat, que a la vegada reverteixen a la Generalitat; per tant, en molts casos, els ciutadans estan pagant per dos cops serveis que se'ls hauria de donar des d'una institució, o des d'unes institucions perquè, d'alguna manera, ambdues institucions estarien col·laborant, si es financessin els ajuntaments des de la Generalitat.

Es reclamava aquí, en el debat sobre l'Estat General de la Nació, es reclamava que la Generalitat fos considerada Estat. Jo els demanaria que els ajuntaments fossin considerats Generalitat, perquè, d'alguna manera, els problemes que tenen de finançament no els tindrien, perquè estan suplint, en molts casos, tasques que hauria de fer o desenvolupar la Generalitat, o almenys hauria de subvencionar i no trobar-se en les situacions de pressupostos migrats com es troben en l'actualitat els ajuntaments.

Jo crec que els ajuntaments no poden suportar aquesta càrrega financera. Jo crec que, en aquest sentit, vostè m'hauria de poder dir alguna qüestió, perquè ara es dona el cas que en no estar inclòs en el sistema educatiu, però es dona la perspectiva que han d'estar inclosos en el sistema educatiu, es donen plans i estudis que són inadequats; es donen professionals que no tenen suficient formació pedagògica. Jo no vull dir que siguin mals professionals, al revés, jo crec que són molt bons professionals, però, evidentment, ara es demanen unes titulacions per a la LOGSE que, d'alguna manera, hi ha d'haver un reciclatge o unes adaptacions. No existeixen plans de formació específics per a aquests professionals, ni de reciclatge, o almenys jo no en tinc coneixement que existeixin. Les infraestructures –vostè també ho deu saber– són obsoletes, hi ha més demanda que oferta.

Una altra cosa que li volia dir, senyor Conseller, és que a la vegada que s'incorporen al sistema educatiu tots els ensenyaments de règim artístic, d'alguna manera, no s'oblidés o no es

marginés en els determinats currículums que es pugui establir tot el ric bagatge de curricular que es té als ajuntaments, perquè hi han hagut i hi han experiències molt positives. Malgrat que hi ha d'haver una adaptació, que en això també hi estem d'acord, hi ha d'haver una adaptació als nous temps, sí que s'ha de conservar, d'alguna manera, el ric bagatge d'aportacions que s'ha fet des dels ajuntaments.

I, per tant, les preguntes crec que han quedat ben manifestes. Voldria que el senyor Conseller m'ho pogués contestar. En el tema de l'ensenyament, de les arts en l'ensenyament, he estat una mica crítica, però crec que en l'altre apartat, més aviat va en el sentit que vostè em clarifiqui determinades preguntes que són..., reflecteixen, en definitiva, la inquietud que té el sector en aquests temes, i, són de professionals, d'espais, de currículum, d'infraestructures, de finançament. Jo crec que són els problemes bàsics que, en definitiva, han d'obeir a una planificació que ha de tenir prevista la Conselleria d'Ensenyament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyora Torrent, no cal que li digui que jo estic absolutament d'acord amb el seu plantejament pel que fa a la importància del patrimoni artístic català i la necessitat que tenim entre tots de potenciar-lo, millorar-lo, no solament conservar-lo, sinó tirar-lo endavant. I també estic d'acord amb vostè amb el fet que el Departament d'Ensenyament hi té, en aquest sentit, una missió important.

Jo li agraeixo, altrament, que ahir vostè tingués l'amabilitat de dir-me privadament que la seva pregunta era, vaja!, la seva interpellació, per dir-ho més pròpiament, era àmplia, perquè deia: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a l'ensenyament de règim especial, títol dos de la LOGSE?», i vostè digué: «em limitaré a parlar d'arts i de música». El que passa és que avui aquí ha parlat d'arts i de música, d'ensenyament de les arts i d'ensenyament de la música, i ha parlat també d'ensenyament de les arts i d'ensenyament de la música en el sistema ordinari d'ensenyament.

Senyora Torrent, amb tota franquesa, això no forma part de la seva interpellació, i, per tant, vostè em permetrà que jo no li contesti ni una paraula en referència a això. Vostè pot fer les preguntes que vulgui, sigui per escrit o sigui oralment, o fer una interpellació dedicada exclusivament a això, i jo, amb molt de gust, l'atendré.

Em centraré en tot això altre, perquè si vostè ahir m'hagués dit: «també li preguntaré això», tot i que no figurés en el text estricte publicat al DOGC, al *Diari Oficial del Parlament*, vull dir, o al *Butlletí Oficial del Parlament*, per dir-ho amb més propietat, jo podria avui contestar-ho; però li diria que més que perquè no ho sé, per allò que en podríem dir pedagogia parlamentària, no vull entrar en la resposta d'una pregunta no degudament formulada.

Entrem en l'altra, deixem tot el tema, doncs, d'arts en l'ensenyament, de la formació de mestres, que és un tema molt important i, passem al tema de l'ensenyament de les arts i, si vostè vol, de l'ensenyament de la música. Tenim, certament, unes previsions, tenim, fins a cert punt, una planificació, però li vol-

dria significar, de tota manera, que la nostra planificació està, malauradament, pendent d'un tema molt important, que no és el dels diners —després en parlarem, dels diners. És el tema del desplegament curricular d'aquests ensenyaments per part del Ministeri.

El Ministeri no ha fet el desplegament, ha publicat un text sobre el calendari, però no s'ha fet el desplegament curricular d'aquest tipus d'ensenyament. Per tant, nosaltres, això, ho tenim previst; nosaltres pensem completar la xarxa actual, que en bona part —en això té tota la raó la senyora Torrent—, pel que fa a la música es deu a l'esforç dels ajuntaments, és a dir en el moment actual tenim uns 18.000 alumnes —si no m'equivoco— que fan ensenyaments musicals, que cursen ensenyaments musicals en el conjunt de Catalunya, 18.867; 19, en conservatoris; 17, en centres reconeguts; 24, en centres autoritzats; 38, en centres municipals, etcètera, etcètera.

Tenim també tota una xarxa de centres on es cursen arts i oficis, dels quals hi ha set escoles oficials, 13 escoles no oficials públiques i 6 de privades. I no hi ha dubte —i estic totalment d'acord amb la senyora Torrent en aquest sentit—, que això, atesa la idiosincràsia de la nostra població, i atesa la nostra riquesa des del punt de vista musical, cultural i des del punt de vista artístic, això no hi ha dubte que cal potenciar-ho. I també li voldria dir que, evidentment, nosaltres estem molt orgullosos i agraïm profundament les iniciatives municipals que hi ha en aquest sentit. Li diré ara, precisant més, que un cop establerta la normativa bàsica per part del Ministeri i dels *curricula* propis, nosaltres, no cal dir que passarem a desplegar els nostres en allò que puguem.

Pel que fa al calendari d'implantació, la senyora Torrent també ha fet algunes afirmacions, en algunes de les quals coincideixo. Parlarem només, com ella ha fet, de música, dansa i art dramàtic, i, després, dels ensenyaments artístics. Pel que fa a aquest tema —música, dansa i art dramàtic—, tenim un decret, que està en fase de projecte, amb un calendari que serà exactament el previst pel Reial Decret 986/91, al qual la senyora Torrent ha fet referència. I, en aquest sentit, seguirem exactament el mateix calendari, perquè, segons diu el Reial Decret, que és bàsic, aquest calendari no pot ser modificat. Altrament, aquest mateix Decret, aquest mateix Reial Decret, pel que fa als ensenyaments d'arts plàstiques i disseny, permet una anticipació i, nosaltres, senyora Torrent, no sé si vostè n'està informada, però pensem, realment, anticipar-nos al Ministeri i, per tant, fixem per al curs 95/96, l'inici del grau mitjà i, per al curs 97/98 la implantació del grau superior. D'aquesta manera, el grau mitjà s'implantaria, respecte a les previsions del Reial Decret 986, amb una antelació evident, d'un parell d'anys, si no m'equivoco.

Al mateix temps, també la vull informar que, amb caràcter experimental, estudis inexistents fins ara ja es comencen a fer. Per exemple, el curs 91/92 es realitza, a l'Escola d'Arts Aplicades i d'Oficis Artístics Pau Gargallo, de Badalona, un cicle formatiu —que és un centre propi del Departament— de grau superior d'il·lustració, i és d'imminent publicació també el Decret nostre de creació de l'Escola de Conservació i Restauració dels Béns Culturals, amb seu a les dependències del centre dependent de Llotja, Aiguablava, que està establert a la ciutat de Barcelona.

A part d'això, la senyora Torrent ha insistit molt en un tema al qual jo m'he referit abans, que és la importància que les ini-

ciatives municipals han tingut en aquest sentit. Jo ja li dic, senyora Torrent, que nosaltres estem en contacte amb els ajuntaments, i que jo rebo amb una gran freqüència alcaldes i representants d'ajuntaments de tota mena de colors, la majoria dels quals, a més a més, —no tinc cap inconvenient a dir-li-ho— són del partit que vostè representa també, en demanda de subvencions adequades per al manteniment o per a la millora de les seves escoles, que fan, evidentment, una gran labor.

Nosaltres tenim una quantitat relativament modesta que és de l'ordre, si no m'equivoco, de 74 milions de pessetes el pressupost, el Projecte de Pressupost del 92, per tal d'intentar suplementar en alguns aspectes les necessitats de tots aquells centres docents específics, i així ho farem.

Però, de tota manera, jo li puc afirmar també que estem pendents que s'acabi desplegant aquesta normativa estatal que ens fa falta, que estem treballant en el mapa escolar; també li vull dir que el mapa, tant de centres d'ensenyaments artístics com de conservatoris i d'altres centres d'ensenyaments musicals, que és un mapa complicat perquè la senyora Torrent sap tan bé com jo que això s'enllaça, sense solució de continuïtat, amb l'ensenyament universitari, és a dir que les universitats aquí també hi han de dir el seu parer, en el moment que tinguem els *curricula* absolutament dissenyats. Aquest mapa escolar sí que li ho he de dir, sincerament, senyora Torrent, que va més endarrerit que el mapa escolar normal i, fins i tot, que el mapa escolar de l'educació especial, que creiem que són elements absolutament prioritaris i que, més endavant, no cal dir, el posarem en marxa.

Això no vol dir que entretant no prenguem iniciatives com les que li acabo de dir, i, al mateix temps, que no fem tots els possibles perquè els ajuts que fem als ajuntaments i als altres ens, ens com una diputació, la de Tarragona, o entitats privades que fan esforços en aquest camí, no siguin ajudades per nosaltres tant com sigui possible.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. La senyora Torrent té dret a fer rèplica durant cinc minuts.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor Conseller, senyor President, senyores diputades, senyors diputats. Jo, senyor Conseller, vostè té raó quan expressa que si una interpellació s'ha formulat d'una determinada manera, el contingut ha de ser d'aquesta determinada manera, però jo, si mal no recordo —i suposo que deu ser un malentès que hi va haver entre vostè i jo—, el vaig informar de les meves coses, però bé, la cosa queda aquí, no crec que s'hagi de discutir més, i, a més a més té una justificació lògica, quan et poses a pensar, a elaborar la interpellació, t'adones que ambdós aspectes estan molt vinculats i, per tant, jo també suposava, senyor Conseller, que atès que l'any que ve es fa l'aplicació de la primària, segons la LOGSE, home!, que vostè sí que em podria respondre, perquè ha de tenir les dades bastant recents. Potser no ho ha fet per voluntat, però, de tota manera, senyor Conseller, li dic que jo ahir crec que l'havia avisat, en aquest sentit; la veritat és que potser no ens vam entendre, però ja li dic, atès que la reforma comença l'any que ve en la primària, jo crec que clarament em podia haver contestat les preguntes que jo li feia en aquest sentit.

Bé, vostè m'ha dit —cosa que em suposava— que estan pendents que el Ministeri desenvolupi els seus propis currículums. Jo crec que això, senyor Conseller, no és excusa. Jo crec que el

Ministeri ha de seguir fent els seus propis decrets, els seus propis currículums, però nosaltres ens hem de posar a treballar aquí, al marge que el Ministeri o coordinats —quan dic al marge, ha sigut una expressió una mica ràpida— amb el Ministeri, però també portant les nostres mateixes iniciatives perquè tenim competències establertes i, per tant, si nosaltres tenim, dinamitzem el Departament i tenim iniciatives, també arribaran els determinats sectors que estan interessats i que estan preocupats per com s'aplicarà la reforma, en aquest sentit. Per tant, jo crec que el tema del Ministeri, no pot ser excusa.

Vostè m'ha parlat que sí que tenen contactes; bé, m'ha parlat del tema del mapa escolar que va més endarrerit que els altres tipus de mapes escolars, que en aquest sentit va més endarrerit. Jo crec que vostès no estan fent... —d'acord, reconeix que van més endarrerits—, però crec que haurien de començar ja a consultar-ho als ajuntaments, perquè vostè ha reconegut com jo que són els que estan fent la tasca supletòria en aquest sentit, i, per tant s'hauria de... Jo no tinc coneixements que s'estigui discutint o plantejant el tema als ajuntaments, potser sí, amb algun ajuntament esporàdicament, però no hi ha un treball seriós, un treball planificat de contactes amb els ajuntaments per planificar tot el tema del mapa escolar en aquest tipus d'ensenyaments.

Per exemple, m'ha parlat que financen els ajuntaments, però, escolti, a mitjan de l'any 91 no havien rebut la subvenció dels anys 90!, em sembla que això és també ben seriós que passin aquestes qüestions i, que bé, a mitjan del 91 no s'havien rebut encara —que ja són migrades les subvencions— no s'havien rebut les subvencions de l'any 90. Doncs, és clar, els ajuntaments han de treballar amb recursos econòmics molt minsos, molt baixos; aquest tema ja li he explicat.

A mi una altra cosa que m'estranya és que d'un costat em diuen que no tenen el mapa escolar previst, en canvi, sí que em planteja que l'any 95/96 es començarà anticipadament l'inici del grau mitjà en els ensenyaments artístics. Doncs, són coses que tampoc no tenen massa..., no lliguen massa, no tenen massa congruència, perquè si es vol començar l'any 95/96 vol dir que s'ha de començar a treballar i a dialogar amb el sector.

Per exemple, es donen casos que —m'agradaria posar aquest exemple, perquè en siguin coneixedors els diputats— com és l'Escola Massana, de Barcelona, que vostè sap que té un reconegut prestigi tant nacional com internacional, que fa més de seixanta-dos anys que existeix, que després de deu anys, o gairebé deu anys de traspassos, de competències al Govern de la Generalitat, no està reconeguda com una escola oficial i es dona el cas que els alumnes que estudien a la Massana han d'anar a revalidar a la Llotja, que és un centre de la Generalitat, que no té el mateix prestigi ni nacional ni internacional que té la Massana. I es dona el cas, també, que l'any 87-88, la Massana, uns alumnes van presentar uns determinats, uns treballs al premi Itàlia-cups, els van donar el segon premi i, després, els mateixos alumnes el van presentar a la Llotja i els van suspendre.

Vull dir que es donen coses que jo crec que no hi ha una coordinació, que vostès no treballen la realitat d'aquest país i que alguna sortida se li ha de donar. Que s'estan fent coses des dels municipis, però que, evidentment, no es pot contestar només que s'estan mantenint diàlegs amb els municipis, que hi ha molts alcaldes socialistes que van a veure el Conseller i que els atén. Jo crec que hi ha d'haver una planificació del treball a re-

alitzar amb els municipis, no es poden tenir només unes determinades entrevistes si això no obeeix a un pla; a un pla de coordinar-se amb els ajuntaments, que abans ja li he dit que eren els que estaven desenvolupant la tasca principal i que si demanaven d'alguna manera que la Generalitat fos Estat, també els ajuntaments haurien de ser considerats Generalitat i, sobretot, en el tema dels finançaments.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'honorable Conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President, i molt breument també. No val la pena que discutim més si m'ho va advertir o no m'ho va advertir. Jo li puc assegurar que no ho vaig entendre, i el que és cert és que les preguntes primeres que vostè ha fet no estaven formulades d'una manera, diguem, ortodoxa.

A partir d'això, senyora Torrent, nosaltres donem tota la importància que té a això, i fem el que podem amb els recursos que tenim. Jo li he dit i li voldria recalcar ara —perquè, és clar, la impressió que ha donat vostè és que nosaltres ho endarrerim tot—, que pel que fa a allò que podem anticipar, ho anticipem. Als ensenyaments artístics, anticipem dos anys en relació amb el Ministeri la implantació de la reforma pel que fa als ensenyaments artístics; i això em sembla que és una mostra prou clara de l'interès que nosaltres tenim per aquest tema.

És clar que ho hem de planificar i hi estem treballant, senyora Torrent, ara vostè no em digui que hem d'anar de pressa i corrents si això, tot i anticipant-ho, ho hem de posar en marxa el 95-96. Senyora Torrent, si no m'equivoco, estem a l'any 91 i abans de posar això en marxa, hem de fer moltes altres coses que tenen, no solament més importància, sinó més urgència.

I molt breument, senyora Torrent, hi ha un tema molt important que està sota tot això que vostè planteja i que jo intento contestar-li: el tema del finançament.

El tema del finançament és vital. Jo agraeixo molt l'esforç dels ajuntaments, jo sé que els ajuntaments van curts de recursos; però, senyora Torrent, hi anem tots curts de recursos. Afortunadament, en aquest cas vostè no em pot dir «victimista» perquè el seu partit i la coalició al qual jo represento, pel que fa a la modificació eventual del finançament de la Generalitat, tenim punts de vista iguals —almenys això és el que em diuen a mi— i, per tant, no és que en aquests cas jo sigui victimista i vostè conformista, sinó que amb el seu llenguatge tots dos som victimistes i reclamem més recursos a l'Administració central. Per tot, per moltes coses i, molt especialment, senyora Torrent, per la implantació de la reforma educativa del senyor Solana, Ministre d'Educació i Ciència, ha dit repetides vegades que tindria un cost molt important, xifrat per ell mateix en un bilió dos-cents mil milions de pessetes.

Davant d'això, i davant del fet que tot i començant-se a implantar la reforma l'octubre de l'any que ve, el pressupost del Ministeri d'Educació i Ciència, pràcticament no s'incrementa en relació amb el de l'any passat, jo he expressat públicament —i ho he dit directament, ho he comunicat directament al senyor Solana— el meu gran neguit, la meua gran inquietud per veure, si no hi ha recursos, com haurem de fer la reforma o si haurem de fer una reforma de rebaixes. Celebro la nostra coincidència en aquest punt, senyora Torrent, i jo li prego, també, que ens ajudi a demanar, d'allà on han de venir, de l'Administració cen-

tral, els recursos suficients perquè tinguem diners no solament per fer la reforma, sinó per poder subvencionar els ajuntaments tal com es mereixen.

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Posada en Funcionament dels Organismes de Direcció i Participació del Servei Català de la Salut

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. La Moció que era el punt 15 de l'Ordre del dia ha estat retirada, per consegüent passem al punt 16, que és la Moció sobre la Política de Formació d'Adults, presentada pel Diputat l'il·lustre senyor Ignasi Riera, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula per exposar-la.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política de Formació d'Adults

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Per presentar els dos punts de la Moció i no per repetir els termes en què va ser plantejada la interpellació en el darrer Ple.

Algun diputat em va comentar que li estranyava el to en què vaig plantejar a l'honorable senyor Conseller d'Ensenyament la problemàtica de l'Ensenyament d'Adults, em va dir un to tranquil que no és habitual en el tractament d'altres diputats amb segons quins Consellers.

Jo li vaig dir que és que no..., que em semblava normal el to i que, en tot cas, el que tractava era d'explicar el perquè dels dos punts de la Moció que avui presentem. Es tractava d'explicar perquè l'ensenyament reglat, dins dels ensenyaments d'adults, és un tipus d'ensenyament especial que mereix un tractament especial. Em sembla molt bé que es doni, en aquests moments, un impuls als ensenyaments d'adults, a molts ensenyaments d'adults amb un seguit de comissions interdepartamentals que els coordinen des de la Conselleria de Benestar Social, em sembla molt bé.

Ara bé, queda clar —i la pràctica quotidiana ens ho demostra— que hi ha ensenyaments específics que requereixen un tractament des de conselleries específiques; per exemple, acabem de rebre els fons dedicats a formació professional ocupacional. Seran gestionats des de la Conselleria de Treball, entre altres coses perquè els agents assessors permanents d'aquest treball tenen relació directa i permanent amb la Conselleria de Treball, tant els empresaris que són els que en definitiva acabaran creant llocs de treball, com les centrals sindicals majoritàries, com els ajuntaments preocupats pel seu futur del mercat de treball.

Ningú no posa en dubte, en aquests moments, que la formació professional ocupacional hagi de dependre de la Conselleria de Treball i, en canvi —no ens enganyem— és un ensenyament sobretot per a adults. A ningú no li estranya que els cursos de majors de vint-i-cinc anys siguin —per entendre'ns— coordinats, reglats, determinats des de conselleries que tenen molt a veure amb les universitats, perquè són uns estudis finalistes. I a ningú no li estranya que els cursos de català per a adults depenguin de

la Direcció General de Política Lingüística que, com ens ha dit abans el Conseller, a hores d'ara el Govern creu que ha de quedar adscrita a la Conselleria de Cultura —i em sembla molt bé, és una decisió del Govern.

Els nous màsters que preveu la reforma educativa dedicaran molta atenció a l'ensenyament d'adults i, en canvi, no ens farà pensar, això, que aquests ensenyaments hagin de dependre de la Conselleria de Benestar Social. Per què? Perquè tots sabem que hi ha un seguit de connotacions que permeten coordinar millor la problemàtica d'aquests ensenyaments des d'una determinada Conselleria.

En el cas concret de l'educació d'adults reglada, reglada, no la resta, senyor, d'adults reglada que, en tot cas, és contemplada per la LOGSE —lleï bàsica— en el seu títol tercer i que, per tant, en el desenvolupament de la Llei d'Educació a Catalunya, en el desenvolupament de la LOGSE, haurà de tenir un tractament també des dels responsables polítics del desplegament de la LOGSE, és normal —em sembla— que aquest ensenyament reglat d'adults, torni a ser competència directa de la Conselleria d'Ensenyament, amb tots els contactes colaterals amb d'altres conselleries, perquè és evident que aquesta educació d'adults pot tenir una relació molt més clara amb Conselleries com Treball, com Turisme, com la que sigui.

Bé, doncs, el primer punt de la nostra Moció diu exactament això: «el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a tornar a adscriure l'educació d'adults reglada al Departament d'Ensenyament per tal de garantir amb més eficàcia l'aplicació a Catalunya del títol tercer de la LOGSE i per poder gestionar, amb més recursos i amb més criteris pedagògics coherents amb la resta de la política educativa catalana, la programació, gestió i inspecció dels cursos reglats de l'educació d'adults.»

Els senyors, les senyores i senyors diputats que eren presents a l'hemicicle durant la substanciació de la interpellació prèvia a aquesta Moció o els que ho puguin haver llegit a través del *Diari de Sessions* veuran que justament vam estar fent un seguit de preguntes al Conseller de Benestar Social sobre problemàtiques; per exemple, com qui fa la inspecció dels cursos reglats d'ensenyament d'adults; des d'on depèn aquesta gestió; qui fa, per exemple, o qui pren les decisions sobre una problemàtica que pot ser molt especial...

Fins ara, per entendre'ns, a l'educació general bàsica tot eren mestres, els que arribaven fins als catorze anys. A partir d'ara —ho resumeixo molt—, fins als dotze anys hi haurà mestres, a partir dels dotze anys hi haurà llicenciats. Quan un vol aplicar això —es pot fer— quan un vol aplicar aquesta situació a ensenyaments d'adults, com ho farem? Fins ara, hi ha oposicions d'ensenyants de l'ensenyament general bàsic que, a l'hora de fer oposicions, demanen o fan oposicions per ser professors d'adults. Fins ara no hi ha la possibilitat de llicenciats que facin oposicions per ser professors d'adults; per tant, com cobrirem aquestes noves places?, només per un sistema de delegació temporal? Com podran aquests professors d'adults tornar una altra vegada, una vegada guanyades les oposicions aquests llicenciats, per exemple, a ser professors d'ensenyament secundari des d'adults?, com es fa el pas, cada vegada més necessari, d'allò que s'ha après a adults en el que en diríem, fins ara, l'educació general bàsica a l'ensenyament d'adults d'ensenyaments secundaris o mitjans?

És una problemàtica bastant específica i bastant clara. Em sembla que són arguments suficients com per dir que no hi ha cap mena, ni d'animadversió ni hi ha cap mena de tractar de trencar l'estructura del que ha estat l'ensenyament d'adults. Com va recordar el Conseller, aquest Diputat i la senyora Torrent també formem part d'una de les comissions assessores —sembla ser— de la Comissió per assessorar sobre l'ensenyament d'adults. Per tant, no és cap element d'animadversió, és només un element de clarificació d'una política tan important com és ensenyament d'adults.

El segon punt el defensaré molt més ràpidament perquè em penso que en aquest serà més fàcil trobar acords tot i que haurien de ser acords que poguessin tenir traduccions ràpides. Proposar amb caràcter d'urgència un pla per a l'eradicació de l'analfabetisme a Catalunya en coordinació amb els ajuntaments catalans i amb el suport dels mitjans de comunicació institucionals. La xacra que pot suposar en aquests moments que, a punt d'arribar l'any 2000, ens trobem que a Catalunya encara hi ha bosses d'analfabetisme adult importants: recordin, un 5% segons el darrer cens a la ciutat de Barcelona; un 8,5% si contemplem el que era l'àmbit, o el que és l'àmbit de la regió primera, amb moltes poblacions catalanes on l'índex d'analfabetisme adult total és de l'11 i del 12%, i l'índex d'analfabetisme adult funcional —concepte no nostre, concepte que ha posat la UNESCO per dir aquells que en teoria saben signar, llegir, escriure els titulars però són incapaços de fer la lectura d'un article de diari amb tranquil·litat—, aquests, molt sovint a molts pobles de Catalunya arriben fins a uns vint-i-tants per cent.

És a dir, la problemàtica és una problemàtica molt greu quan fa cinc anys a la República Federal Alemanya celebraven que feia cent anys que havia estat eradicat l'analfabetisme, a nosaltres encara ens falten molts anys per poder dir que a Catalunya ha estat eradicat efectivament l'analfabetisme. Tots els mitjans que es puguin fer són importants; si hi ha un sentit a Catalunya de reequilibri, aquest reequilibri passarà per aquí, perquè si hi ha una economia submergida hi ha, també, a Catalunya, una incultura submergida.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ignasi Riera. La Moció no ha estat esmenada, per consegüent podem passar directament a la intervenció dels Grups. Per l'Agrupació Parlamentària del CDS, té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Dir únicament que votarem afirmativament el text d'aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. De conformitat amb el que va ser la nostra actitud en el moment que es tramitava la Llei de Formació d'Adults, nosaltres votarem favorablement aquesta Moció d'Iniciativa per Catalunya i també per acord concret, tant amb el text de la Moció com amb les paraules que acaba de pronunciar l'il·lustre senyor Diputat Ignasi Riera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup Mixt sembla que renuncia, així mateix ho fa el Grup Popular. El Grup Parlamentari Socialista? Sí, la senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor President. Em sembla que és obvi que el Grup Socialista votarà a favor dels dos punts de la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Jo volia afegir algunes dades més a les que ha donat el senyor Ignasi Riera. Pel sol fet d'estar en el Departament de Benestar Social, li diré les mancances o les pèrdues que s'han produït en els centres d'adults; per exemple, s'han produït mancances a diferència del que seria haver estat en la Conselleria d'Ensenyament, pel que fa als nous equips d'assessorament psicopedagògic, pel que fa als centres de recursos, pel que fa a la participació en programes europeus, pel que fa a la relació amb la universitat, pel que fa a les biblioteques, pel que fa a l'educació en l'àmbit rural, pel que fa a l'educació per a persones amb deficiències escolars, pel que fa a l'educació per a treballadors estrangers i llurs familiars, pel que fa a l'educació per a minories culturals. Crec que la llista és suficientment àmplia i expressiva.

Referint-me ara al segon punt de la Moció, que com he dit abans també el votàrem a favor, volia manifestar que a Catalunya, segons dades del 86, hi ha gairebé 1.500.000 analfabets funcionals, que si considerem les persones que no tenen el graduat escolar se'n va gairebé a 3 milions. I jo quasi m'atreveiria a dir que molts d'aquests 3 milions són analfabets funcionals. I jo crec que el Departament de Benestar Social no ha fet res per eradicar l'analfabetisme o ha fet ben poc. I posaré un exemple: a Santa Coloma de Farners hi ha una escola, que es diu Samba Kubally, en què estan fent alfabetització per a les minories estrangeres.

Doncs, bé, aquesta escola ha rebut recentment del Ministeri d'Educació i Ciència un premi, el primer premi, pel seu treball per l'eradicació de l'analfabetisme, i es dona la circumstància que el Departament de Benestar Social els margina completament i no els té en compte per a res. Em semblava que havia de quedar palès en aquest Parlament que el tema de l'analfabetisme és bastant més seriós del que es pretén i, per tant, el Departament de Benestar Social —i jo diria que el Departament d'Ensenyament— hi haurien de dedicar molt més esforços.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Teresa Ribes.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats. Senyor Riera, la seva Moció, en el primer punt, demana tornar a adscriure l'ensenyament d'adults reglat al Departament d'Ensenyament. Nosaltres creiem que retornar la formació d'adults allà on era representaria una marxa enrere. La decisió del Govern de Catalunya no va ser pas presa a l'atzar, sinó que, ans al contrari, va estar molt i molt meditada.

Quan va rebre els traspassos del Govern central, l'1 de gener del 81, vàrem heretar un seguit d'aules col·locades com un apèndix dels centres de primària, en condicions moltes vegades indignes; amb 196 professors, amb una gran dedicació i voluntarietat i que com podien anaven desenvolupant una lloable tasca, bàsicament d'alfabetització i de preparació per al graduat escolar.

Els objectius que es va plantejar el Govern foren de consolidar la xarxa pública d'escoles d'adults, millorar-ne les aules i atendre les necessitats existents i incrementar el nombre de pro-

fessors en un 100%, i passar dels 196 heretats; el 88, ja en teníem 398. L'increment va estar, doncs, del 100%. Un cop consolidada, li va voler donar un nou enfocament, entenent-la com a punt fonamental de la formació permanent adreçada a totes les persones adultes, seguint el model definit per la UNESCO en la Conferència de Nairobi, l'any 76, i pel Consell d'Europa a Estrasburg, l'any 1980, que vostè coneix molt bé, de la mateixa manera que la resta dels diputats i diputades, ja que reiteradament en varen fer ús en la discussió de la Llei, aprovada el 27 de febrer d'aquest any. Una formació que perllonga, i en alguns casos substitueix, l'educació inicial, que inclou ensenyaments formals i no formals, que permet de desenvolupar les pròpies aptituds, aprofundir els coneixements, millorar les competències tècniques o professionals, i afavorir l'enriquiment integral de la persona i la seva participació en el desenvolupament social, econòmic i cultural del context en què s'insereix.

Com veu, aconseguir aquests objectius depassa en molt les competències pròpies del Departament d'Ensenyament, i és per aquest motiu, per donar-li aquest nou enfocament, modern i progressista, en la línia dels països més desenvolupats, que vàrem fer el canvi d'adscripció. I jo sé que vostè serà el primer a no voler tornar a un model d'adults restrictiu i ja obsolet.

Si el preocupa poder garantir l'eficàcia de l'aplicació del títol tercer de la LOGSE, no ha de tenir cap mena de por; els primers interessats a garantir-la som nosaltres i el nostre Govern. Aquesta eficàcia queda garantida per l'existència de la Comissió Interdepartamental en què, com sap, hi ha inclòs el Departament d'Ensenyament, que vetllarà, en tot moment, per la correcta aplicació al mateix temps que cuidarà la programació, la gestió i la inspecció dels cursos reglats; així mateix com quan s'instauren els cursos de graduat escolar en secundària o l'accés a FP2 o l'accés a la universitat.

Pel que fa als recursos, voldria recordar-li, també, l'increment que hi ha hagut en aquests últims tres anys. La plantilla s'ha incrementat en un 32% passant de 398 professors que hi havia al curs 88-89, a 525 durant el curs 90-91.

En equipaments, s'ha elaborat un pla quadriennal al qual s'ha dedicat una mitjana de 50 milions anuals, prioritzant el mobiliari, aparells audio-visuals i de suport a la docència així com els recursos bibliogràfics.

En les despeses de funcionament lliurades als centres i aules, l'increment també ha estat molt important, d'un 41%, passant de 23 milions, l'any 89 a 32, l'any 91. A més a més, per tal d'implementar correctament aquests 9 de formació d'adults, calia un col·lectiu de professionals degudament preparats, capacitats i amb els coneixements actualitzats que poguessin comptar amb el suport necessari. Per això, com tots saben molt bé, vàrem planificar una sèrie d'accions com la creació del centre de recursos El Mil·lenari, i amb això respondria una de les preguntes que ha experimentat la senyora, o que ha explicitat la senyora Dolors Torrent, dient-li que el que hem fet és millorar la xarxa perquè, a més de comptar amb els recursos amb què ja comptàvem en el Departament d'Ensenyament, a més a més de comptar amb els EAP i amb els centres de recursos, s'ha creat un centre de recursos específic per a l'ensenyament d'adults com és el centre El Mil·lenari; s'han fet convenis amb la Universitat Autònoma de Barcelona per tal de realitzar conjuntament un curs de postgrau en què s'han reciclat 210 professionals; així mateix l'adjudicació de cinc borses d'estudi

per participar en el curs, en el programa Erasmus, a Alemanya; la signatura d'un conveni amb el *Bureau* europeu de l'ensenyament d'adults, per tal que per primera vegada a Catalunya pugui funcionar una delegació de l'Oficina Europea de Formació d'Adults; o la realització de dos congressos internacionals en formació d'adults. I si parlem dels alumnes, totes aquestes actuacions han tingut com a resultat un notable increment: de 20.000 alumnes que hi havia el curs 88-89 a 30.000, el curs 90-91; cosa que representa un 50%, només, en els cursos d'ensenyament presencial.

També s'ha ampliat l'oferta, que estava limitada als cursos bàsics d'ensenyament reglat, així com la inversió total que només en formació presencial s'ha incrementat en un 58%, passant de 952 milions, l'any 88-89 a 1.500, l'any 90-91. I cal que parlem també del gran avenç que ha representat el programa *Gradui's, ara pot*, creat amb l'objectiu de facilitar l'adquisició de coneixements de les diferents àrees del graduat escolar, a través de la televisió a tots aquells ciutadans i ciutadanes que poden acudir a un centre o aula, a causa de la distància o els horaris de treball; programa que ha tingut excel·lents resultats i pel qual diverses comunitats autònomes han mostrat interès per prendre'l com a model, com per exemple seria la Comunitat de Madrid, la Junta d'Andalusia, la Comunitat Canària, la Junta de Galícia o el mateix MEC.

Crec que ha quedat amb això prou explicitat i demostrat el compliment de totes les garanties que vostè demanava, per la qual cosa és innecessari votar-li favorablement aquest primer punt.

Pel que fa al segon, pel que fa al segon, és més innecessari, encara, aquest pla que vostè reclama com una mesura urgent. Aquest pla es va iniciar, i l'any passat, amb motiu de la celebració de l'Any Internacional de l'Alfabetització, van ser publicades al número 2 de la revista *Suport* —que suposo que coneix—; va ser tramesa a tots els diputats. Alguns dels titulars serien, per exemple, la convocatòria d'un curs de projectes innovadors per a l'alfabetització; la creació d'un grup de treball per treballar la formació d'adults; l'exposició itinerant per tot Catalunya; l'elaboració d'un mètode d'alfabetització en català; un catàleg bibliogràfic de l'analfabetisme i l'alfabetització; cursos i activitats de formadors; jornades didàctiques; augment de la plantilla, incrementant en 39 professors més només els dedicats a l'alfabetització; jornades d'alfabetització a Brussel·les i a la Universitat de Califòrnia i, fins i tot, es van enviar deu professors a Nicaragua, amb motiu d'aquest any.

Pel que fa als recursos, també... —perdó— aquesta tasca després ha continuat amb la signatura de convenis de col·laboració amb tots els ajuntaments que ho han demanat, actualment, més de 80, i s'han «primat» sempre els programes d'alfabetització a més de prioritzar la dedicació del professorat de la plantilla a aquesta tasca que per a tots nosaltres ha de ser un repte, una formació que perllonga... ha de ser per a tots un repte fins aconseguir l'eradicació total del nostre país de l'analfabetisme, tant pel que fa a l'analfabetisme instrumental com al funcional. I l'estudi sobre aquest tema s'ha encarregat també a la Fundació Bosch i Gimpera, de la Universitat de Barcelona.

Voldria contestar un moment a la referència que ha fet la senyora Dolors Torrent a l'escola Samba Kubally. Nosaltres no la subvencionem perquè no estem per crear guetos. La nostra intenció és integrar-los totalment i s'ha ofert reiterades, en reite-

rats moments, a l'associació Samba Kubally, que s'integrin a l'escola d'adults que hi ha al poble. No volem crear guetos, creant una discriminació positiva. I, ja ho veuen, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha optat i està desenvolupant un model de formació d'adults que faci que amb la seva implantació equilibrada territorialment, la societat del nostre país sigui una societat de benestar i qualitat i que les persones, la seva gent, sigui la seva principal riquesa, la seva força. I això fa que no puguem votar favorablement la seva Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Seguidament es passa a la votació del text de la Moció.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral, que és el punt 21 de l'ordre del dia.

Preguntes

La primera pregunta, sobre la data d'inici de construcció del CAP d'Artesa de Segre, la formula el Diputat l'il·lustre senyor Miquel Pueyo, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la data d'inici de construcció
del CAP d'Artesa de Segre*

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Aquesta pregunta, adreçada a l'honorable Conseller de Sanitat, en realitat inclou un parell d'errors en la seva transcripció, perquè, bé, hem de dir que fa dotze anys que es parla a Artesa de Segre —que, evidentment, es troba a la Noguera i no al Segrià—, de la imminència de la construcció d'una unitat bàsica de salut.

Durant aquests anys la situació sanitària ha estat caòtica, des del punt de vista de l'espai on es fan les prestacions. Els metges han passat consulta en els seus despatxos privats, en consultoris llogats, i també en el consultori de la Quinta de Salut l'Aliança. Provisionalment, l'actual consistori està habilitant un pis de

planta baixa per agrupar el personal sanitari fins que no es construeixi aquesta tan esperada unitat bàsica de salut.

En aquest sentit, i aquesta és la nostra pregunta, voldríem saber si el Departament de Sanitat té previst durant l'any 1992 iniciar les obres d'aquesta unitat bàsica de salut.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Per contestar la pregunta té la paraula l'honorable Conseller senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Senyor President, senyores i senyors diputats, amb data de 3 de maig vam signar amb l'Ajuntament d'Artesa de Segre un conveni a fi i efecte de construir un centre d'assistència primària en aquesta població, centre d'assistència primària en el qual se'ns donava un local. Nosaltres teníem compromès condicionar aquest local a base de posar-hi unes quantitats aquest any i l'any 92, i després mantenir-lo i fer un contracte de manteniment a fi i efecte que no recaigués la despesa sobre l'Ajuntament. Des que hi ha el nou consistori ens trobem que sembla que la filosofia i els acords a què havíem arribat amb l'Ajuntament, doncs, no van per aquest camí, i sembla ser que el dia 21 d'octubre el Ple del nou Ajuntament va fer una sessió extraordinària en què es va acordar cedir gratuïtament a la Generalitat uns terrenys per destinar-los a la construcció d'aquest centre d'atenció primària.

Aquesta certificació d'aquest acord ha sigut rebuda a la Delegació Territorial del Departament de Sanitat amb data de 5 de novembre. Això, evidentment, produeix un replanteig de tota la situació i fa que, si s'agafa aquesta via, serà més cara que l'anterior, i això, doncs, exigirà fer un nou projecte, d'haver de fer unes obres que allargaran els terminis i, per tant... Vaja, esperem que es pugui començar l'any 92 però, evidentment, no es podrà posar en funcionament aquest centre d'assistència primària amb la velocitat que teníem prevista, cosa que em disgusta d'una manera important, perquè era una de les àrees bàsiques que volíem posar en funcionament, però nosaltres el que sí que farem és tots els esforços perquè vagi al més de pressa possible.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. El senyor Pueyo pot repreguntar.

El Sr. PUEYO: Gràcies. Efectivament, senyor Conseller, les nostres dades coincideixen essencialment amb les que vostè ens recorda. L'Ajuntament d'Artesa ha adquirit un terreny cèntric, un terreny de 462 metres quadrats, que ha estat cedit formalment a la Conselleria. L'únic que voldria afegir-hi és que sembla ser que aquest canvi, diguem-ne, en la intenció de l'Ajuntament havia estat dialogat, havia estat negociat amb el Delegat de la seva Conselleria a Lleida i, de fet, en data 18 de setembre hi ha unes declaracions del Delegat de la seva Conselleria en les quals assegura, doncs, que s'iniciaran o es faran —no queda molt clar, també li ho he de reconèixer— les obres d'aquest centre de salut durant l'any 92. En qualsevol cas, jo li agrairia, si fos possible, de precisar una mica més el període o si, almenys, vostè em podria assegurar, dins del raonable, que durant l'any 1992 poden iniciar-se, efectivament, les obres.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. L'honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí. Miri, jo estic a disposició dels alcaldes. És a dir, que jo no entro mai en la controvèrsia de si quan hi han canvis

d'Ajuntament un alcalde diu: «Escolta'm, ara el que vull és construir aquí o allà». Jo en aquesta discussió no hi entraré mai. Sempre, doncs, farem el que els alcaldes creguin convenient per a la seva població, no? El que sí que això genera una distorsió important en el temps i una distorsió des del punt de vista econòmic per a la mateixa Conselleria, no?

Evidentment, això, als habitants, doncs, no els ho hem de fer pagar i, per tant, nosaltres el que farem és el projecte al més de pressa possible i la construcció al més de pressa possible, en el benentès que jo encara tinc la sorpresa que, a mi, l'Alcalde encara no se m'ha dirigit dient que no vol el conveni que teníem. És a dir, que aquest és el primer pas. Jo suposo que això es produirà, perquè jo tinc anunciada la visita de l'Alcalde, precisament per a un d'aquest dies, no?, i suposo que el que em vindrà a exposar és que no vol el conveni que teníem signat, i que dura fins al dia 31 de desembre.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta sobre la destinació del col·lectiu de malalts drogodependents, la formula el Diputat l'il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras, que té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Tenim avui tres preguntes, senyor President, i demanaríem a la Presidència si les podem agrupar.

El Sr. PRESIDENT: La 1, la 8... Quines són? La tercera quin és? (*Remor de veus.*) D'acord.

Preguntes al Consell Executiu sobre la destinació del col·lectiu de malalts drogodependents, d'acord amb l'article segon del Decret 215/1990, sobre les competències que possibiliten que el Decret 215/1990 discrimini un col·lectiu de malalts catalans, en relació amb els malalts de la resta de l'Estat en la mateixa situació, i sobre la quantitat que els malalts més grans de seixanta-cinc anys han de pagar en els centres socio-sanitaris concertats, segons el Decret 215/1990

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Les nostres preguntes del Ple d'avui tornen a fer referència, com en un Ple anterior, al Decret 215/90, per tal de conèixer on es destinaran els malalts drogodependents que es troben inclosos en l'article 20 de l'esmentat Decret. D'altra banda, voldríem saber en virtut de quines competències el Govern de la Generalitat discrimina els malalts catalans fent que paguin el mòdul de suport social si l'assistència supera els tres mesos per anys.

I, per finalitzar, demanem resposta al Govern sobre la quantitat que resta en mans dels malalts, un cop substat el 85% dels seus ingressos.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, la resposta, doncs, encaixa plenament amb la que ja li vaig fer l'altre dia, no? Els malalts drogodependents que estan contemplats en aquest Decret i que són aquells malalts que estan en una fase terminal i, per tant, en la majoria de casos, són malalts porta-

dors de la SIDA o que han desenvolupat la malaltia de la SIDA han de ser atesos com tots els malalts de la SIDA; no pel fet de ser drogodependents, doncs, seran atesos en llocs diferents i, per tant, han d'estar atesos en aquells centres de llarga estada o en aquells centres, doncs, socio-sanitaris, no?, en els quals, doncs, evidentment, hi ha d'haver uns llits especials per a la SIDA.

I això ho vull assenyalar d'una manera molt especial, perquè crec que sobre aquesta malaltia hi ha un error de les possibilitats de contagi d'aquesta malaltia, i crec que és important que la gent ho entengui, no? La malaltia de la SIDA no es contagia com una infecció normal —per l'aire—, sinó que a través del contacte i normalment a través del contacte sexual o a través, doncs, de les injeccions, o a través del contacte endovenós, no? Això és important que se sàpiga i que se'n tingui consciència, perquè no es necessiten unes ubicacions molt especials per a aquest tipus de malalts, no? Sí que són malalts que generen una certa conflictivitat social dintre aquests centres i això pot fer, doncs, que hi hagin uns llits destinats especialment a aquests malalts. Li puc dir que en el moment actual no hi ha llistes d'espera i estan ubicats en aquests centres.

En segon lloc, no hi ha cap plantejament discriminatori en aquest Decret, ja ho vaig explicar l'altre dia, perquè el que es dona és que els malalts socio-sanitaris de Catalunya reben una atenció que fins ara, a la resta de l'Estat no es rep, o es rep en una situació molt deficient; és a dir, que podríem dir que a Catalunya és una prestació que es dona amb avantatge respecte a la resta de l'Estat. I vostè sap perfectament que hi ha uns barems i escales que fixen el pagament per a la prestació d'aquest mòdul de suport social, que és el mateix que s'aplica a totes les persones ingressades en centres de disminuïts vells i socio-sanitaris, que es fan les excepcions que siguin necessàries a fi i efecte si aquestes persones no les poden pagar i, en tot cas, les persones més grans de seixanta-cinc anys, que haurien de pagar aquesta xifra que diu vostè del 86% dels seus ingressos, són molt pocs en els nombrosíssims supòsits que es pot donar aquesta contraprestació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Vidal-Quadras pot repreguntar.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Jo, senyor Conseller, ja li vaig preguntar en el darrer Ple sobre quins centres sanitaris actualment són capaços i es troben científicament i mèdicament qualificats per, tal com pretén aquest Decret —i de les seves respostes així es desprèn—, per atendre barrejats avis amb malalties cròniques, malalts crònics evolutius, terminals, malalts psíquics, drogodependents, probablement —com vostè deia molt encertadament— drogodependents afectats per la SIDA... Aleshores, jo, senyor Conseller, amb tota cordialitat, de la seva resposta no acabo de veure com es pot fer això d'una manera tècnicament, organitzativament i mèdicament correcta i eficaç.

El que volem saber —i vostè, des del meu punt de vista, no ens ho diu o no ens ho acaba de dir— és, un cop considerats dins el grup de malalts integrats en aquest concepte nou —com també vostè deia, que és nou—, aquest concepte socio-sanitari, si als drogodependents se'ls enviarà a centres especialitzats, s'obligarà els centres concertats a acceptar indistintament malalts que necessiten atencions específiques, algunes ben diferents; voldríem aclariment sobre això, senyor Conseller.

D'altra banda, quan nosaltres diem que aquesta fórmula imaginativa, no?, que..., de l'atenció socio-sanitària, vostè ens deia que això no existia enlloc del món, que és una aportació original. Aleshores, al revés: vostè deia que això existia a altres països i nosaltres dèiem que no, nosaltres dèiem que no; vostè deia que existia en altres països. Aleshores, és clar, vostè em deia viatgi, no?, és clar, vostè em deia viatgi. Aleshores, és clar, aquesta fórmula, en altres països, o fórmules similars pot ser que s'apliquin, però són models sanitaris que no són el mateix que el que tenim aquí. És a dir que, és clar, les coses mai s'han de veure aïlladament i potser dintre d'altres models sanitaris més flexibles, més competitius, més lliures, més humanitzats, més àgils, doncs, potser determinades fórmules tenen sentit, però, és clar, el nostre model, senyor Conseller, és el que és.

Aleshores, si una persona d'aquestes característiques que abans dèiem es posa malalta, es podria donar el cas paradoxal que estigués en millors condicions d'atenció social i sanitària, doncs, en altres comunitats autònomes que no fossin Catalunya, perquè, des del nostre punt de vista, vostès discriminen els malalts catalans en relació amb els de la resta d'Espanya, especialment la gent gran de més de seixanta-cinc anys, que vostès, aplicant aquests barems que s'utilitzen en aquest cas, doncs, es poden arribar a quedar, a retenir, el 86% de les seves pensions, que ja són minses. I, és clar, quan vostè ens deia que —l'altre dia, no?— les famílies es treuen els malalts de sobre i que els ingressen en determinats centres i cobraven la pensió sencera d'aquell malalt i no se'l volien emportar de cap manera a casa, i vostè això ho trobava humanament, doncs, injust i dolorós —nosaltres també ho veiem així—, però, és clar, això no justifica, des de la nostra òptica, que es vulgui cobrar per decret una assistència sanitària dividint, d'una manera una mica heterodoxa, el que és assistència sanitària i el que és hostalatge, quan és ben sabut que en un centre sanitari l'únic terme aplicable és el d'hospitalització i, a més a més, a grups determinats de població, que són els més indefensos: gent gran, malalts terminals, crònics, drogodependents que, evidentment, no hi van per pròpia voluntat, en aquests centres, com un va a un hotel, sinó que hi van perquè estan malalts i necessiten atenció.

Per tant, senyor Conseller, ja acabant, això, nosaltres ho veiem com una intromissió en els usos privats dels ciutadans, un cert intervencionisme excessiu, perquè el Govern no és qui per dir com s'ha de gastar la pensió d'una persona gran ni tampoc..., i, sobretot, quan aquesta persona està malalta i ha d'ingressar en un centre en el qual l'estada ja l'hauria de tenir a bastament pagada al llarg de la seva vida laboral, sobretot en un sistema sanitari on no pot escollir, on l'han obligat a assegurar-se en un sistema de sanitat pública i, en acabat, per decret, s'apropien indegudament d'uns ingressos la destinació dels quals, ben segur, el seu propietari no lliuraria voluntàriament ni a la Conselleria de Benestar Social ni a la Conselleria de Sanitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. L'honorable Conseller de Sanitat té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, senyor Vidal-Quadras, em sap molt de greu que no hagi entès res del programa aquest socio-sanitari, no? No consisteix a barrejar els malalts d'una manera indiscriminada, no?, i que sembli un poti-poti, sinó que consisteix, doncs, a col·locar

els malalts, precisament, amb la millor atenció possible, no? No és que nosaltres tinguem un excés d'imaginació, no és que tinguem un excés d'imaginació; és que això és el que es fa a la resta de països, no?, i en països més desenvolupats que nosaltres, i en països que tenen un sistema més liberalitzat de l'assistència fan, doncs, aquest tipus de model, però països amb un sistema sanitari públic de la tradició del *National Helpservice*, no?, ni tan... doncs, diríem, estatista com el *National Helpservice*, no?, doncs, també ho fan, no? També ho fan. I jo, a vostè, l'acompanyaria, doncs, a veure com funcionen els *hospis* i com funcionen les unitats de cures pal·liatives, i vostè veuria que no fan coses diferents de les que fem a Catalunya, no? Nosaltres fem aquest tipus de coses, no perquè tinguem aquest grau immens d'imaginació, sinó perquè anem als llocs, copiem el que ens sembla adient i el que ens sembla que, amb els mateixos diners, nosaltres podem donar el màxim d'assistència sanitària a la nostra població. I això és el que pretén fer aquest programa sòcio-sanitari; no pretén discriminar la gent, sinó que el que pretén és donar millor assistència a la gent, no? Nosaltres creiem que amb aquest sistema donem més assistència que la resta de l'Estat espanyol, i, és més: joestic segur que tothom acabarà fent, en gran part, el que fem nosaltres; no perquè ho fem nosaltres, és que ho fan a tot el món, no? I crec que en el que ens equivocariem és de malbaratar recursos i no intentar utilitzar al màxim possible tots els recursos.

Fins ara, a la resta de l'Estat, quan hi ha un malalt, doncs, d'aquests que nosaltres posem en fase terminal o que nosaltres diem que van a centres sòcio-sanitaris, aquests malalts acaben en centres socials. I el que passa és que acaben pagant aquestes quantitats i no reben l'atenció sanitària adient; i això jo crec que el que nosaltres aconseguim és pagar més i donar, a més, una atenció sanitària millor.

Vostè haurà vist —i ho he explicat diferents cops aquí— que nosaltres, la cosa que hem augmentat d'una manera molt considerable són les quantitats que es dediquen a aquest programa sanitari, a aquest programa «Vida als Anys», fins a l'extrem que en dos anys hem doblat les quantitats que s'apliquen a aquest programa.

Aquesta és la línia que nosaltres continuarem, no és cap línia de discriminació; és una línia, doncs, realment, de fer que els catalans tinguin una millor assistència sanitària. I em sorprèn, i sincerament li ho dic de debò, i no ho entenc, no?, com el seu partit està entossudit a defensar unes coses que, escolti'm, no és modern ja defensar-les, per part de l'esquerra, però és que, per part de la dreta, és que és una cosa realment sorprenent que vostè insisteixi a defensar aquest tipus de coses.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. La següent pregunta és sobre la instal·lació d'una estació d'Inspecció Tècnica de Vehicles a la ciutat de Sabadell, que formula el diputat l'Il·lustre senyor Santiago Riera, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la instal·lació d'una Estació d'Inspecció
Tècnica de Vehicles a la ciutat de Sabadell
o a la rodalia*

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, President. Senyor Conseller d'Indústria, senyor Subirà, el passat mes de juny el

Montepio de Conductors de Sabadell es va dirigir a la Conselleria d'Indústria per sol·licitar la instal·lació d'una estació d'inspecció tècnica de vehicles a la zona de Sabadell i la seva àrea d'influència.

Malgrat el temps transcorregut, almenys en la data que vaig fer la pregunta, que era el 15 d'octubre, encara no havien rebut cap contesta de si era possible o no aquesta instal·lació, i atès que les raons que avalaven aquesta proposta són perfectament palpables i aquest Diputat que parla, doncs, les considera perfectament acceptables, com és el mateix col·lapse de l'única estació que hi ha al Vallès, a Viladecavalls, atès que moltes vegades hi ha gent que ha d'esperar tres setmanes i més per veure, doncs, la possibilitat d'inspeccionar el seu vehicle, i les mateixes esperes que hi ha el dia que li toca, que passen de quatre i cinc hores; com també l'increment de la flota de vehicles en aquesta comarca —podríem dir subcomarca— de Sabadell, que en aquests darrers anys ha incrementat molt el seu parc, podríem dir, motoritzat —en aquests moments, arran de 100.000 vehicles són a la zona de la ciutat de Sabadell i 100.000 més a les poblacions de l'entorn—; com també —cosa que vostè prou coneix— l'escurçament mateix dels terminis d'inspecció dels vehicles degut a l'aplicació de la normativa comunitària, recentment també modificada acostant molt aquests terminis, passant-los ja en comptes dels cinc anys als quatre anys de la vida del cotxe, des que és nou.

Per tot això, penso que compartim aquesta petició i voldríem que el senyor Conseller ens digués si pensa atendre aquesta petició i ampliar a la comarca del Vallès una estació nova més, a la zona de l'àrea de Sabadell.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor President, el senyor Riera m'ha sorprès; normalment no em sorprèn, però avui m'ha sorprès i per partida doble. Primer m'ha sorprès anunciant el tema aquest de la subcomarca de Sabadell, que jo em pensava que aquesta era una qüestió exclusiva dels de Terrassa; però bé, ja veig que no, molt bé. La subcomarca de Sabadell primera sorpresa.

Segona sorpresa: el senyor Riera m'ha dit que les estacions, les ITV, que no n'hi ha cap de situada en l'àrea d'influència de Sabadell, que l'àrea d'influència de Sabadell es mereix una ITV. Home!, jo em pensava, realment, senyor Riera, que la capacitat d'influència de Sabadell arribava més enllà dels onze quilòmetres, on està situada la ITV que dona servei a Sabadell i a la seva àrea d'influència. Sabadell és una ciutat que té molta més àrea d'influència que onze quilòmetres, senyor Riera.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Subirà. El senyor Santiago Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Amb tota cordialitat, si no fos perquè ja conec el senyor Subirà, penso que no m'ha contestat el que li he preguntat concretament. La pregunta, si no ho recordo malament i penso que seria bo atendre els grups parlamentaris i contestar, diu exactament: «Pensa l'honorable Conseller d'Indústria promoure la instal·lació d'una estació d'inspecció tècnica de vehicles a la zona de Sabadell i les projeccions del seu entorn?». Suposo que el que ha volgut venir a dir —ho suposo— és que l'entorn està perfectament cobert amb Viladecavalls, su-

poso que és això. De tota manera, m'hauria agradat que m'ho hagués dit concretament. Per tant, suposo que vol dir això i, en aquest cas, nosaltres, el nostre Grup pensa que els elements que li he posat a la seva consideració, per altra banda amb el suport de la mateixa Cambra de Comerç de Sabadell i la seva àrea que li pertoca, que són poblacions que no coincideixen amb la Cambra de Comerç per exemple de Terrassa i el seu entorn, si vol dir subcomarca o àrea d'influències és una altra història, en qualsevol cas, penso que la mateixa consideració de la Cambra en aquest sentit donant-li suport i el parc de vehicles que li he manifestat penso que avalen que això es fes així; si penso que vostè amb aquestes paraules que m'ha dit vol dir que no ho pensa fer així, llavors intentaré fer una proposició no de llei al Parlament per intentar veure si convenço els diputats de la Cambra, que penso que sí.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, efectivament el programa d'ITV estableix, —i això són les condicions de la concessió que es va donar a les tres empreses concessionàries d'ITV—, estableix que en un termini determinat hi ha d'haver almenys una ITV a una distància igual o inferior a cinquanta quilòmetres per a qualsevol ciutadà de Catalunya. Aquest és un programa que s'acabarà de complir a principis de l'any que ve. Segurament el mes de gener o febrer haurem inaugurat la darrera ITV que permetrà donar compliment a aquesta necessitat, que cada ciutadà tingui com a màxim a cinquanta quilòmetres una estació d'aquest tipus.

Jo abans he fet aquella mica de broma sobre l'àrea d'influència de Sabadell per posar de manifest i subratllar, de la manera més eficaç possible, que Sabadell està ben servit, a onze quilòmetres és poc, onze quilòmetres significa un desplaçament d'onze minuts sense saltar-se cap límit de velocitat i, a més a més, existeix la possibilitat que s'està estudiant, juntament amb la concessionària de la ITV de Viladecavalls per ampliar el número de línies d'inspecció en aquesta ITV. De manera que això també alleugerirà el servei.

No pensem considerar cap nova ITV en les zones que compleixen les condicions establertes pel Decret, mentre no s'hagi arribat al mínim establert per a tot Catalunya; perquè vostè provi això que em diu de la Comissió i de fer una proposició no de llei, perquè llavors es trobarà que els diputats que viuen en comarques on encara estan a més de cinquanta quilòmetres de distància de la ITV més pròxima li diran que abans de posar-ne una a menys d'onze quilòmetres de Sabadell cal donar compliment a altres coses; s'està fent al ritme que preveïen els decrets de concessió i, per tant, em sembla que estem exactament dins del pla i és un pla bo. Per tant, és fàcil...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre l'import dels ajuts a les empreses agràries. La formula el Diputat l'il·lustre senyor Ramon Aleu, té la paraula.

El Sr. ALEU: Moltes gràcies, senyor President. Acumularia, amb el seu consentiment, aquesta i les dues següents.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

Preguntes al Consell Executiu sobre l'import dels ajuts del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a les empreses agràries, a l'empara del Reial Decret 808/87, sobre el nombre d'ajuts del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a les empreses agràries, a l'empara del Reial Decret 808/87, i sobre l'estat de certificació i pagament en què es troben els ajuts concedits a empreses agràries a l'empara del Reial Decret 808/87

El Sr. ALEU: El Reial Decret 808 del 87 estableix la regulació per a Espanya de l'aplicació del Reglament Comunitari 797 del 85 sobre modernització de les empreses agràries i dintre d'aquest Decret es contemplava que les comunitats autònomes poguessin completar les ajudes en un 5%. La Generalitat ha fet ús, en part, d'aquestes ajudes i ha complementat determinades inversions en empreses agràries concretament, i per posar exemples, sense voler ser exhaustiu, ampliant el concepte d'agricultor jove als 37 anys o bé amb aquelles inversions que representen un estalvi d'aigua o altres conceptes.

La pregunta concreta és: quantes ajudes s'han concedit a partir d'aquests conceptes específics de la Generalitat? A quin import total, global, pugen totes aquestes ajudes i en quin procés de certificació i pagament estan aquestes ajudes?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Aleu. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, evidentment la Generalitat amb el Decret 43/89 de 24 de febrer va establir les mesures d'ajut per al foment de la modernització i la millora de l'eficàcia de les estructures agràries. Havent-hi el Reglament 797 comunitari i la seva aplicació, com ha dit el senyor Diputat, del Decret 808 a nivell d'Estat espanyol, les mesures anaven destinades precisament a complementar les ajudes ja existents amb els decrets esmentats.

Aleshores, aquí es van establir diverses línies, la primera de les quals era ajuts complementaris a determinades explotacions agrícoles de les quals en podien ser beneficiaris els que fessin foment i reconversió de regatges, foment i automatització de la informatització a empreses agràries, foment d'instal·lació d'hivernacles i com ha dit, també, el senyor Diputat, ampliació de l'edat de consideració d'agricultor jove passant-la de 35 a 40 anys en determinats casos.

El nombre total d'ajuts... aquestes ajudes podien arribar fins a un màxim del 5% del pressupost que s'aprovés. El nombre total d'ajudes concedides en aquest sentit són 1.543, que corresponen als anys 89, 90 i 91: 135, al 89; 1.082, al 90, i 326, al 91. El total de subvenció és un muntant de 225 milions 18.360 pessetes que corresponen en números rodons a 32 milions l'any 89, 160 milions l'any 90 i 32 milions, gairebé 33 l'any 91. Cal tenir en compte, en aquest sentit, que aquestes quantitats que corresponen a l'any 90, moltes d'elles corresponen a expedients que es van iniciar l'any 89, però que en realitat es van resoldre l'any 1990.

Finalment, pel que fa a les certificacions fetes, d'aquests 225 milions en números rodons, n'hi ha 99 milions, pràcticament 100 milions, que estan certificats i, a més a més, n'hi ha 79 mi-

lions que, a més a més d'estar certificats, estan ja pagats, corresponents a aquestes ajudes d'aquest 5%.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Aleu pot pregar.

El Sr. ALEU: Bé, agrair la resposta, no pròpiament per contestar, sinó per demanar-li al Conseller si tindrà l'amabilitat de fer-me arribar les dades que m'ha anunciat com a contesta.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, no cal dir que li faré arribar per escrit aquestes dades que aquí, dites de pressa, doncs, poden no ser enteses adequadament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Passem a la pregunta número 10 sobre les condicions higièniques i sanitàries... (*Remor de veus.*) La set, exactament, sobre el termini de presentació de Projecte de Llei de creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya, que formula el Diputat senyor Rañé, té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President, i amb el seu permís, acumularia també la qüestió número 12, que es refereix al mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Preguntes al Consell executiu sobre el termini de presentació del Projecte de Llei de creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya i sobre si està d'acord en la creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya.

El Sr. RAÑÉ: Fonamentalment aquestes dues preguntes han sortit de dos fets. El primer, fa —si no ho recordo malament— quasi un any, en aquesta Cambra va estar rebutjada una iniciativa parlamentària d'un Grup —d'Iniciativa per Catalunya— on plantejava una Proposició de Llei per a la creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya. En aquells moments, el Grup de la majoria va argumentar que no era bo, no fóra bo tirar endavant una llei d'aquesta mena sense comptar amb el consens de les forces socials. El dia 9 d'octubre vam llegir o vam poder llegir unes declaracions del Conseller Farreres, del Conseller de Treball, Ignasi Farreres, fetes a Europa Press, on es manifestava favorable a la creació d'un Consell Econòmic i Social de Catalunya i establia la possibilitat de fer compatible aquest òrgan amb la coexistència o amb la persistència del Consell de Treball.

Des d'aquesta perspectiva i tenint en compte, d'alguna manera, el que es va manifestar aquí i el que ha manifestat el Conseller, hem formulat aquestes dues preguntes: la primera és si el Consell Executiu està d'acord amb la creació d'un Consell Econòmic i Social a Catalunya; i la segona, donada la situació d'una allau important de proposicions de llei per part del Consell Executiu abans d'acabar la Legislatura, hem observat que no forma part d'aquest paquet, almenys no s'ha anunciat que estigui previst incorporar-ne —en aquest conjunt de proposicions, projectes de llei que ha fet el Consell Executiu— cap referent a la creació d'un Consell Econòmic i Social a Catalunya i,

des d'aquesta perspectiva, la segona és conseqüent amb la primera o a l'inrevés, depèn de l'ordre que tinguin en l'ordre del dia, si hi ha previst abans que acabi la Legislatura fer o plantejar aquest Projecte de Llei que pogués permetre, si s'hi està d'acord... I em sembla que la pregunta seria conseqüent amb la proposició que es feia al programa del govern que va presentar el Grup de la majoria: per quan tindríem aquest Projecte de Llei del Consell Econòmic i Social de Catalunya?

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller de Treball, senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Moltes gràcies, senyor President. Sort que l'illustre Diputat ha acumulat les preguntes perquè a mi, inicialment, l'arribada de les preguntes amb el seu ordre —diguem-ne— cronològic numèric a mi m'havia generat un cert desconcert, perquè primer havia preguntat quan presentaríem el Projecte de Llei del Consell Econòmic i Social, i després em preguntava si hi estàvem d'acord. Lògicament si no estàvem d'acord amb la seva creació, difícilment podríem comprometre'ns a un termini.

Bé, l'acumulació ha permès aquest aclariment simultani, per tant, passo a fer unes observacions o precisions que serien les següents: Primer, que des de l'any 78, com és conegut, a Catalunya existeix un Consell de Treball que funciona, a més, força bé podríem dir globalment el conjunt de tots els que hi som presents, que a més és una continuïtat del Consell de Treball que existia ja amb la Generalitat Republicana l'any 33 i que, per tant, la seva existència a Catalunya —dic Consell de Treball— planteja ja, en relació amb un Consell Econòmic i Social, la pregunta si és necessària o convenient la creació d'un Consell Econòmic i Social donat que sembla que existeix una figura que pugui ser similar o que compleix comeses semblants.

Potser metodològicament, per tant, val la pena aclarir, aclarir a grans línies què són els Consells de Treball o de Relaciones Laborales —com són coneguts en altres comunitats autònomes que disposen d'organismes anàlegs—, i què són els Consells Econòmics i Socials, amb la seva definició, en tot cas, ens podrà donar llum.

Els Consells de Treball o de Relaciones Laborales, estrictament, la seva finalitat són les relacions laborals o les relacions de treball. Ho demostra en el nostre cas, per exemple, que a Catalunya el contingut del temari habitual ha sigut: salut laboral, seguretat i higiene, eleccions sindicals, sobre qüestions de vacances, sobre qüestions de calendari, sobre qüestions de formació ocupacional; aquest és el seu temari; per tant, relacionat amb el món de les relacions laborals, amb el món del treball.

En canvi, els Consells Econòmics i Socials, substancialment, el seu contingut, la seva matèria, l'objecte a tractar són els vessants socioeconòmics, del món socioeconòmic; poden tractar qüestions laborals, però, en tot cas, a més a més, en uns casos o fonamentalment o exclusivament és per tractar qüestions de caràcter general de tipus socioeconòmic.

Per tant, es diferencien en els components i els continguts, o sigui, en l'objecte o finalitat de la institució i quant als components. Quant als components, els Consells Econòmics i Socials, com que hem dit que són relacions laborals, lògicament són patronals i sindicats, i en alguns casos hi ha present l'Administració i en altres no, depèn del diferent legislador; concretament,

al Consejo de Relaciones Laborales del País Basc, d'Euskadi, no hi ha l'Administració i, en canvi, a la resta que hi ha al conjunt d'Espanya, o sigui, a les diferents comunitats d'Espanya sí que hi és, a Canàries, a València, a Andalusia i a Catalunya mateix.

Per tant, diferència en els continguts, o sigui, en els components; diferència quant a l'objectiu. Per tant —i primera afirmació, potser, important—, no són el mateix. El fet que aquí a Catalunya tinguem un Consell Econòmic i Social que també hi ha a l'Administració present, la Generalitat de Catalunya, també, hi és present, o sigui és tripartit, ha fet que a vegades hem ampliat el seu contingut, perquè ha donat ocasió que s'hi hagin presentat responsables de conselleries econòmiques de la Generalitat, i s'hagi utilitzat com a plataforma de diàleg, d'informació, de conversa i d'escoltar, també, els parers o les peticions dels agents socials.

Aquest plantejament fa que a l'hora de plantejar-nos, per tant, la conveniència de crear, la possibilitat de crear un Consell Econòmic i Social, vegem quin *rôle*, en tot cas, pugui jugar respecte al Consell de Treball: si han de ser el mateix organisme, si han de ser organismes diferents. Miri, com que no són el mateix, substancialment, i aquí respon les meves declaracions, no són el mateix organisme, pel que li acabo de dir, per tant, en principi tenen lloc l'un sense l'altre, i l'altre sense l'un. Ara, s'hi podria arribar per diferents mecanismes, però qualsevol mecanisme de participació social és bo, i reitero el que vaig dir en el seu moment, que és bo que sigui producte de la conversa i del diàleg i de l'enriquiment mutu. Després, cada part ha de prendre les decisions que corresponguin.

També li voldria fer la precisió que al programa electoral de Convergència i Unió, a qui el Govern, diguem-ne, dona suport, que és la coalició que dona suport al Govern que jo represento, no hi figurava, no hi figurava en absolut, el compromís de crear un Consell Econòmic i Social. Valgui, en tot cas, com a precisió. Estem, per altra banda, a les acaballes de la legislatura, i per altra banda no s'ha establert un debat a fons, en tot cas tot just l'havíem començat a nivell d'ordre del dia del Consell de Treball, de començar a parlar d'aquest tema —de començar a parlar d'aquest tema. Per tant...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, perquè es pugui administrar el temps, només li queda un minut...

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt bé, molt bé.

El Sr. PRESIDENT: ...compresa la contestació a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Era la meua intenció esgotar-ho, sense rèplica.

Per tant, crec que el tema que cal debatre, crec... dic que estem a les acaballes de la legislatura, per tant, no tenim intenció de presentar cap projecte econòmic, cap projecte de Consell Econòmic i Social en aquesta legislatura, i crec, a més, que la situació temporal que estem correspon més al Govern que surti de les properes eleccions.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, honorable Conseller. El senyor Rañé pot repreguntar.

El Sr. RAÑÉ: Bé, per una situació, diguem-ne, de diplomàcia palamentària, intentaré que la meua contesta no sigui excessivament agra, ja que el Conseller ha esgotat tot el seu temps i el deixaria sense paraula.

El Sr. PRESIDENT: No, li queden encara trenta segons.

El Sr. RAÑÉ: Una mica més, perquè eren dues preguntes i són cinc minuts el que tenia, President. De tota manera, dir no-més unes quantes coses.

El Sr. PRESIDENT: No, al Conseller li quedaven trenta segons, eh?

El Sr. RAÑÉ: Ah!, trenta segons. Bé, amb trenta segons em podrà..

El Sr. PRESIDENT: A vostè li queden dos minuts.

El Sr. RAÑÉ: Per això...

Gràcies President.

En primer lloc, dir que el Consell de Treball és veritat que durant el mandat, no així en l'anterior legislatura, però sí en aquest mandat, ha tingut un bon funcionament, malgrat que tothom coneixem que arran del Decret de Reforma de la Comissió Permanent, doncs, ha entrat en una situació realment no massa agradable, amb el posicionament contrari d'una de les patronals de Catalunya, potser la patronal més important, Foment del Treball, i en tot cas aquest és un element que tothom podem constatar.

També dir que quan algú o quan un grup rebutja un plantejament ja fa molt temps d'una determinada proposició de llei dient que ara no és el moment perquè hem d'encetar les discussions, i arribem al final de la legislatura i aquesta discussió no s'ha encetat, hem de dir que no s'ha respectat el que aquí s'ha dit, o almenys, els arguments. S'ha entrat en un estira i arronsa, en un plantejament dissuasiu amb el temps que porta que no es concreti.

De la seva intervenció haig de dir que seguim en la mateixa nebulosa i, des d'aquesta perspectiva, és hora, ja, que el Govern prengui una decisió, clarifiqui el seu posicionament, prengui l'opció de si vol començar a obrir aquestes negociacions, si no vol començar, si estarà per a l'existència d'un Consell Econòmic i Social...; perquè la discussió sobre la seva composició, la seva coexistència amb el Consell de Treball i tal... la farem, o no, en el procés de discussió —jo no vull discutir-la aquí—, però en tot cas, el que hem de superar és aquesta situació on forces socials molt importants, no exclusives però sí representatives del teixit econòmic i del teixit social, estem en una situació en la qual per debatre aquests temes que són importants depenem d'una actitud gràciable —que no graciosa; gràciable— del Conseller de Treball, que li hem d'agrair, però que en tot cas no es tracta que Catalunya funcioni vers aquesta actitud, sinó que tinguem un marc jurídic i legal que ens permeti, d'alguna manera, saber a què atènyer-nos.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. Li queda mig minut, al senyor Conseller.

Si l'administra bé dona per molt, eh? mig minut.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor President, serà administrat.

Dir-li, senzillament, que la constitució d'un Consell Econòmic i Social, com qualsevol dels consells econòmics que funcionen a arreu d'Europa, exigeix, perquè sigui coherent amb la seva definició, la presència d'altres forces, a més de patronals i sindicals, per exemple, representants de l'economia social, cooperatives, societats anònimes laborals, per exemple, cambres de comerç, per exemple agricultors, pescadors, etcètera. Tot un món, que tenen incidència en el món de l'economia que els afecta molt directament les mesures econòmiques i, per tant, si es crea, ells hi han de ser presents.

La possible posició d'exclusió per part que sigui, diguem-ne, monopolitzat únicament per patronals i sindicats, exclusivament, dificultaria la posta en marxa d'un Consell Econòmic i Social.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La pregunta 10 la formula l'il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno, sobre les condicions higièniques i sanitàries del dipòsit de detinguts de Tortosa. Té la paraula el senyor Gimeno.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
les condicions higièniques i sanitàries
del dipòsit de detinguts
de Tortosa, sobre la resposta
amb registre núm. 7161, del 10 de maig de 1989
i sobre les mesures projectades
per corregir les deficiències
i les irregularitats del dipòsit municipal
de Tortosa*

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. La pregunta aquesta té una mica d'història, ja que el mes d'abril de 1989 ja vam fer una pregunta en aquest sentit, preguntant al Conseller de Sanitat sobre quina era la seva valoració sobre l'estat del dipòsit municipal de detinguts de l'Ajuntament de Tortosa, i que va tenir la seva corresponent resposta a primers de maig del 89, en la qual substancialment es deia que la cosa anava bé, que no... que tot era correcte. Posteriorment a això, hi ha hagut una referència clara de deficiències feta pel mateix Síndic de Greuges —l'informe que va fer específicament sobre els dipòsits municipals de detinguts al butlletí que va sortir publicat el gener del 1991— i, més posteriorment encara, dintre del mes d'agost va haver-hi un informe, un acte d'inspecció d'un inspector sanitari a instàncies del delegat territorial de sanitat.

Vull constatar que aquest informe és dos anys posterior, dos anys i tres mesos posterior, a la resposta parlamentària. I, llavors, davant de la contradicció evident que hi ha entre la resposta parlamentària i l'informe que fa el mateix inspector, voldria veure si avui en parlem clarament, de quina era la situació, i si hi han hagut motius per actuar des dels ajuntaments, o des de l'Ajuntament, i des de l'Administració de sanitat, en el sentit que s'ha actuat.

Vull fer constar una contradicció molt palpable, que a la resposta del maig del 89 se'ns deia que l'actual estat, l'estat actual del dipòsit, cadascuna de les cel·les, compta amb una placa sanitària amb aigua corrent i que, anualment, s'efectuen treballs de pintura, etcètera, i de desratització. A l'informe del mes de setembre d'enguany, dos anys després, es diu que les... dues de les cel·les destinades als homes manquen de ventilació exterior i de placa sanitària, per la qual cosa no reuneixen cap tipus de condició higiènico-sanitària. I que les cel·les de les dones tenen ventilació exterior, però no tenen placa sanitària.

Més avall, ell fa la deducció que n'hi ha dues d'homes i una de dones que —de les cel·les—, que haurien d'estar clausurades, i que la resta són bastant millorables —manifestament millorables—, i que, des del punt de vista de sanitat, diu que l'última desinsectació, desinfecció i desratització es va fer l'any 89, i que es manca de farmaciola d'urgència; per tant, no és tampoc la inspecció i la desratització anual, almenys en els últims dos anys.

Quin és el comentari que es mereixeria des del punt de vista, ja, de les dues preguntes que faig, la 10 i l'11? L'informe que es va fer en el seu temps i les condicions actuals, almenys en el mes de setembre, d'aquest dipòsit de Tortosa.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. El que en efectes retroactius l'autoritza a acumular les preguntes 10 i 11.

Pel Consell Executiu té la paraula el Conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, és veritat que hi ha aquesta contradicció, i és una contradicció que no he aconseguit aclarir si és deguda a una negligència, o a un mal informe, o a un informe equivocat de l'any 89, o no. Tant l'informe de l'any 89 com les conclusions d'aquest any 91 són degudes als informes que ha rebut la Conselleria del metge titular, en el cas de l'any 89 i de l'any 91; i en el cas de l'any 89, a més, amb un informe de la policia local del lloc, en el qual, doncs, es deien les condicions en què estava. I, evidentment, l'explicació que se'ns donava en aquell moment per part del metge titular i per part de la policia local era que estava en molt bones condicions, doncs, el centre..., aquest centre de detinguts.

El que sí que li puc assegurar és que el que és absolutament veritat és allò de l'any 91, que està en males condicions, i que això ha portat a la delegació de Sanitat, en data de 16 d'agost, a enviar un escrit a l'alcalde assumint el contingut de l'informe emès i demanant que clausuri amb caràcter urgent les cel·les i que es procedeixi, immediatament, a la seva reforma, que s'està procedint en aquests moments a reformar, a fer-hi obres de millors i deixar-les en unes condicions higiènico-sanitàries correctes.

La Conselleria, per altra part, ha intentat veure si l'informe en què es basava l'any 89, doncs, podia ser motiu d'obertura d'un expedient al metge titular que el va efectuar en el seu dia, perquè si..., perquè no sabem si eren certes o no certes les condicions d'aquesta cella. Desgraciadament, li puc dir que el metge que va fer aquest informe l'any 89 és un metge jubilat actualment i que no he tingut la possibilitat, doncs, de localitzar-lo i aclarir la situació en què estava.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Pot repreguntar el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Li queden dos minuts.

El Sr. GIMENO: Per disculpar el lapsus de no haver sol·licitat l'acumulació de la 10 i l'11, i si la resposta és prou satisfactòria, com crec que en principi ho és, anul·laríem la 23, ja que no procedeix a acumular-la.

Jo agraeixo la resposta del Conseller; crec que dir que l'informe del 91 és real i que el del 89 no ho és massa és admetre que hi ha vegades que les coses es fan malament. Jo vull dir que en aquell moment, també, es va respondre el mes de setembre, per part del cap de gabinet del Conseller, a una pregunta feta per un policia local que havia estat sancionat amb dos mesos de treball i sou per haver denunciat aquesta situació. És a dir, l'Ajuntament de Tortosa, davant de la denúncia del fet, a part d'informar que no passava res, va sancionar aquell policia que volia que les coses s'arreglessin, i el cap del gabinet respon que es va demanar la informació corresponent a la Delegació

Territorial de Sanitat a Tarragona, u; dos, a la Regiduria de Sanitat de l'Ajuntament de Tortosa; tres, a la Delegació Territorial del Govern de Tarragona, i quatre, al Departament de Justícia de la Generalitat. És a dir, a la meua resposta hi havia quatre persones implicades com a informacions prèvies; doncs, crec que és una mostra de falta de responsabilitat en un tema que afecta, lògicament, un sector de població que, segurament, te problemes quan passen a ingressar dins del dipòsit de detinguts, però que es mereixen un tracte humanitari i unes condicions higiènic-sanitàries correctes.

Llavors, a part que en aquests moments s'ha dit —que era el motiu de la meua pregunta 23— que ja s'està resolent, avui sí, s'està resolent aquesta situació que existia, lògicament, l'any 88 —ai!— l'any 89, i el setembre del 91, és si aquesta depuració de responsabilitats es podria fer, també, en aquestes parts implicades en els informes i se li podria fer algun suggeriment a l'Ajuntament, quant a aquestes represàlies injustificades i injustes que es van aplicar en el seu temps al policia local denunciant.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. L'honorable Conseller pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, jo el que no puc assegurar és que aquest centre no s'hagi deteriorat aquests dos últims anys, no?

Evidentment, el que s'hauria de fer, i s'ha intentat fer, amb aquesta dificultat del metge que va fer l'informe, en el qual es va basar, entre altres, l'informe del delegat territorial nostre, el que s'hauria de fer és aclarir si l'informe, que en el seu dia va emetre aquest senyor, era el correcte o no. I aquest sí que és un tema que jo crec que, a més, va molt lligat amb un assumpte intern de dintre l'Ajuntament, no?, que és a qui li han passat el cas i que creiem que ho ha d'esbrinar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta, la número 13, és sobre l'escola pública La Muntanya, d'Aiguafreda, que formularà el Diputat l'illustre senyor Antoni Noguer.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'escola pública La Muntanya,
d'Aiguafreda (Vallès Oriental)*

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta pregunta està relacionada amb una escola pública d'Aiguafreda, l'escola pública La Muntanya, i té com a objecte saber què pensa la Conselleria, o quines mesures ha pres o pensa prendre per tal de solucionar un conflicte existent des de principi de curs, com molt bé sabrà el mateix Conseller.

Aquest conflicte és degut, hi és des de principi de curs i continua fins a l'actualitat, fins i tot potser més agreujat, per l'oposició dels pares dels alumnes d'aquesta escola pública a la presència de dos mestres d'aquesta escola.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguer. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Illustre Diputat, efectivament, com vostè ha dit, sóc ben coneixedor dels fets que van ocórrer a l'escola La Muntan-

ya d'Aiguafreda, on, estant tot a punt perquè les classes comencessin —i de fet van començar el dia que els tocava, el 16 de setembre—, la major part dels pares no hi van portar els seus alumnes fins passats uns quants dies, fins al dia 24 de setembre.

Això va ser per motius absolutament aliens al Departament i perquè, efectivament, hi havia una oposició dels pares que els seus fills fossin..., tinguessin una relació directa amb determinats mestres que anteriorment i amb plena, absoluta propietat de la plaça —per dir-ho així—, havien estat en aquella mateixa escola. Després d'una sèrie de gestions es va arribar a una solució per tal de restablir la normalitat; les classes —ho repeteixo— es van iniciar el dia que he dit tot respectant en tot cas, per una part el projecte educatiu del centre, que la direcció ho garanteix i en respon, i per un altre cantó fent tots els possibles, també, per garantir els professors, en principi rebutjats per alguns pares, contra els quals li he de dir que, a part de tenir la seva plaça guanyada en propietat ja fa anys, no hi ha cap —absolutament cap— expedient ni cap sanció en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. El senyor Noguer pot repreguntar.

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor President. És evident, i em consta que la Conselleria ha intervingut; hi ha hagut diverses reunions amb els pares, amb els mestres, etcètera. Però sí que és cert també que el conflicte no tan sols..., lluny de solucionar-se, s'ha anat agreujant, amb querelles pel mig contra la Presidenta de l'Associació de Pares —per cert avui present en aquest hemicicle—, amb amenaces, fins i tot amb coaccions que lamentablement incideixen en la marxa normal de les classes d'aquesta escola pública.

Per tant, és evident, també, per altra banda, que existeixen uns drets dels mestres, uns drets com a funcionaris que són i tenen la seva plaça, però al costat d'aquests drets, senyor Conseller, també hi han els drets dels pares a escollir, a rebutjar —en aquest cas— o escollir els mestres dels seus fills.

Moltes gràcies. Potser hi ha una col·lisió de drets, però al costat dels drets dels mestres hi han els drets dels pares.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Noguer. L'honorable Conseller senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Jo hauria de repetir el que he dit abans, senyor Noguer. Vostè planteja aquí una suposada controvèrsia entre els drets dels uns i els drets dels altres. Jo el que li puc assegurar és que, al meu entendre i per les notícies que jo tinc, els aspectes escolars funcionen normalment en aquests moments, que sí que certament tinc notícies que hi ha un conflicte, que és més de portes enfora de l'escola que no pas de portes endins, i en el qual a mi m'és molt difícil intervenir, i que, evidentment, jo faré tots els possibles perquè segueixi la pau escolar. Però pel que fa als mestres, ells tenen uns drets pels quals jo no els puc pas fer marxar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. La pregunta 14 ha estat posposada. La número 15, sobre el reconeixement del Consorci per a la Defensa del Riu Besòs, que formularà la Diputada la il·lustre senyora Rosa Martí, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el reconeixement del Consorci per a la Defensa
del Riu Besòs com a establiment auxiliar
de la Junta de Sanejament*

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta pregunta anava encaminada en el seu dia a aconseguir conèixer per part del Consell Executiu si pensava autoritzar i homologar com a establiment tècnic auxiliar el Consorci del Besòs. La petició per ésser establiment tècnic auxiliar va ser formulada a primers d'any, el 10 de gener, per part d'aquest Consorci, i no va aconseguir cap mena de resposta fins al 17 de setembre; és a dir, que avui podríem dir que la pregunta està contestada per part del Consell Executiu, perquè avui el Consorci ja és establiment tècnic auxiliar, però per tal d'aconseguir aquesta autorització, que altres organismes o altres laboratoris privats de vegades aconsegueixen en un termini molt breu de temps —en quinze dies, en tres setmanes, en un mes—, han hagut de passar dues coses: primera, vuit mesos, quasi nou —és a dir, com un part, i difícil—; i també ha hagut de passar que es formulés una pregunta oral en el Ple; en el moment que es va formular la pregunta al cap de pocs dies arribava la resposta al Consorci.

Per tant, jo crec que és bastant lamentable que hàgim d'arribar a aquestes situacions, i m'agradaria conèixer..., no la resposta, perquè la resposta a la pregunta concreta en aquest moment està resposta, sinó si per part de la Conselleria si per a altres peticions o altres relacions que puguin existir entre el Consorci del Besòs i la Conselleria seguirà existint aquesta actitud, que podríem anomenar «passiva».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor President, senyora Diputada, m'ha deixat més tranquil perquè jo estava realment sorprès, havent estat ja adjudicada, doncs, la qualificació d'establiment tècnic auxiliar, que em fes la pregunta.

Jo, s'ho creurà o no, però —i és lògic, perquè com que ens estem muntant, i sobretot al setembre encara més— li asseguro que el reconeixement com a establiment tècnic auxiliar de la Junta de Sanejament al Consorci del Besòs no va tenir res a veure —s'ho creurà o no— amb la pregunta parlamentària. Va correspondre, doncs, que el nou director un dels primers temes que va trobar sobre la taula va ser aquest i amb tota normalitat va autoritzar l'establiment tècnic auxiliar.

De tota manera, jo voldria dir, senyora Diputada, que el 2 de novembre del 90 ja s'especifica en el Pla d'Actuació de Sanejament; diu: «Pla d'inspecció i control dels abocadors d'aigües residuals de la xarxa de col·lectors i clavegueres dels municipis del Consorci per a la Defensa de la Conca del Riu Besòs, 90/91». Això vol dir ja que el novembre del 90 la Junta de Sanejament ja tenia intenció de donar aquesta qualificació, perquè si no, de què servia haver previst aquesta partida? Per tant, jo em penso que no hi vulgui veure cap mena de discriminació; jo diria que mai n'hi ha hagut, jo li puc dir que no hi és en absolut, actualment, i per tant no busqui tres peus allà on només n'hi ha dos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La senyora Rosa Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Jo me n'alegro molt de la bona predisposició verbal de l'honorable Conseller, però existeixen una sèrie de problemes i de circumstàncies entorn de la constitució i el funcionament del Consorci del Besòs que no s'adiuen amb la bona voluntat expressada pel Conseller. El Conseller, evidentment, fa poc que ocupa aquesta nova Conselleria; nosaltres pensem que les relacions amb el Consorci segurament canviaran, però que fins ara han estat unes relacions molt dolentes, i que el Conseller em digui que, si havien previst l'any passat concedir l'autorització per fer les inspeccions, això comportava la intenció de reconèixer el Consorci com a organisme, com a laboratori homologat, no té per què ser així, perquè podia no haver-lo reconegut, perquè no totes les peticions que es presenten s'han de reconèixer; per tant, existia el dubte, i la presència d'una voluntat no implica l'altra.

Aprofito per dir-li a l'honorable Conseller que segurament hauré de formular moltes altres preguntes orals, perquè avui existeixen en tràmit altres tipus de peticions que reben respostes molt estranyes de la Conselleria. Per exemple, des del mes de juliol —i d'això ja fa quatre mesos— està demanat a la Conselleria ser Administració actuant per fer la depuradora de Caldes de Montbui, de Centelles, dels col·lectors de Sant Martí de Centelles i Montmany, el col·lector de l'Alt Tenes. Cap d'aquestes peticions encara no ha aconseguit resposta.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Martí, no planteji qüestions noves, eh? Segueixi.

La Sra. MARTÍ I CONILL: No, però estan molt relacionades amb la relació entre el Consorci i la mateixa Conselleria. Per tant, m'agradaria, senyor Conseller, també, que en el futur no hagués de formular cap més altra pregunta oral per aconseguir cap mena de resposta, sinó que les noves peticions, en compliment d'una sentència que existeix dels tribunals, que el Consorci del Besòs és Administració actuant, li sigui autoritzada la corresponent partida pressupostària per tal de poder fer front a les competències que té. I que les relacions entre el Consorci del Besòs i la Conselleria han estat dolentes i hi segueixen, n'hi ha un segon exemple: primer era aquest de les cartes que li anomenava, i el segon...

El Sr. PRESIDENT: Acabi ràpidament l'exemple perquè se li ha acabat el temps.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, sí, acabo de seguida, senyor President. S'ha portat a terme per part de la Conselleria un cens, aquest estiu, prescindint absolutament de l'activitat portada ja a terme pel Consorci; per tant, s'han duplicat les activitats de dues administracions i això és molt dolent per al país, per les institucions i per a la bona col·laboració.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. L'honorable Conseller senyor Vilalta té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor President, senyora Diputada. Jo, que em vagi fent preguntes m'anirà molt bé, perquè com que sóc nou així aniré fent, doncs...

El Sr. PRESIDENT: Aprenentatge.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Dialèctica, no? (*Rialles de fons.*) El que sí que li vull dir és que estic segur que vostè està molt informada del que passa al Consorci del Besòs i

sap perfectament quines són les bones relacions que hi ha, que sempre hi ha hagut, evidentment, però que hi ha amb la seva Presidenta i amb altres membres del Consorci.

Respecte a aquesta última pregunta, que és una nova pregunta, senyor President, però que no tinc cap mena de problema a respondre, el Departament de Medi Ambient, com a successor des del mes de setembre de l'organisme que té com a competència l'aplicació de la Llei d'Aigües —i només la té en aquest cas, quant a qualitat, el Departament de Medi Ambient—, és la nostra obligació; el nostre deure és vetllar i tenir controlats tots els abocaments a les lleres dels rius, i això em sorprèn, que digui que això duplica una actuació del Consorci; en tot cas —i és d'admirar— seria una actuació que haurà fet el Consorci pel seu compte, i em sembla molt bé, però, naturalment, com que no corresponia al que havia de fer el Consorci, nosaltres comptàvem que el Consorci tenia el cens de tots els abocaments, els col·lectors, la xarxa de clavegueram, etcètera. Però les lleres dels rius, que és aplicació de la Llei d'Aigües, que només podem fer nosaltres l'aplicació de sancions, només podem fer nosaltres l'autorització d'abocaments, només podem fer nosaltres els plans graduals d'actuació, aleshores és en desenvolupament d'aquests competències que hem fet un cens —què menys que fer un cens!— de tots els abocaments que hi havia al Besòs, com s'estan fent d'altres rius, aleshores em sorprèn que pensi que això és una invasió d'unes competències del Consorci, i competències que per altra banda no té.

Moltes gràcies, senyor President, senyora Diputada.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. S'ha esgotat el temps destinat a preguntes i, per tant, passem al punt dissetè de l'ordre del dia que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política General de Seguretat Viària, presentada per la Diputada la il·lustre senyora Rosa Martí, del Grup Socialista, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Seguretat Viària

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, avui presentem una Moció subsegüent a la interpellació sobre el tema de seguretat viària, sobre la interpellació que vam presentar en el Ple passat. Precisament avui, aquest matí, s'ha parlat àmpliament i a bastament d'aquest tema de seguretat viària perquè hem pogut debatre la Llei de Creació de l'Institut d'Educació Viària i, per tant, una quantitat important... —de Seguretat Viària!—, per tant molts arguments i molts temes que han sorgit, ja, en el debat d'aquest matí serà obvi que no caldrà repetir-los i reproduir-los.

És evident que la pèrdua de vides humanes és un tema que ja vàrem apuntar el dia de la interpellació i que ha de preocupar, evidentment, tot el Govern. Pel que va d'aquest any, es porten a les carreteres, fins al mes de setembre, 553 morts a Catalunya; una xifra important. Algunes malalties que existeixen al país, com per exemple morts produïdes de SIDA i de càncer, per exemple, doncs, són temes que potser despertin més la sensibilitat, de vegades, dels ciutadans, però sembla que entre tots ens hem acostumat reiteradament a escoltar i a sentir cada cap de setmana unes notícies reiteratives dels morts en carretera. Per tant, nosaltres, amb la presentació de la interpellació, el que de-

manàvem era una reflexió col·lectiva de tots els sectors de la societat, del Govern, de tots els grups parlamentaris, de tots els implicats per tal que el tema de seguretat viària fos afrontat amb serietat.

En aquests moments que estem acabant o que estem a les es-corrials, aproximadament, del segle XX, i que la societat nostra és una societat moderna, avançada, i que ha assolit cobrir la major part dels serveis mínims, dels serveis primaris, es despertin a la nostra societat altres inquietuds i altres problemes i, sense cap mena de dubte, d'aquí a l'any 2000 un tema clau i un tema important, junt amb d'altres, seran la seguretat en general i, en especial, la seguretat viària. Serà aquest un tema que, segurament, de cara al futur —malgrat que ara potser és un tema poc debatut i al qual s'hi dedica potser poca atenció i, també, pocs recursos— segur que en el futur haurà de créixer l'atenció entorn d'aquesta qüestió.

Els temes puntuals que nosaltres apuntem en aquesta Moció, que es reparteixen en dos apartats, són temes absolutament concrets i accions de govern molt concretes sobre les quals voldríem explicar —i incidir-hi— el per què hem posat cada un d'aquests punts.

Demanem que es presenti al Parlament de Catalunya en el termini de dos mesos un pla d'eliminació dels punts i trams negres de la xarxa viària de Catalunya i que contempli un calendari d'execució i les corresponents assignacions pressupostàries. L'altre dia vàrem apuntar que Catalunya té una de les carreteres més perilloses de l'Estat espanyol, que és l'autovia de Castelldefels, on es produeixen dos morts per quilòmetre a l'any. Aquesta és una carretera que requereix un urgent arranjament per tal d'evitar aquesta problemàtica.

També s'ha elaborat i es té coneixement que en el territori de Catalunya existeixen cinc-cents punts, cinc-cents trams negres amb alta perillositat. Es va apuntar la possibilitat de senyalitzar-los; això, evidentment, és una molt mala solució, perquè el que cal és fer el pla i solucionar i arranjament aquest punt negre. S'ha fet també un càlcul que cent cinquanta d'aquests punts negres tenen un cost de 6.500 milions de pessetes, dels quals en corresponen 4.500 a les carreteres de la Generalitat, i que nosaltres el que creiem és que, quantificades aquestes pessetes que corresponen a aquests arranjaments, el que caldria és fer un calendari i un pressupost. Això és el que ens agradaria veure al més aviat possible, i més quan en l'última reunió de la Comissió que anomenen la SISI, que és la Subcomissió d'Infraestructura de Senyalització Interurbana, que va tenir lloc el 25 de juny, el mateix Conseller Molins es va comprometre a habilitar un crèdit extraordinari per tal de solucionar aquesta qüestió. Que nosaltres en tinguem coneixement, això no s'ha produït fins a hores d'ara —de tota manera, encara hi som a temps— i, per tant, si s'aprova el primer punt de la Moció que nosaltres presentem, es podria donar compliment a aquesta petició, i segur que estalviaríem una quantitat important, segurament, d'accidents i, per tant, de morts a les carreteres de Catalunya.

Una segona qüestió és també que es presenti en el termini de dos mesos una avaluació de l'impacte que han produït a la població les campanyes que han fet fins ara sobre seguretat viària. Hem de tenir en compte que algunes d'aquestes campanyes, com una de les que va apuntar..., ens agradaria molt conèixer quin resultat ha tingut, per exemple, la campanya aquella de *yuppies* que es va fer. És a dir, on va arribar, per a què va ser-

vir; és a dir, seria bo conèixer tot això. També seria molt bo que es donés compte en aquest Parlament del compliment..., en quina mesura s'ha pogut complir el Pla de Seguretat Viària de l'any 90, que es va presentar però no s'ha explicat a quines mesures de les que allà s'apuntaven es va donar compliment, o no, l'any 90. I el mateix per al 91, però aquest encara no està acabat.

Una tercera qüestió és que es presenti, en el termini de dos mesos, un programa que proposi la incorporació gradual de l'educació viària a les escoles, especialment durant l'EGB. Pensem que aquesta és una de les mesures més importants a llarg termini, perquè a les escoles és on hi ha els futurs conductors i els presents i futurs vianants. Per tant, una bona educació viària estem convençuts que tindria una incidència cara al futur molt important. A més, aquesta és una de les recomanacions més destacades i primeres de l'informe d'experts que tantes vegades s'ha comentat en aquesta Cambra.

Una tercera qüestió és que es presentés, en el termini de dos mesos, un projecte que contempli les millores d'evacuació d'accidents de les vies públiques. Aquests dies hem tingut la sort..., hem tingut el coneixement d'un congrés internacional que s'ha celebrat precisament a la ciutat de Barcelona, a la Vall d'Hebron, a primers de novembre, on es posava de manifest que un 40% dels accidentats es podrien salvar —dels ferits accidentats—, es podrien salvar amb una millora en el servei de transport de l'accidentat, i, per tant, aquesta és una dada bastant significativa sobre la qual s'escapa moltes vegades la importància que pot tenir el fet de salvar un accidentat, la rapidesa amb la qual pot ser traslladat i, també, si és traslladat per un personal preparat o no. Això fa molt pocs dies que ha sortit reiteradament a la premsa i, per tant, seria molt bo que de tot el tema sanitari es fes un projecte per tal que els sanitaris que transporten accidentats, doncs, tinguin un màxim possible de coneixements i també que es pogués transportar els accidentats amb el màxim possible de velocitat.

I un últim punt de la Moció és presentar al Parlament de Catalunya una proposta per incrementar el nombre d'unitats d'inspecció tècnica de vehicles per als propers anys. Fa molts pocs instants el conseller Subirà estava contestant una pregunta d'un il·lustre Diputat del Grup Socialista en la qual se li demanava i se li explicava que en el Vallès Occidental, concretament, hi ha una problemàtica molt important, i sembla ser que no hi ha massa bona predisposició per part del Govern a incrementar el nombre d'ITV, quan a la de Viladecavalls a vegades es fan cues de cinc hores.

És evident el que ha dit el Conseller de la qüestió de les distàncies i que hi ha d'haver un mínim de distàncies, però una altra que no es pot obviar és el parc mòbil que es correspon a cada zona perquè, a la millor, que entre un ITV i un altre hi hagi cinquanta quilòmetres deu ser una mesura correcta, però també deu haver-hi una altra variable, que és la quantitat i el parc mòbil de vehicles que hi ha en una determinada zona o en un determinat sector.

Nosaltres esperem que aquests cinc punts de la Moció que presentem, que són per altra part uns punts absolutament concrets i són tots ells mesures de govern, siguin votats a favor per part del grup de la majoria. Si això no fos així, estaríem davant d'una qüestió bastant preocupant, i no seria possible explicar als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que el Govern no s'inte-

ressa per actuar a les escoles en educació viària; no seria possible, que el Govern no s'interessa a arranjar l'autovia de Castelldefels; no seria possible, que el Govern no s'interessa a arranjar els punts negres; no seria possible, que el Govern no s'interessa a evacuar de la millor manera possible els accidentats de Catalunya, i tampoc seria possible, que el Govern no estigui d'acord amb l'increment de les ITV.

Tot això són mesures de Govern. No som gaire optimistes, perquè hem pogut esbrinar els pressupostos de l'any 92 i no sembla pas que sigui una prioritat del Govern per a l'any vinent el tema de la seguretat viària, perquè no s'hi dediquen els recursos que nosaltres creiem que caldria dedicar-hi.

Es podria interpretar, si el Govern no vota a favor, si no s'acorda o no es dona suport a aquesta Moció en la qual —ho repeteixo— són tot punts i accions de Govern, que estem davant d'un fenomen preocupant que és que, avui, al Govern li interessa, o al partit que dona suport al Govern, li interessa una qüestió molt concreta, que és la de parlar —com ja vaig dir l'altre dia en comissió— de contenidors i no parlar de continguts. Perquè la nostra Moció és de continguts i, últimament, el Govern ens està acostumant a parlar de contenidors; i, si no, observem dos exemples molt clars.

La Gerència de Seguretat Vial fins ara era una gerència; és un tema que no ha aconseguit bones solucions en aquest últim temps, per tant, per desviar l'atenció o per ometre les accions concretes de Govern una bona mesura possiblement sigui la de dir: «Doncs canviem de tipus d'organisme. És a dir, la Gerència no anava prou bé: ara farem un institut», i parlen d'institut. Per tant, canvi de contenidor, de gerència a institut. El mateix ha passat amb el tema de la Junta de Sanejament, que fins ara era organisme autònom: «Construïm un debat entorn del canvi d'organisme, entorn de la carcassa. Això d'organisme autònom no va bé: passem-ho a empresa i, mentrestant, distraiem l'atenció del personal». Per tant, seria molt preocupant que el Govern només estigués interessat en aquesta qüestió.

En qualsevol cas, a mi el que m'agradaria saber és, si el Govern no dona suport als punts d'aquesta Moció, en tot cas que expliqués el partit que li dona suport si pensa o no aplicar en algun termini curt o llarg les mesures de l'informe d'experts que han assolit la major part dels governs d'Europa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Hi havia presentades esmenes, però han estat retirades, per consegüent podem passar...

El Sr. LATORRE: Perdó, senyor President. Hi havia presentades quatre esmenes, de les quals han estat retirades dues.

El Sr. PRESIDENT: Ah, dues? Doncs defensi les dues que li queden.

El Sr. LATORRE: Bé, doncs efectivament, a nosaltres ens queden vives dues esmenes i abans de defensar-les he de dir que compartim de forma pràcticament plena l'esperit que anima la formulació d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política General de Seguretat Viària, i per tal d'intentar —sota el nostre punt de vista— millorar-la, hem presentat dues esmenes, la primera de les quals és una mesura, és una esmena d'addició a la lletra c), aquella lletra que proposa la presentació en un termini de dos mesos d'un programa que proposi la incorporació gradual d'educació viària a les escoles, especialment durant l'EGB.

Nosaltres, agafant-nos plenament a l'esperit d'aquest informe –tantes vegades esmentat– del grup d'experts d'alt nivell de la Comunitat Econòmica Europea per a una política europea de seguretat viària, i precisament agafant la proposta número 4 de les mesures destinades a millorar el comportament dels usuaris, proposta que diu, taxativament, fer obligatori i desenvolupar la formació pre-escolar i escolar, formulem aquesta esmena en el sentit que sigui obligatòria i fer-la obligatòria, aquesta assignatura –diguem-ho així– de seguretat viària, a totes les escoles, en un termini de tres anys.

I finalment, l'esmena número 2 és una nova formulació en forma de modificació del punt 2 de la Moció, en el sentit que volem instar el Govern que presenti davant d'aquest Parlament una memòria del desenvolupament de la forma d'actuar de les inspeccions tècniques de vehicles durant els últims tres anys. I un cop vist el funcionament d'aquestes estacions, de com ha estat el seu nivell de funcionament, de quins i quants han estat els vehicles que han passat per allà, de quines són les estades o els temps que s'han d'esperar per assolir l'atenció d'aquestes estacions, i vist tot això, doncs, en tot cas, estudiar la seva possible ampliació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Poden intervenir ara els grups que no han esmenat. L'Agrupació d'Esquerra Republicana sembla que hi renuncia. El Grup Parlamentari Mixt: té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President. Simplement per anunciar que el nostre Grup, i molt especialment Esquerra Catalana, som sensibles a aquesta problemàtica de la seguretat viària i veiem en aquest intent de la Moció de donar més seguretat a la via pública, doncs, una aportació favorable i, per tant, anunciar que la votarem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. El Grup Popular tampoc es posiciona i pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Molt breument, simplement per dir que, en concordança amb el nostre vot favorable, aquest matí, a la creació de l'Institut Català de Seguretat Viària, i també compartint la preocupació i l'interès manifestat per la Diputada proposant de la Moció, hi donaríem suport, amb la idea que no sols cal crear l'embolcall sinó també garantir un contingut cada vegada més ferm sobre un problema seriós com és aquest de la seguretat viària. Per tant, votarem favorablement la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ I PLANAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en aquest torn de posicionament en nom del meu Grup, de Convergència i Unió, lamento no tenir només que deu minuts per intentar explicar bastants coses, perquè de la intervenció de la il·lustre Diputada presentant de la Moció dedueixo que es desconeixen molts dels treballs que s'estan fent per part de la Generalitat i dels seus diferents organismes.

Bé, en primer lloc, amb referència al primer punt, apartat a), de la Moció, he de dir-los que el Departament de Política Territorial, amb la seva Direcció General de Carreteres, destina centenars de milions de pessetes a la millora de les seves

carreteres, tant en la realització de nous trams, en la millora d'altres i també en l'eliminació de trams i punts negres com es pot comprovar fàcilment en els diferents pressupostos del dit Departament. La senyora Diputada ha dit que no n'ha sabut veure. Em fa l'efecte que si vostè agafa el Pla Català de Seguretat Viària de 1991 i l'aprobat fa ben poc per a 1992, la convido que comencem a veure aquests trams i aquests punts negres. I n'hi posaré un exemple: és a dir, dels 23.700 milions de pessetes que la Direcció General de Carreteres va destinar a inversió l'any 91, 6.876 són en obres en beneficis globals evidents per a la seguretat viària i, concretament, 1.330 en actuacions concretes d'eliminació de punts negres i trams perillosos. En el Pla Català del 92, aprovat el 24 d'octubre, podrà veure que hi han obres per valor de 8.000 milions amb benefici important per a la seguretat viària i 1.230 per a l'eliminació de punts negres; 1.000 per a obres de l'exercici 92 i 230 corresponents a l'anualitat 92 d'obres plurianuals.

En referència al segon apartat he de dir que, de les campanyes avaluables, del 1991 per exemple –casc, cinturó de seguretat i alcohol i conducció–, s'han fet les corresponents avaluacions. Concretament, de la campanya del casc s'han fet –que se n'han fet dues: 90 i 91–, s'han fet tres avaluacions: 89, 90 i 91, que ens permeten dir que l'ús del casc a Catalunya en els darrers dos anys s'ha incrementat en un 25% i del qual, en el cas de motociclistes a les autopistes és del 100%, pràcticament, 80% a les carreteres i 65% a la ciutat. En el cas dels ciclomotoristes, en el cas també de ciutat, on les senyores i senyors diputats saben que no és obligatori l'ús del casc, estem molt per sota i, per tant, vol dir que tenim molt camí per anar endavant.

Respecte a les campanyes del cinturó de seguretat s'han fet dues enquestes; l'alcohol i la conducció, dues enquestes; a més a més hi ha uns estudis del doctor Patrici Garrido prou interessants, que convido la senyora diputada a llegir-se, etcètera.

S'ha avaluat també la campanya «Bandera Blanca», que es va fer l'any 90 i d'aquí a pocs dies, en duració de set dies, es farà la campanya de «Bandera Blanca» per a l'any 92..., 91, perdó.

Bé, respecte al tercer apartat, potser és un dels més importants, cal dir que els esforços de la Generalitat s'han centrat a aconseguir una introducció pràctica i eficaç de l'educació viària a les escoles de Catalunya en el context obvi dels paràmetres que marca la Reforma Educativa –i això no s'ha dit, aquí, fa una estona. El fòrum de l'elaboració del Projecte ha estat la Subcomissió d'Educació Viària de la Comissió Catalana de Seguretat Viària, que està coordinada per un representant del Departament d'Ensenyament i on participen representants de la Gerència de la Direcció General de la Joventut, del Departament de Sanitat, de la coordinació de policies locals, d'experts d'escoles universitàries de formació de mestres, de representants de la Federació d'Autoscoles de Catalunya i de la Unió Catalana d'Entitats Asseguradores.

Una vegada definits els continguts en l'educació viària, el programa d'implantació es va fer acoblant els objectius educatius des de la vessant ètica i cívica amb el que són els objectius propis de la seguretat viària, lligats al coneixement del risc, l'autoprotecció i la convivència en les vies públiques, tot això acompanyat, evidentment, dels corresponents materials didàctics per als tres cicles escolars: el pre-escolar, l'EGB i l'FP, BUP i COU.

Una atenció especial de la Gerència, especialment durant l'any passat i aquest any, ha estat els 250.000 joves en edat pre-motoritzable dels centres d'FP, BUP i COU, a qui es dediquen dues jornades de reflexió sobre els accidents de trànsit: una, feta el curs 90-91 a 400 centres i, una altra, que es farà el curs 91-92 a 800 centres.

Pel que fa al darrer paràgraf del primer punt, cal dir que la Subcomissió de Serveis a l'Accidentat —i aquest, senyora Diputada, és un tema que comprendrà que en la meua condició d'ex-Director General d'Incendis i Salvaments de la Generalitat i persona que va implementar l'any 85, si no ho recordo malament, el mes de març, el transport «medicalitzat» per helicòpter des de qualsevol hospital de Catalunya aquí en el nostre país, suposo que comprendrà que és un tema prou..., del que en sóc prou coneixedor—..., deia que la Subcomissió de Serveis a l'Accidentat va crear tres grups d'experts: el sistema d'avís, el trasllat dels ferits i el de l'atenció hospitalària. D'altra banda cal esmentar, també, l'acord signat pel Conseller de Governació i de Sanitat el 20 d'abril del 90 sobre atenció als accidentats de trànsit; d'aquest acord i del treball de la Subcomissió en sortirà el PSAT, el Pla de Serveis a l'Accidentat de Trànsit. Cal citar aquí la dificultat d'aquest Pla, ja que significa coordinar els diferents estaments que participen en cas d'un accident de trànsit, i que són centres hospitalaris, Serveis d'Emergència Mèdica —SEM, que vam crear exactament el març del 85—, Creu Roja, Bombers de la Generalitat, Reial Automòbil Club, Guàrdia Civil de Trànsit, ambulàncies privades, Gerència de Protecció Civil, companyies d'assegurances, Direcció General de Serveis de Telecomunicacions, Direcció General de Transports, etcètera.

Però, mesures concretes que demanava vostè: miri, al si de la Comissió es va acordar que, mentre es redactava aquest PSAT general de Catalunya, es farien proves pilot comarcals; s'han elegit tres comarques —Osona, el Maresme, el Baix Llobregat— i el calendari és el següent, en dades concretes: octubre del 91, finalització-redacció Pla d'Osona; novembre del 91, del Maresme; desembre del 91, del Baix Llobregat; febrer del 92, redacció final del PSAT general de Catalunya; resta del 92, seguiment dels programes pilots comarcals i l'acció de tres comarques més; any 93, implantació de tres comarques més; any 94, coordinació general del PSAT. Com veu, em fa l'efecte que les coses són prou concretes.

Respecte al segon punt de la seva Moció, en part ja ha sigut contestat pel Conseller senyor Subirà en resposta a una pregunta d'un il·lustre diputat del seu Grup, però li diré que en aquests moments hi ha disset unitats fixes d'inspecció a Catalunya, quatre de mòbils i dues de mòbils agrícoles, que a la fi d'aquest any es posaran en marxa cinc noves unitats: a Igualada, Berga, Puigcerdà, Olot i Palamós. I a començament del 92 —com deia molt bé l'honorable Conseller— dues més: Móra d'Ebre i la Granadella, a la comarca de la Segarra, que completaran els dos Decrets: el Decret del 4 del 3 del 82 i el del 9 del 6 del 86, en el qual es preveia la realització de 24 unitats d'inspecció tècnica de vehicles.

A partir d'aquí, evidentment —i com també deia el Conseller—, s'estudiaran els criteris per seguir ampliant aquesta xarxa, perquè és voluntat de la Conselleria i de la Direcció General corresponent de fer-ho així, i els criteris seran —com li ha dit molt bé l'honorable Conseller— que cada usuari no hagi de fer

més de cinquanta quilòmetres que, definitivament, no els haurà de fer quan aquest Pla, aquesta primavera, s'hagi acabat d'implantar.

A partir d'aquí s'ha d'analitzar acuradament l'evolució del parc de vehicles, que és el que s'està fent en aquests moments; s'ha d'analitzar la freqüència òptima d'inspecció dels mateixos vehicles —no és el mateix la inspecció d'un vehicle-turisme que la inspecció d'un vehicle de transport públic, especialment si és de transport escolar—, etcètera. I a partir d'aquest moment continuarà, continuarà, la nova implantació d'estacions d'ITV.

Per totes aquestes raons... Perdó, feia..., hauria de fer referència a les dues esmenes que ha presentat el Grup del CDS, en el sentit que les considero incloses dintre les explicacions que he donat fins a aquest moment i, per tant, comprendran, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup, evidentment, que dóna recolzament al Govern, no pot votar aquesta Moció pel que s'està treballant —i s'està treballant molt— i, sens dubte, aquest nou Institut que aquest matí hem creat, penso que pot contribuir, molt més encara que el que ha fet la Gerència durant aquest temps, a la seguretat viària a casa nostra.

I, per últim, dir a la senyora Diputada que tant de bo! —i l'honorable Conseller de Governació en la presentació de la Llei aquest matí ho ha dit—, tant de bo que el Govern de l'Estat, que no oblidem que és molt més responsable que el Govern de la Generalitat en el tema de la seguretat viària per una qüestió purament competencial, tant de bo també apliqués les recomanacions, que vostè molt bé ha dit, d'aquesta reunió d'experts.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martínez. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la proponent de la Moció, la il·lustre senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Respecte a l'esmena..., a les dues esmenes que ha presentat el CDS, dir-li que sí que són acceptades. La primera, perquè el fet d'afegir que en un termini de tres anys, doncs, el tema de la seguretat viària s'apliqui a les escoles i, sobretot, a EGB ens sembla correcte i millor.

I respecte a l'esmena número 2, introdueix un concepte nou, que és la presentació al Parlament de Catalunya d'una memòria sobre l'actuació de les unitats d'inspecció tècnica, que crec que és interessant que així es faci, encara que també em sembla que el Govern aquesta memòria la té, pràcticament, ultimada. Però, en qualsevol cas, la crec correcta i accepto les dues esmenes del CDS.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Passem ara a la votació d'aquesta Moció.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el divuitè: Moció sobre la Política General de Regulació Normativa de l'Ensenyament, presentada pel Diputat l'il·lustre senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista. Té la paraula.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la Política General
de Regulació Normativa de l'Ensenyament**

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a la interpellació varem tractar de les lleis que ordenaran el sistema educatiu a Catalunya i dels decrets d'aplicació de la LOGSE a Catalunya.

La Moció versa, principalment, sobre...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Cadevall, esperi una mica que es calmi l'hemicicle.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Segueixi.

El Sr. CADEVALL: Gràcies. Deia que la Moció versa, principalment, sobre els decrets d'aplicació de la Reforma Educativa perquè no vull presentar una moció merament testimonial.

De la intervenció del senyor Conseller en la interpellació es dedueix que aquelles lleis, tants anys i tantes vegades mencionades, no seran tramitades en la present Legislatura. Nosaltres hauríem preferit que primer s'elaboressin les lleis i després els decrets, però si ja no s'hi és a temps, una moció en aquest sentit seria difícil de complir.

Així, doncs, centro la Moció en uns punts dels continguts dels decrets d'aplicació de la LOGSE a Catalunya, perquè és necessari un canvi d'actitud del Departament. Aquest canvi penso que és urgent, que és necessari i que és possible.

Començaré pels punts quart i cinquè de la Moció perquè no afecten el contingut, sinó el necessari consens en l'aplicació de la Reforma a Catalunya.

El PSC fa un any va fer una sincera crida al consens en l'aplicació de la Reforma a Catalunya; un any després en podem fer un balanç negatiu: no hem vist, al marge d'ocasionals bones paraules, cap gest de consens. Malament podem consensuar res si no se'ns dona informació suficient. Ja vaig dir que coneixem el text dels projectes de decret pel Consell Escolar i no perquè se'ns hagi enviat als grups parlamentaris.

Però el PSC no demanava, només, el consens entre les forces parlamentàries; el feia extensiu a tots els sectors implicats. Aquí el balanç és encara més desolador. Em dol constatar el progressiu aïllament del Departament respecte a la societat catalana i, si aquest aïllament fóra sempre lamentable, en el moment d'aplicació de la Reforma Educativa resulta molt més lamentable, resulta —diria— temerari.

A través de la premsa es poden veure alguns d'aquests fets: per exemple, els sindicats tenen anunciades noves vagues en el sector públic, i penso que en l'origen del conflicte no hi ha només una qüestió econòmica, sinó una actitud poc dialogant del Departament. De tota manera, tinc notícies que a l'última reunió s'han dignat —si no estic equivocat— a assistir-hi directors generals, que són els que poden decidir —aquest em sembla un bon camí—, i tant de bo s'arribi aviat a un acord.

En tot cas, no s'ha renegociat res amb els sindicats sobre l'aplicació de la Reforma, però les dificultats del Departament d'Ensenyament no són només amb els sindicats; el col·legi de llicenciats pledeja amb el Departament d'Ensenyament; els moviments de renovació pedagògica, al butlletí *Trama* número 8, s'oposen al calendari de la Reforma previst en aquests decrets.

El Consell Escolar de Catalunya ha elaborat un dictamen bastant crític sobre aquest decret. Les associacions de pares i alumnes estan preocupades, però és que fins i tot les organitzacions que aglutinen els centres privats, tantes vegades afalagats —almenys verbalment— per Convergència i Unió, comencen a estar alarmats perquè la generalització d'un model experimental de reforma sense els mèrits necessaris pot posar en serioses dificultats tot el sector educatiu.

En el cas dels ajuntaments, cal no només el consens, sinó també la col·laboració; col·laboració en la retardada confecció del mapa escolar; col·laboració i concerts en l'aplicació de la Reforma a les escoles municipals, perquè els ajuntaments fan una tasca de suplència en un tema que és competència de la Generalitat, i els ciutadans de Catalunya paguen dues vegades les escoles municipals.

Per tot això, en els punts quart i cinquè de la Moció es demana el consens, en general, i la col·laboració amb els ajuntaments, en particular.

Passo a comentar els primers punts de la Moció on es demanen algunes condicions bàsiques per a una correcta aplicació de la Reforma Educativa a Catalunya. En la seva defensa per argumentar que són condicions indispensables i que actualment no es compleixen —almenys en el grau suficient— no usaré paraules ni opinions meves perquè el que demano jo penso que és compartit per una part de la societat catalana —almenys per una part molt important. Em limitaré a citar opinions i recomanacions de dos organismes oficials, creats per la Generalitat. D'una banda, l'Informe de la Comissió Tècnica d'Avaluació de l'Experimentació per a la Reforma, resumit en el volum *Avaluar per innovar*, publicat pel mateix Departament d'Ensenyament, i, d'altra banda, mencionaré el Dictamen del Consell Escolar de Catalunya sobre el Projecte de Decret de calendari. Vull fer constar, per no deformar la realitat, que tots dos documents contenen molts elements positius, però que em sembla legítim que jo demani que es tinguin en compte aquelles advertències per millorar l'aplicació de la Reforma a Catalunya.

El primer punt de la Moció insta el Consell Executiu a «proporcionar tots els recursos humans i pedagògics necessaris per garantir l'aplicació de la Reforma Educativa a Catalunya». A la pàgina 63 del llibre *Avaluar per innovar*, en un estudi d'aula es considera un èxit —ja he dit que hi havia parts positives— la preparació d'una unitat didàctica conjuntament amb tècnics del Departament i experts de les universitats, però a continuació a les conclusions adverteix literalment: «Ara bé, la planificació de la unitat didàctica, la preparació dels materials, la realització de les classes i l'anàlisi dels resultats han comportat un treball ingent i un gran esforç suplementari per als professors participants; han après molt, però veuen una utopia de poder generalitzar aquest esforç a tots els grups i a tots els cursos. Conèixer i saber utilitzar el nou disseny curricular és un procés llarg de més d'un any. Els professors que volen implicar-se en la Reforma troben dificultats per apropar-s'hi i es queixen de falta de temps, ajut i de material.» Faig constar que es queixen unes persones que feien un procés d'experimentació en circumstàncies excepcionals, és a dir, en col·laboració amb els tècnics del Departament i de les universitats.

Passo un punt per no ser reiteratiu, i citaria unes paraules del Dictamen del Consell Escolar de Catalunya que diu en les consideracions prèvies textualment: «El calendari d'aplicació de la

nova ordenació del sistema educatiu que planteja aquest Projecte de Decret ha de garantir la dotació dels recursos materials i humans necessaris per a la millora qualitativa del sistema que comporta la nova llei...» —em permeten uns punts suspensius, i a continuació:— «i això de forma simultània al ritme d'implantació del nou sistema que estableix aquest Projecte de Decret». En resum, aquests organismes oficials no volen un calendari que junt amb la implantació de la Reforma no garanteixin els mèrits necessaris.

El segon punt de la Moció insta el Consell Executiu a fer coincidir la progressiva disminució de la *ratio* amb el començament dels nous estudis. En l'informe *Avaluar per innovar* podem llegir a la pàgina 44, llegeixo aquest punt: «Aquest tractament individualitzat» —diu— «requereix un nombre d'alumnes inferior al que actualment hi ha a les aules. La disminució de la *ratio* alumne-professor és un aspecte molt important que cal tenir en compte.» I, els estalvio de llegir-ho, però a la pàgina 80 generalitza aquesta conclusió per a totes les matèries. Però, sigui que l'informe d'avaluació de la Reforma ha arribat tard —nosaltres l'havíem reclamat anticipadament—, sigui que no l'han considerat digne de ser tingut en compte, el calendari previst en aquest Projecte deslliga l'inici de la Reforma de la reducció de la *ratio*, de tal manera que es preveuen cinc anys de Reforma en el tercer curs de secundària sense aplicar la nova *ratio*. És per això que en el Dictamen del Consell Escolar es recomana: «En el moment de la generalització de la nova ordenació d'un cicle o etapa, ha de preveure, com a mínim, la dotació d'una plantilla suficient per aplicar les noves *ratio* alumne-aula que estableix la LOGSE.» Aquesta recomanació contradiria totalment això de cinc anys de reformes sense nova *ratio*.

Finalment, en el tercer punt de la Moció s'insta el Govern a incrementar les activitats de formació i reciclatge del professorat. També en aquest tema l'informe de l'experimentació de la Reforma que ha publicat *Avaluar per innovar* diu a la pàgina 44 que «Per assolir l'èxit de la Reforma s'ha de tenir en compte,» —literalment— «en primer lloc, el reciclatge del professorat, que s'hauria de replantejar la seva tasca especialment a l'etapa 12-16, on els continguts introdueixen no sols temàtiques noves, sinó maneres noves d'organitzar-les». No segueixo, en passo un tros perquè veig que es comença a encendre el llum, i llegeixo sobre aquest tema el Dictamen del Consell Escolar que també coincideix en assenyalar la necessitat d'incrementar la formació. Una de les seves consideracions diu literalment: «Una qüestió prèvia a la implantació de la nova ordenació en els diversos cicles o etapes és la formació del professorat que ha de posar-la en pràctica, realitzada en els cursos acadèmics anteriors a la implantació.» I més endavant diu: «En tot cas, aquesta consideració del Consell significa una especial intensificació de l'actual oferta» —perquè no se'm digui que ja s'està fent.

Acabant doncs, en la defensa de la Moció m'he limitat —perquè penso que no faig una cosa partidista, sinó expressar un desig de la societat— a citar paraules d'informes d'organismes oficials. El Departament d'Ensenyament és encara a temps de rectificar, però si s'entesta en la publicació del Decret sense escoltar les observacions fonamentades, em temo que entrarà en un camí sense sortida; o millor dit, l'única sortida serà aprofitar d'una forma partidista un fracàs organitzatiu i pedagògic, del qual, en gran part —no diré totalment— es tindrà la responsabilitat, per culpar el Govern de l'Estat d'impedir la Reforma a Ca-

talunya. Els missatges públics del Departament d'Ensenyament van canviant de forma alarmant en aquest sentit; no tracten d'illusionar el poble de Catalunya per la Reforma, sinó responsabilitzar un tercer, que sempre és el mateix, el Govern de Madrid; però el progressiu aïllament del Departament d'Ensenyament fa aquest missatge cada vegada menys creïble.

Per acabar, jo demano al Grup de la majoria que voti aquesta Moció, però diria que m'importa poc... (*Remor de veus.*) m'interessa molt... Sí, perquè, de veritat, per a la societat catalana m'interessa molt més que, encara que votessin contra aquesta Moció, s'hi pensessin, i esmenessin els decrets abans de publicar-los.

Gràcies, senyor President.

(*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Magí Cadevall. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, el Grup d'Iniciativa per Catalunya voldria, en canvi, que el Grup de la majoria votés a favor d'aquesta Moció. Així ho farà el Grup d'Iniciativa per Catalunya per les raons donades pel senyor Magí Cadevall, però, a més, per una raó que se sobreentén, però que voldria subratllar, i és la raó del repte europeu. A mi m'hauria bastat que en totes les argumentacions del senyor Magí Cadevall hagués demanat els recursos humans pedagògics o, per exemple, la *ratio* alumne-professor que tenen els altres tres motors d'aquests quatre motors d'Europa; és a dir, la via piemontesa a la Reforma pedagògica de Catalunya a mi ja m'estaria bé, i em semblaria del tot suficient.

Voldria subratllar d'aquesta Moció la importància dels increments de les activitats de formació i reciclatge del professorat, perquè, a hores d'ara, viu encara en la perplexitat de com haurà de fer la Reforma, i de com haurà de fer efectivament la Reforma... Això sobretot en professors de batxillerat, amb els quals he tingut ocasió de reunir-me aquestes darreres setmanes d'una manera molt reiterada —podria explicar que viuen amb neguits i amb neguits fonamentats i fonamentals sobre quin serà el seu futur en tant que pedagogs de la Reforma—, amb els moviments de renovació pedagògica, associacions de pares, etcètera, i també amb els ajuntaments i entitats locals, perquè no oblidem que amb tot això la Reforma s'aplica conjuntament amb l'aplicació d'aquest famós, mític i no sé si, ja en aquests moments, fantasmagòric mapa escolar de Catalunya, que ha d'aclarir exactament com s'ha d'aplicar la Reforma a cada racó de Catalunya.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya ha presentat una esmena —tant si el Grup proposant l'accepta com si no l'accepta, votarem exactament igual, positivament als altres cinc punts de la Moció— que és un sisè punt, en el qual proposem endegar una campanya —s'entén d'informació als usuaris de l'ensenyament i a les víctimes del procés educatiu —a través dels mitjans de comunicació institucionals sobre els terminis, els mitjans, els recursos i les especificitats de l'aplicació a Catalunya de la Reforma Educativa. Creure que en aquests moments el conjunt de la societat catalana i els professionals de l'ensenyament, els pares dels alumnes i els alumnes saben com s'aplicarà aquesta Reforma és, en tot cas, donar per suposat un coneixement que no és té. En grups d'ensenyants ben allunyats de Barcelona sovint et fan preguntes que semblarien elementals per a professio-

nals de l'ensenyament i que, en canvi, denoten, en tot cas, una ignorància general sobre el procés d'aplicació de la LOGSE a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. CDS, no; Esquerra Republicana, tampoc; el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Per dir que hem escoltat atentament aquesta detallada exposició que ha fet el senyor Magí Cadevall i els motius que ha ampliat el senyor Riera sobre el que ha motivat la presentació d'aquesta Moció. Escoltada aquesta exposició, diem que ens han convençut i que votarem favorablement la Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre Diputada senyora Ribes.

La Sra. RIBES: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats. Al senyor Cadevall li voldria dir que al primer punt de la seva Moció, en el qual insta el Consell Executiu a proporcionar els recursos humans i pedagògics necessaris per garantir l'aplicació de la Reforma Educativa a Catalunya, li voldria respondre que la voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya està totalment i absolutament en aquesta línia, i no cal per tant instar-lo a fer-ho; ja ho està fent, com ho demostra el fet de presentar a aquest Parlament un pressupost per a l'exercici de 1992 que experimenta un increment de més d'un 15% en matèria d'ensenyament, quan l'increment per al mateix capítol al pressupost de l'Estat és del 7%. Amb aquestes xifres queda clara i palesa la voluntat de garantir i augmentar la qualitat de l'ensenyament a Catalunya del nostre Govern.

Ara bé, som conscients que aquest augment no és suficient per garantir a la vegada l'aplicació de la Reforma Educativa a Catalunya, però ens haurien d'ajudar vostès, que tant interès demostren per aquest tema, preguntant als seus socis de Madrid per què en els pressupostos dels exercicis de 1991 i 1992, respectivament, no s'ha inclòs no ja la part proporcional dels 1.300 milions que va prometre el senyor Maravall, sinó que ni tant sols la memòria econòmica referent a la Reforma, tal com havia promès el senyor Ministre, i que vostès mateixos reclamen amb grans escarafalls per a altres lleis que s'estan tramitant en aquesta Cambra. I, com no!, ens poden ajudar també a resoldre-ho votant a favor de les esmenes que en aquesta línia presentarà el nostre Grup Parlamentari al Congrés de Diputats i al Senat en el moment de debatre els seus pressupostos.

Pel que fa al punt segon, també li he de dir que el Departament d'Ensenyament ja té establerta la programació per tal que no es produeixi desescolarització ni habilitació de les aules per la progressiva disminució de la *ratio* en la implantació de la nova estructura educativa, que ve marcada en l'aplicació de la Reforma, per la qual cosa també li haurem de votar negativament en aquest punt. En allò que parla d'incrementar les activitats de formació i reciclatge del professorat tenint present el calendari d'aplicació de la Reforma Educativa, li voldria recordar que el Pla de Formació del Professorat ha estat presentat a aquesta Cambra pel mateix Conseller, deixant a cada membre de la Comissió de Política Cultural, de la qual vostè forma part, una col·lecció de quaderns —algun d'ells ben gruixut, per cert— en

què consten, agrupades per delegacions territorials, totes les activitats de reciclatge del personal docent dels centres públics i privats, en què en tot moment es té present el calendari d'aplicació de la Reforma.

I, finalment, en els punts 4 i 5, on demana de fer gestions per consensuar l'aplicació de la Reforma Educativa a Catalunya, és ben palès que el nostre Govern, a través del Departament d'Ensenyament, ha volgut, vol, i continuarà volent consensuar a Catalunya aquest i tots aquells temes que afectin els diferents sectors educatius del país, i així ho està fent en el si del Consell Escolar de Catalunya. A més, té reunions individualitzades amb cadascun d'ells; amb els sindicats en la Mesa sectorial, amb els quals només aquest curs s'ha reunit ja cinc vegades i es tornarà a reunir el proper dia 27 d'aquest mes; amb els ajuntaments a través de trobades ja institucionalitzades amb els representants de la Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis; i amb la resta dels sectors és notable la freqüència amb què aquests mantenen entrevistes amb els directors generals i els caps de gabinet del Conseller, a més del mateix Conseller cada vegada que les seves obligacions li ho permeten. El que fa que haguem de votar-li que no a instar el Govern a fer una cosa que ja està fent.

Ara voldria referir-me molt breument a l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa. Com vostè recordarà, el Departament d'Ensenyament ja ha realitzat durant tot el curs passat diverses activitats en aquest sentit, que també van estar presentades i, fins i tot, repartit el material entre tots els membres de la Comissió de Política Cultural; activitats que crec recordar van estar durament criticades pel seu mateix Grup, en el moment de la discussió dels pressupostos, per la despesa que representaven, i que amb aquesta esmena ens retornen la tranquil·litat que eren realment necessaris. Entre aquestes activitats li voldria recordar la campanya «Cap a la Reforma», a través dels mitjans de comunicació; el Programa d'Informació i Orientació als Estudiants, que compta amb una oficina i un telèfon per tal de facilitar informació a tots els ciutadans; el Saló de l'Ensenyament amb una especial secció dedicada a la Reforma i el qual van visitar més de 100.000 persones; les publicacions periòdiques *Crònica d'Ensenyament* i *Butlletí dels Mestres* que informen contínuament sobre aquest tema, i diverses publicacions de la mateixa temàtica. Per a aquest curs s'ha iniciat, ja, la segona edició d'aquesta campanya que, després d'haver-la demanat, espero no ens critiquin en parlar-ne al debat dels pressupostos. Aquesta segona edició consta de la reimpressió del llibre d'informació general; l'edició d'un segon llibret titulat *Cap a la Reforma, calendari d'implantació*; una campanya de premsa complementària, a més de quatre volums de la col·lecció «Cap a la Reforma» dedicats a cada un dels diferents cicles d'aquesta, i sobretot l'edició i difusió del vídeo *Cap a la Reforma*, produït pel programa de mitjans àudio-visuals i distribuït a través dels centres de recursos.

Com veu, tampoc —i sento molt haver-ho de dir— podem instar a endegar una campanya que ja estem fent i s'està en la segona edició. I ens veurem obligats a votar negativament aquesta esmena en el cas que el proponent de la Moció l'acceptés.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, el proponent de la Moció té la paraula. Cinc minuts.

El Sr. CADEVALL: Moltes gràcies, senyor President. És per anunciar que acceptem l'esmena, però si el senyor President i el Grup que ha presentat l'esmena m'ho permeten, amb una petita transacció que seria, després de «campanya», afegir «informativa a les entitats i centres educatius afectats», perquè no semblés purament una campanya en els mitjans de comunicació, sinó una campanya informativa més profunda.

Jo penso que és encertada –i per això l'accepto, si m'admet aquesta transacció– l'esmena del Grup d'Iniciativa, perquè, per exemple, tornant al Dictamen del Consell Escolar –si m'ho permeten– també demana sobre alguns temes més informació. Per exemple, sobre el mapa escolar, que ha citat el senyor Ignasi Riera, diu: «abans de la publicació d'aquest decret i, en tot cas, abans de finalitzar el curs 1991-92, ha de fer-se públic el mapa escolar de Catalunya de manera íntegra en el seu conjunt i per sectors territorialitzats.»

D'altra banda, faig aquesta..., demano aquesta transacció, insistint molt en la informació, perquè penso que la informació ha de ser correcta; no ha de ser només una publicitat de dir: «Començarem dos anys abans i som els millors del món»; sinó que se'ns expliqui per què a tercer curs de secundària obligatòria, durant cinc anys, es començarà..., s'aplicarà la Reforma sense aplicar la nova *ratio*. Si és que realment no hi ha recursos, doncs, llavors no es comprèn per què ho avancen dos anys. Si hi ha recursos humans, llavors per què no s'aplica la *ratio*? I quan hi ha setanta professors de secundària que han guanyat unes oposicions i estan al carrer no em sembla que ningú pugui argumentar que s'aplica tard la *ratio* perquè els alumnes quedarien desescolaritzats.

Per tant... I una altra cosa; em sembla que la informació –que accepto el suggeriment del senyor Ignasi Riera– hauria de ser en el temps adequat, perquè, per exemple, a vegades una informació que no sigui correcta en el temps adequat desorienta. En els instituts, per exemple, s'ha rebut una circular dient que definitivament s'aplicaria el mapa escolar proposat pel calendari abans que es fes el Dictamen del Consell Escolar de Catalunya. El Govern de la Generalitat té perfecte dret de no fer cas de l'informe del Consell Escolar de Catalunya; però sembla que no és de molt respecte institucional enviar una circular donant com a fet aquest calendari abans que sigui emès un informe preceptiu del Consell Escolar de Catalunya.

Per tant, jo penso que la iniciativa de donar molta informació sobre la Reforma, tant directament als centres com a través d'altra publicitat, és molt adequada i, si se m'accepta aquesta transacció, amb molt de gust acceptaríem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. El senyor Riera està d'acord amb aquest afegitó que en forma de transacció li proposen?

(Pausa.) Molt bé.

Doncs, se sotmet a votació amb aquesta forma la Moció.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Moció ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la Formació Professional Ocupacional, presentada pel Diputat il·lustre senyor Ignasi Riera. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Formació Professional Ocupacional

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, òbviament tampoc no repetiré els termes de la interpellació perquè estic segur que va ser seguida amb una atenció notable per la majoria dels diputats d'aquesta Cambra i, per tant, seria una ofensa dir-los de què vam parlar l'altre dia.

Els recordo que, a més, si la interpellació es presentava dos anys més tard que l'illustre Diputat baixllobregatí, senyor Rañé, el 12 d'abril de 1989, hagués presentat una interpellació sobre el tema de la formació professional ocupacional, tenia sentit de tornar-la a presentar perquè s'havia esdevingut un dels fets polítics més importants de l'estiu i potser de l'any, que era que passessin a dependre del Govern de la Generalitat els fons destinats a formació professional ocupacional amb una quantitat no inferior als 22.000 milions de pessetes; per indicar que es tracta, en tot cas, d'una quantitat important que passa a dependre en aquests moments de la gestió del Govern de la Generalitat.

Des de la presentació de la interpellació fins ara he tingut ocasió –no l'havia rebut abans; no sé si havia sortit abans– de llegir al *Diari Oficial de la Generalitat* del 8 de novembre del 91 el text sencer del Reial Decret de Traspàs de la Gestió de la Formació Ocupacional a la Generalitat de Catalunya. Especialment en el seu annex m'han semblat interessants i preocupants els termes d'aquesta sessió, perquè són uns fons... Ja ho havíem dit, que en la mesura que no es traspassava tot l'INEM, en traspasar només la formació professional ocupacional era sempre un traspàs limitat en contra del que el nostre Grup sempre havia demanat i, per dir-ho d'alguna manera, un traspàs captiu en alguns dels seus aspectes.

Perquè si bé és cert que entre les funcions i serveis de l'Administració de l'Estat, que assumeix la Generalitat de Catalunya, hi ha els molt interessants de l'article cinquè que poden suggerir iniciatives des de la Generalitat de Catalunya de cara a la formació professional ocupacional, l'organització i execució de projectes experimentals o innovadors de formació professional ocupacional encara no previstos en el Pla Nacional de Formació i Inserció Professional, els resultats dels quals poden servir per a implantació d'altres àmbits territorials en el programa nacional –aquest, per exemple, és un punt interessant perquè ja indica la possibilitat que té el Govern de la Generalitat d'experimentar nous tipus de formació professional ocupacional–, o el número sisè –l'article sisè, perdó– d'aquest annex: l'expedició de títols o certificats de professionalitat d'acord amb la normativa general que s'aprovi, etcètera, hi ha un seguit de funcions que es reserva l'Administració de l'Estat que també resulten, em penso, preocupants. No oblidem que l'Estat es reserva l'aprovació del Pla Nacional de Formació i Inserció Professional, per exemple; en el número 2 els programes nacionals d'escoles-taller i cases d'ofici, incloses la programació, organització i gestió de les accions, com també l'homologació d'escoles i tallers i cases d'oficis, i l'expedició, homologació i convalidació de títols o certificats de professionalitat; o per exemple, que es crearà una comissió de coordinació que entre altres funcions debatrà els projectes de l'Administració de l'Estat i les propostes de programació de la Generalitat amb caràc-

ter previ a la seva aprovació a l'Administració de l'Estat. Es diu de tota manera que la Generalitat de Catalunya podrà col·laborar, si així ho creu oportú, en la gestió dels esmentats programes, etcètera.

Tot amb tot, crec que subsisteix l'interès dels punts plantejats en aquesta Moció. El punt primer: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a fer públic en un termini de tres mesos a partir de l'assumpció definitiva de les competències fins ara de l'INEM pel que fa a la formació professional ocupacional del Pla General de Formació Professional per a Catalunya». El punt número 2 és: «Establir els mecanismes que garanteixin la participació de les organitzacions empresarials, dels sindicats majoritaris i dels ens locals en la programació i l'avaluació de les iniciatives de la formació professional ocupacional». Aquí hi haurà una esmena que em penso que millorarà el text. I en tercer lloc: «Donar publicitat a les propostes de formació professional ocupacional especialment adreçades als joves en atur».

Voldria insistir només en aquest tercer punt, i és que la situació de perplexitat en què es poden trobar molts joves just en el moment de les grans eufòries del 92 i davant del repte europeu del 93 poden quedar paliades per la falta de concreció sobre què poden fer des del punt de vista d'entrada en el mercat de treball i la necessitat que tenen molt sovint d'entrar en processos —que a més poden aprofitar més que cap altre sector social— de readaptació professional per entrar en aquests nous mercats de treball.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. El Grup Socialista ha esmenat..., ha presentat una esmena. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor Conseller. En primer lloc avançar... —ai, senyor President. Estava encara en el procés de preguntes; estava penjat d'aquesta història.

Des del nostre punt de vista votarem afirmativament tots els tres punts de la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya i hem fet una esmena que pretenem... No canvia en absolut ni l'esperit ni la voluntat d'aquesta Moció, sinó que intenta millorar-la; millorar-la des del punt de vista d'incloure, a més a més que aquest organisme pugui participar en la programació, també en la planificació. Potser els que no estiguin massa ficats en tot el procés de transferències i en tot el lèxic d'aquesta situació pensaran que es reiteratiu amb la paraula que li precedeix, que és la de programació; però dintre de la formació ocupacional, i dintre, fins i tot, del publicat acord de transferències, s'especifica molt bé que hi ha dos elements d'aquest procés diferenciats; un és la planificació, és a dir, l'establiment dels criteris generals que han de regir tota l'actuació en els temes de formació ocupacional, i l'altre que és la programació, que és la discussió d'allò que en diríem cursos, activitats formatives, etcètera.

Des d'aquesta perspectiva, la nostra esmena és una esmena d'addició que el que pretén és completar allò que s'ha comentat, en el sentit de dir que els agents socials i els ens locals puguin participar, ja que són coneixedors en profunditat de quines són les necessitats, també en la determinació dels criteris i orientacions, i, per tant, prioritats que ha d'atendre aquesta formació ocupacional que tan necessària és per combatre l'atur i millorar la formació de la nostra mà d'obra.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Ara poden intervenir els grups que no hagin presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Mixt té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Simplement per dir que, escoltada l'exposició del senyor Riera, anunciem el nostre vot favorable a la Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat l'il·lustre senyor Domènec Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, senyor President. Abans d'entrar en el tema concret també faré unes consideracions sobre el traspàs, com ha fet el senyor Riera, en el sentit, que, evidentment, també ens hauria agradat que el traspàs vingués menys condicionat, que fos menys captiu, però que en aquest moment històric concret tampoc ens preocupa excessivament, la qual cosa no vol dir que no ens preocupi. És a dir, en un moment d'intentar homologar les professions a nivell europeu a un institut del CDFOP a Berlín es troben problemes, doncs, perquè, realment, amb la mobilitat dels treballadors per tot Europa, diguem-ne, responguin a uns patrons del que cada país entén per tenir una professió concreta, el fet que hi hagi un pla dit «nacional» —encara que nosaltres en diguem «estatal»— de formació ocupacional, i que també, per exemple, els programes que vénen del Fons Social Europeu també vinguin condicionats per uns programes de Brussel·les, doncs, evidentment, entre Brussel·les, Madrid, Barcelona, podem fer un programa que el que s'ha de desitjar és que sigui a l'abast i que sigui profitós per als nostres treballadors. I —ho repeteixo— coincidint en part, o quasi fonamentalment, jo no expressaria potser la preocupació que m'ha semblat interpretar de les seves paraules perquè estem en un moment històricament especial. I tant de bo, quan hagi passat aquest moment i s'hagin homologat les professions i el que s'entén per continguts de cada una d'aquestes professions, doncs, poguéssim recuperar o retrobar aquella autonomia que necessitem per a aquests programes.

Sobre el tema concret de la Moció, és d'aquelles mocions que agradaria votar favorablement perquè realment estan fetes amb un sentit constructiu —generalment el senyor Riera sempre ho fa així—, però és que, per exemple, en el punt primer ens és impossible votar-la a favor per una raó molt concreta que li explicaré —fins i tot als grups que han dit que votaran a favor—: és a dir, no es pot fer en un termini de tres mesos un pla general de formació professional a Catalunya perquè ja està fet per a l'any que ve.

És a dir, el dia 31 d'octubre d'enguany, com que el traspàs ve a efectes de gestió a primers de gener, però el Plan Nacional de Formación Profesional ja està elaborat, les propostes ja s'han hagut de presentar abans del 31 d'octubre. I, per tant, el nostre Grup el que desitja no és que en tres mesos..., que el primer de gener la Generalitat —que és el que farà— ja distribueixi els fons i ja concordi amb les parts què és el que s'ha fet amb aquest programa. Per tant —diguem-ne— votar-lo a favor és d'impossible compliment: no pot ser, ja està fet, aquest pla; el traspàs ha vingut condicionat amb aquests terminis. El 31 d'octubre —ho repeteixo— va acabar el termini de presentació per al pla de l'any que ve, per tant, és impossible elaborar un pla per a

l'any que ve perquè ja està fet, a més podria ser confusionari; de cara a l'administrat es pensaria, si aprovéssim aquest punt, si és que n'hi ha un altre, si és que es poden acollir unes noves modalitats... Realment seria distorsionar, diguem-ne, doncs, l'activitat de l'Administració de cara a l'administrat.

A més a més, està a punt de sortir la normativa al DOGC, d'aquella part del programa que fins ara era pròpia, per dir-ho d'alguna manera, exclusivament pròpia. I, per tant, a partir de l'any que ve és quan, en tot cas, es podran fer aquests programes de tipus més integrat.

Per tant, entengui la nostra oposició a aquest punt primer, diguem-ne, perquè, és clar, com a responsables de donar suport a l'Administració responsable, seria una contradicció que obliguéssim el Govern a fer quelcom que ja no pot fer.

Pel que fa als punts 2 i 3, dir-li que ens trobem davant d'aquelles ocasions en les quals —ho repeteixo— donaria goig votar a favor; però, és clar, aquesta no és únicament una Cambra representativa —que també—, legislativa, —que també—, sinó també política. I, com s'ha d'interpretar aquest impuls, diguem-ne, allò de posar el farcit abans de matar el gall?, en primer lloc; i en segon lloc, nosaltres interpretem..., interpretem que una moció ve a donar satisfacció a quelcom que, en la seva resposta, el Govern no ha pogut satisfer l'interpellant.

I si vostè llegeix la resposta que apareix en el *Diari de Sessions*, el Conseller de Treball ja va dir que participaria als ajuntaments, als consells comarcals, als centres de formació; va posar com a exemple l'Institut Gaudí de la Construcció, els empresaris, els sindicats. Fins i tot especifica, diu: «La participació dels agents socials, aquests poden participar en l'elaboració de les normes» —això que demanava el senyor Rañé—, per tant, en la planificació. El Govern ho fa, fins ara, en la minsa part que li tocava.

Segon, el Govern es compromet davant d'aquest Parlament, no solament a seguir-ho fent, sinó a incrementar-ho. Sincerament, a què ve la Moció? Per tant, senyores i senyors diputats, el primer punt —ho repeteixo— no ens és possible de cap de les maneres votar-lo; i, el segon, la lectura política podria donar lloc a semblar que el Govern necessita d'aquest impuls i —ho repeteixo— no solament ho fa, sinó que el Govern s'ha compromès públicament davant la Cambra. Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra dels tres punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'illustre senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies senyor President. Jo, sentint el senyor Domènec Sesmió, estava a punt de fer la proposta de retirar el primer punt, però és que faig, com sempre, de diputat d'ofici, i tinc la sensació que, en aquests moments, el Foment, la PIME, Comissions Obreres i UGT estan discutint en el Consell de Treball el Pla de Formació Professional Ocupacional del 1992; si l'estan discutint, vol dir que no està publicat definitivament. En aquest sentit, proposar que es pugui publicar em penso que entra dins de les possibilitats.

Per pronunciar-me sobre l'esmena, és obvi també que, afegir el «Pla», que pot semblar només afegir una paraula, un monosíl·lab, en aquest cas és justament una modificació gairebé tècnica, perquè no es tracta només de la programació, sinó també

del Pla General. Per tant, és obvi que acceptarem l'esmena que ha proposat el senyor Rañé.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Passem seguidament a la votació. Senyores Diputades i senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Moció ha quedat rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem al vintè i darrer punt de l'Ordre del dia, que és la Moció sobre l'Aplicació de la Reforma Educativa en l'Etapa d'Educació Infantil, presentada, també, pel Diputat illustre senyor Ignasi Riera. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Reforma Educativa en l'Etapa d'Educació Infantil

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Tot i que jugar a terceres parts havent perdut les dues primeres mai no és del tot estimulante, però un està acostumat a jugar a les divisions d'honor, també.

El Sr. PRESIDENT: Ja sap que pot venir el gol a l'últim minut eh? (*Rialles.*)

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sempre, sempre... i més quan amb un dels membres de la Mesa vam estar sopant amb l'Stoitxkov fa dos dies. Bé, aquesta és una Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Reforma Educativa en l'Etapa d'Educació Infantil; és una moció subsegüent a una interpeHació, gairebé crònica, que pràcticament cada any presentem.

En aquest cas, voldria dir, abans de començar a explicar els cinc punts de la nostra Moció, una notícia favorable: d'ençà de la presentació de la interpeHació fins a la presentació o defensa d'aquesta Moció, hem tingut ocasió de veure l'avantprojecte de pressupostos de la Generalitat per a l'any 1992, i ja des d'ara dic que agraïm l'increment que hi ha hagut justament en algunes de les partides dels pressupostos que afecten directament l'educació infantil. Per exemple, en els ajuts als ajuntaments —si no ho recordo malament— hem passat de 250 milions a 470 milions; o sigui una quantitat que em penso que és important: perquè vegin que també reconeixem les coses bones quan aquestes coses poden ser constatades.

En canvi, hi ha hagut partides que s'han incrementat molt poc, en concret les partides del Departament de Treball, a les guarderies laborals, que han passat de 16 a 20 milions —ho repeteixo, si no estic mal informat— que, en canvi, és una quantitat relativament petita en relació, si més no, a l'anterior.

Aleshores, ja passant, havent dit, per tant, que ens agrada saber que hi ha hagut aquest increment de partides en els pressupostos, la qual cosa indica que no és sempre inútil aquest treball d'anar insistint sobre aquests grans temes que són l'educació infantil com la base de tot el procés educatiu a Catalunya i que, per tant, això ajudarà que l'etapa d'educació d'infància sigui més sòlida a Catalunya, que compti amb més recursos; voldríem continuar plantejant els punts que més ens preocupaven i que vam tractar de recollir en la Moció.

En el primer punt dèiem: «Endegar les gestions per aconseguir incrementar la subvenció del Ministerio de Trabajo per a les guarderies laborals de Catalunya.» Evidentment, en aquest cas, és una proposta de gestió política. Ja hem dit que el Govern de la Generalitat ha incrementat la part que li correspon, de 16 a 20 milions. El que tractaríem de dir és que, bé per aquest increment —podria haver estat més gran—; però el que ens interessa és que continuïn fent les gestions perquè el Ministerio de Trabajo, en la seva sessió de diners, sigui més generós del que ha estat fins ara, tenint en compte que hi ha hagut una congelació de partides de fa pràcticament quatre o cinc anys, i que això ho estan notant. Perquè els increments, en canvi, del cost de la vida han estat sensibles en aquests quatre o cinc anys.

El segon punt seria transferir la competència sobre guarderies laborals a Catalunya al Departament d'Ensenyament. A veure, aquí sí que es tractaria no de fer un plantejament teòric o polític sobre competències, sinó de fer un procés de descripció de què són aquestes guarderies laborals. D'aquestes vuitanta guarderies laborals, segurament la meitat són municipals, i l'altra meitat són privades, o de cooperatives o de l'Església; moltes d'elles són centres que acullen criatures, infants i alumnes de 0 a 6 anys. Algunes d'elles reben també subvenció per a la segona etapa, del Departament d'Ensenyament, més les subvencions que reben com a guarderies laborals. És a dir, em sembla que en aquest cas seria interessant, de cara a fer una gestió més clara, més transparent i de cara a evitar que hi hagi, ja, com aquesta mena de signatura pròpia de responsables d'aquestes guarderies de veure com aconseguixen subvencions, que hi hagués una mena d'unitat de gestió i, per tant, la transferència..., la competència d'aquestes guarderies al Departament d'Ensenyament —ho repeteixo— no és tant una qüestió teòrica de política, de qui ha de tenir competències sobre aquestes guarderies, sinó una qüestió pràctica d'Administració i de facilitar, per tant, la gestió d'aquesta Administració, d'aquestes escoles d'infància.

Tres: «Fer públiques, al més aviat possible, les normes i decrets del Govern de la Generalitat per aplicar a Catalunya el Reial Decret *por el que se establecen requisitos mínimos de los centros que imparten enseñanzas de régimen general*». Vam estar comentant i vam sentir les respostes del Conseller d'Ensenyament sobre la valoració i les propostes de la Coordinadora Estatal d'Escoles Infantils sobre aquest projecte de Reial Decret i sobre la Coordinadora d'Escoles Bressol de Catalunya, en document del març de 1991. La preocupació és clara, en aquests moments. És a dir, hi ha una normativa que, si es compleix, pot suposar el final de molts d'aquests centres i, si no es compleix i es viu en la via de la permissibilitat, s'entra en un terreny que acaba essent, a la llarga, l'efiscós, i que acaba produint una sèrie de problemes.

Per tant, aquí, l'únic que demanem és que el Departament d'Ensenyament, el Govern de la Generalitat —des del Departament que vulgui— es defineixi en relació amb aquest Reial Decret que —ho repeteixo— en el sector que treballa en el tema de l'educació infantil ha provocat neguits, i crec que neguits raonables.

El quart punt és: «Elaborar un pla especial per garantir el futur del col·lectiu d'escoles infantils» i aquí demanaríem no sotmetre a votació... és a dir, suprimir l'adjectiu «laborals»: «Elaborar un pla especial per garantir el futur del col·lectiu

d'escoles infantils que fins ara han ofertat un servei de qualitat a la nostra societat.» Ens sembla que d'aquesta manera estem plantejant un desideratú més ampli, no referit únicament a un determinat col·lectiu d'escoles. Les raons són òbvies pel que vam dir a la interpellació i pel que hem dit abans.

I, cinquè punt i final, completar l'oferta d'aules públiques de P3, amb una especial atenció a les aules rurals de Catalunya.

Un diputat del nostre Grup, el Diputat Víctor Gimeno, ens ha comentat sovint que mentre hi ha àrees de Catalunya on els índexs de natalitat deuen ser més baixos i van quedant buides escoles que són... o aules que són ocupades sovint com a aules públiques de P3, hi ha zones rurals on, en canvi, no hi ha aquest descens de natalitat o hi ha un increment de la gent que pot accedir, perquè té més mitjans de comunicació, a l'escolaritat i a les escoles i que, en canvi, costa molt aconseguir que hi hagi aules públiques de P3, molt sovint perquè no hi ha ni possibilitat d'encabir les criatures d'aquestes aules en locals especials.

Em sembla, per tant, que completar l'oferta ja és una promesa que ens ha fet reiteradament el Conseller i que, per tant, és un tema en el qual no crec que hi hagi dificultat; es tracta d'una oferta ja anunciada que es vagi completant, el que en aquest cas demanaria més que hi hagués una especial atenció a les àrees rurals de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. No hi ha esmenes presentades en aquesta Moció, per consegüent, poden intervenir ara els grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Per les mateixes raons que la Moció anterior, anunciem el nostre vot favorable. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor President. Nosaltres manifestem el nostre suport als punts presentats per la Moció que ha substanciat el senyor Ignasi Riera.

En primer lloc començaré pel segon punt, perquè el segon punt em permetrà remetre'm al primer. El senyor Ignasi Riera demana que es faci la transferència de les guarderies laborals de Catalunya al Departament d'Ensenyament. Jo aprofito aquesta intervenció per recordar que l'honorable Conseller d'Ensenyament sempre ens diu —ens ha dit en més d'una ocasió— que a ell, el tema de les guarderies, el preocupa molt; que ja el preocupava des de la seva etapa en què era rector de la Universitat Autònoma, que hi havia una guarderia i que ell era un dels temes que tenia... cabdals..., que tenia més presents. Després, quan va ser Conseller de Sanitat, que va tenir el traspàs de les guarderies i, finalment, aquestes guarderies van anar a passar a Ensenyament. O sigui, que ja ha seguit tot un itinerari, pel qual el senyor Conseller s'ha pogut fer sabedor dels problemes que representen les llars d'infants o les guarderies. Jo demanaria que completés el cicle i que, donat que també ha manifestat darrerament que està en l'etapa final de la seva carrera com a Conseller d'Ensenyament, que, d'alguna manera, abans de finalitzar aquest..., l'ocupació en aquest càrrec, fes possible que es traspassessin les guarderies laborals del Departament de Treball al Departament d'Ensenyament.

Perquè no em sembla massa correcta la resposta que es va donar el darrer dia dient que el que arrossegaven aquestes guarderies era un dèficit financer, i a mi em sembla que el problema de les guarderies laborals no es pot respondre amb un problema de tipus financer, sinó que és un problema polític: on hi ha diners hi ha diners, i bé que es busquen quan es tracta, per exemple, de subvencionar les obres concertades de P5. Per tant, em sembla que en el tema de les guarderies laborals, el que s'hauria de fer és negociar, si cal, amb un ministeri —i, per tant, torno al punt primer—, per, d'alguna manera, prendre la resolució política perquè el que s'està discutint aquí és si estan en el sistema educatiu o no hi estan.

Respecte al tercer punt, de fer públiques les normes i directrius del Govern de la Generalitat per aplicar a Catalunya el Reial Decret a què fa esment la Moció, nosaltres, en primer lloc, el que desitjaríem és que es fes la LOGSE catalana tan promesa i, després, que es desenvolupessin els decrets. De tota manera, com deia abans, votarem el conjunt de la Moció.

Respecte al pla especial, també hi estem d'acord, i respecte al darrer punt, que fa referència a les aules públiques de P-3, amb atenció especial a les àrees rurals de Catalunya, el que nosaltres desitjaríem és que es complissin les promeses del Conseller, que en un període de tres anys estiguessin escolaritzats tots els infants de Catalunya de tres anys.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat il·lustre senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, molt honorable President. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, il·lustre senyor Riera, rellegint la transcripció de la vostra interpellació del 23 d'octubre proppassat, en el transcurs del darrer Ple, sobre l'aplicació de la Reforma Educativa en l'etapa d'educació infantil, que els donà motiu de presentació de la darrera Moció que esgota l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, he trobat una expressiva frase vostra, molt curta però molt plena de contingut, i per a mi provocadora de reflexió i de mirada retrospectiva. Recordàveu que l'article setè de la LOGSE diu que «l'educació infantil fins als sis anys d'edat contribuirà al desenvolupament físic, intel·lectual, afectiu, social i moral dels infants». I tot seguit ens dèieu la frase que a mi em desvetlla: «No és poca cosa». Deixeu-nos dir que, l'any 70 i molt abans, vós i jo mateix ja estàvem inquiets i ja, fins i tot, inquietàvem altres per aconseguir un ensenyament diferent, que fos revulsiu d'aquella societat submergida en la negra nit de la dictadura. Als qui treballàvem en el món de l'ensenyament i de l'educació, ens va poder semblar que la Llei Villar Palasí podia millorar el panorama; ràpidament ens desenganyàvem: entre molts altres motius, a la Llei General de l'Educació del 70 li mancava el finançament. Com pagar aquella reforma? Quedava sense resposta.

Sense voler fer un parallelisme mimètic, ja que, sobretot avui, vivim en democràcia i, per tant, amb llibertats individuals i comunitàries reconegudes, lògicament, amb elements correctors possibles del mateix sistema, però cal recordar que a la LOGSE actual tampoc hi ha capítol definitori del seu finançament.

Dit tot això, permetin-me afirmar que en la vostra interpellació i en aquesta Moció subsegüent hi havia i hi ha moltes coincidències, i paradoxalment —i vós ho acabeu de dir en un dels exemples d'un dels punts— potser aquesta molta coincidència és

la justificació que hagi d'anunciar que el nostre Grup no podrà votar afirmativament els punts d'aquesta Moció.

Ràpidament explicitem —o així ho intentaré— que el que es demana en els punts de la Moció ja s'està fent i, per tant, no cal aprovar-ne i tampoc fer-ne esmenes de continuïtat, perquè hem d'entendre que és tema suficientment important per continuar-hi treballant per compromís amb el nostre poble. Recordem també que l'educació infantil ha quedat en la LOGSE com a etapa no obligatòria, contra el pensament de molts i molts professionals de l'educació de tota adscripció.

En el punt 1 de la vostra Moció ens diu que caldria endegar..., i «endegar» vol dir «començar». Doncs bé, el Govern ja ho està fent: està fent més que endegar. Amb la finalitat d'incrementar el crèdit pressupostari que l'Estat destina al sosteniment de guarderies laborals, la seva transferència a l'Institut Nacional de Servicios Sociales, des de la nostra Direcció General de Seguretat Social i la mateixa Conselleria de Treball, s'han realitzat gestions encaminades a obtenir un increment d'aquesta dotació; concretament, el Conseller de Treball sol·licitava, per carta de 3 de novembre del 89, adreçada a la senyora Ministra d'Afers Socials, l'increment de la dotació pressupostària, i en el supòsit que la voluntat fos de mantenir bloquejades aquestes subvencions es proposava, almenys, l'increment d'acord amb la inflació —que, per cert, no l'aturen—, i aquesta carta encara no ha obtingut resposta.

Per altra part, des de l'any 89, en el nostre pressupost s'ha anat incrementant la quantitat transferida amb recursos procedents de la mateixa Generalitat: 16 milions de pessetes en cadascun dels tres últims exercicis, per tal d'igualar la quantitat total transferida l'any 87, i vós mateix ens acabeu d'anunciar que, en el pressupost d'enguany, us ha semblat veure-hi una partida de 20 milions amb aquesta destinació.

També des de la Direcció General de Seguretat Social del nostre Govern, a més a més, s'ha elaborat un projecte per tal de generalitzar un sistema d'ajuts familiars per fer front a les despeses ocasionades pel servei de guarderies, destinat als pares treballadors que no superin determinats ingressos. Aquest projecte comportaria, cas d'aprovar-se, un considerable augment dels fons destinats a subvencionar el servei de guarderies laborals, i un canvi també en l'actual model restrictiu de subvencions a guarderies en general, ja que només actualment hi ha setanta-set guarderies qualificades com a tals laborals.

Referint-nos al punt segon de la vostra Moció, hem de dir que les competències sobre els aspectes docents, no només de disseny curricular, de les guarderies laborals, corresponen ja al Departament d'Ensenyament. Des del Departament de Treball únicament es distribueix la mencionada subvenció, d'acord amb els criteris objectius consensuats dins del possible amb els representants de les guarderies, criteris que tenen en compte que els pares dels nens acollits tinguin la condició de treballadors i no superin determinats límits d'ingressos. La normativa vigent està contemplada en l'Ordre del 12 de febrer del 74, que regula les guarderies laborals, en el Decret 390, de l'any 83, de 15 de setembre, pel qual s'assignen al Departament de Treball els serveis i les funcions transferits a la Generalitat de Catalunya pel Reial Decret del 1983 en matèria de guarderies laborals, i per Ordre del 5 de maig del 89, per la qual s'assignen a la Direcció General de Seguretat Social les funcions en matèria de guarderies laborals.

En el punt tercer de la vostra Moció, estem en condicions d'afirmar que, per tranquil·litat del sector en concret, el Departament d'Ensenyament no pot augmentar els requisits, ja de per si prou extensos, que es troben al Reial Decret 1004, de 14 de juny, pel qual s'estableixen els requisits mínims dels centres que imparteixen ensenyaments de règim general no universitaris. El que sí que ja s'ha elaborat pel Govern de la Generalitat, que és el que havia de fer, és un projecte de decret d'autorització de centres privats, que ja es troba al Consell Escolar de Catalunya per al seu dictamen.

En el punt quart de la vostra Moció, cal dir que aquest pla que reclameu ja està fet. Pel que fa a les escoles infantils de tres a sis anys, hem de dir que, en aplicació de la normativa, aquestes ja es troben integrades a les escoles de tres a dotze anys, dins de les actuals de bàsica. D'altra banda, pel que fa a l'etapa zero-dos anys, d'acord amb allò que estableix la normativa vigent i tenint en compte els recursos escassos —ja hi tornem a ser—, la Generalitat de Catalunya no pot eixamplar la xarxa en aquestes edats. Això sí: col·laborarà, tal com vós mateix ens fèieu menció fa un moment, amb les entitats i les institucions, especialment amb els ajuntaments; en el pressupost d'enguany, heu assenyalat molt bé que en la seva partida 460.02, de convenis amb corporacions locals per a llars d'infants, hi ha una previsió de 470 milions.

I en el punt cinquè també cal dir que la Generalitat de Catalunya, a través del Departament d'Ensenyament, ja està completant el pla d'escolarització d'infants de tres anys, d'acord amb les previsions fixades. En aquest sentit, hem de dir que aquest curs hi haurà a les aules públiques 14.000 alumnes d'aquesta edat; pel que fa a les àrees rurals de Catalunya, podem comunicar que l'oferta d'aules públiques ja es va completant.

Il·lustre senyor Riera, els preocupats per l'educació dels nostres infants, tots nosaltres, aquesta Cambra, com a reflex sobirà de tot el nostre poble, caldrà que continuem treballant en aquest camp, sense defallences, i això em sembla que no té gaire a veure amb la destinació formal d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Seguidament, passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es poden posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són les set de la tarda i deu minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i religadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

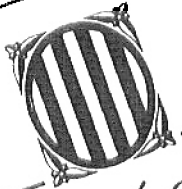
L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

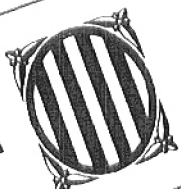
El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIO

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19 ..

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/xeu al portador)

..... de de 19 ..

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.
Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).
Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)
Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

